

NAJČA

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO

Letnik XIII, januar 2001, št. 1, 2

Lepo je narisano. Pot v leto 2001 vodi najprej na levo, zavije na desno in potem! naravnost! SREČNO!

Foto: Nejc Novak

Zdravo, bralci Najče!

»Srečn'ga pa zdrav'ga!« je po šoli odmevalo ob vrnitvi z novoletnih praznikov. Po enem tednu premora in zabave smo se učenci vrnili v šolske klopi, kjer bomo eni bolj, drugi manj pridno nagajali učiteljem. Potrudite se po najboljših močeh, konferenca bo kratka!

Tudi Najčini novinarji nismo počivali, prav tako sta pridno delala tudi naša mentorja, Jerica Eržek in Branko Šuster. O tem, kako sta nas pripravila do pisanja, kdaj drugič. Ampak vseeno nam je uspelo. Pred vami je sveže natisnjena Najča. V njej lahko najdete anketo o ekstercih, nekaj o Juliji in Prešernu, glasbeno lestvico, intervju z Janjo Vidmar, pogumno pero, nekaj o projektu Janez Trdina, vice, horoskop, križanko in še polno drugih zanimivih stvari.

Poleg tega pa moram vse učence obvestiti o še eni sila pomembni stvari: kamerah. Tako bomo 24 ur na dan pod video nadzorom. Hudo, a ne?

Ah, da ne pozabim: prizidek! Naša šola je končno dočkala obisk delavcev, ki so vneto začeli odstranjevati grmovje in zidati temelje. Sedaj že lahko vidimo bodočo stavbo, septembra pa jo bodo učenci že lahko začeli uporabljati.

Kljub novemu letu bo Najča skušala ostati vaš časopis in skušala čimbolj ustreči vašim željam. Pa srečno, zdravo in na šolskem ter ljubezenskem področju uspešno leto!

Nejc Novak,
glavni urednik Najče

IZ VSEBINE!

FRANCE PREŠEREN ... str. 2, INTERVJUJI ... str. 12-16, PROJEKT TRDINA ... str. 17, FILM ... str. 23, ANKETE ... str. 28, MODA ... str. 32, ENGLISH PAGE ... str. 34, POGUMNO PERO ... str. 36, MALA NAJČA ... str. 38-48, GLASBA ... str. 49, ŠPORT ... str. 51, TEST ... str. 55, KRIŽANKA ... str. 56

NAŠI MALI NAJČANI O PREŠERNU

Decembra smo praznovali 200-letnico Prešernovega rojstva. Vem, da o našem velikem pesniku veste že veliko. Kaj pa menijo o njem učenci razredne stopnje?

NUŠA CESAR, 2. c:

»Prešeren je bil dober pesnik. Napisal je Zdravljico in Vrbo. Zdravljica je himna Slovenije.«

TADEJ IVANEŽ, 2. b:

»Prešeren je bil pesnik.«

VANE URH, 2. b:

*»Pisal je, risal, bil je pesnik. Imel je ljubi-
co.«*

MARINA SOPČIČ, 4. c:

»Vem, da je bil pesnik. Napisal je Zdravljico. Rodil se je leta 1800, umrl pa 1849.«

MARKO MITRIČ, 3. c:

»Vem, da je napisal Zdravljico.«

TJAŠA PLAVEC, 4. a:

»Napisal je Zdravljico. Ena kitica je naša himna. Želel jo je dati v revijo, a so jo uredniki vrgli stran. Šele ko je umrl, so zvedeli, kako dobro je pisal. Zaljubljen je bil v Primičevo Julijo, ki je bila iz bogate družine in so ji že ob rojstvu določili, s kom se bo poročila. V spomin ji je napisal knjigo v obliki pesmi.«

TJAŠA FREJ GORŠE, 2. a:

»Živel je v Vrbi na Gorenjskem. Bil je dober učenec. Napisal je Zdravljico in Sonetni venec. Zaljubljen pa je bil v Julijo Primič.«

ALEKSANDER, 1. c:

»Bil je pesnik. Zaljubljen je bil v bogato dekle. Letos je 200 let od njegovega rojstva.«

FRANCE PREŠEREN – 2 0 0 – letnica rojstva

Tjaša Cesar, 5. a

Kaj je za vas predstava? Povedal vam bom. Za vas je predstava odpadla ura angleščine ali pa slovenščine, najbolj pa ste zadovoljni, če vam odpade matematika. Ponavadi vas na predstavah, sploh šolskih, polovica drema, četrtna klepeta in četrtna poslušaj, a le z enim ušesom. Večini pa se sploh ne sanja, kaj vse je potrebno, da nastane predstava. Koliko časa, truda in odrekani! Oproščam se tistim, katere sem s tem prizadel in jim naredil krivico. To za vas ne velja. Vem pa, da vas lahko preštejem na prste ene roke.

Vendar pa ste bili pri zadnji predstavi na naši šoli vsi izjeme. Po naključju vas je skoraj vse zanimala. Mogoče zato, ker vas je kar nekaj učiteljic pripravljalo na predstavo? Ne. Kaj pa mogoče čisto preprosta razlaga – predstava je bila dobra? Ampak tega članka nisem napisal zato, da bi vam pridigal. Napisal sem ga zato, ker sem v predstavi tudi nastopal. Pravzaprav ne. Napisal sem ga zato, ker me je neko dopoldne na hodniku ustavila učiteljica Jerica Eržek in vprašala: »Maj, bi lahko prosim napisal prispevek za Najčo o predstavi?« In potem sem po dve-minutnem pregovarjanju z njo, češ da jaz nisem za take stvari itd., obupal in res začel pisati. Moje prve besede za Najčo!

Malo sem zašel. Predstava. Da, skoraj vsi, ki so si predstavo ogledali, so trdili, da smo bili neznansko dobri. Sam se še nisem videl, pa se nameravam, vem pa, da tako dobri, kakor so nas hvalili, res nismo mogli biti. Vem, da vas ne zanima, kako in kdaj sem se naučil besedilo. Lahko pa vam povem, da ima vsak igralec svoj način. Igralec Jernej Šugman na primer pravi, da se najlažje nauči besedilo na svoji

straniščni školjki. Če imaš malce večjo inteligenco, se krajše besedilo, kot sem ga imel jaz v predstavi, lahko naučiš v pol ure. Vendar ne gre za to, da se besedilo »napiflate«. Bistveno je, da se naučite govoriti, dihati, stati in pa najpomembnejše – IGRATI. Za to pa potrebujete »nekaj v genih« in pa zelo dobrega učitelja. Jaz sem imel Branka Jordana, ki me je res naučil veliko stvari.

Velikokrat pa se zgodi, da sta na odru zaročenca ali pa mož in žena. Na odru preskakujejo iskre. Spletajo se vezi. Na odru je neka posebna magija. In tako sem se enkrat med predstavo zamislil. Kaj pa, če bi bila Prešeren in Julija igralca? Potem bi se gotovo zaljubila. Ampak toka zgodovine ne moremo spreminjati in tako bo Julija še dolgo let zavračala Prešerna ali pa ...

France Prešeren

Maj, 8. b

V nedeljo, 3. decembra, smo praznovali 200-letnico rojstva največjega slovenskega pesnika Franceta Prešerna.

Še nekaj let nazaj je bil Prešeren pravi mit. O njem nisi smel ne govoriti ne misliti kaj slabega. Danes se je to spremenilo; vsi kritizirajo njegovo življenje. Poskusimo, da nanj ne bi gledali z negativnega stališča: razočaran v ljubezni in življenju si je poiskal uteho v alkoholu. Julija ga ni marala in zaradi skrbi za potomce je z njim zanosila Ana. Bil je dober oče, a neodgovoren, ker se z Ano ni poročil. Ne obsojajmo ga, svoje življenje je živel po svoje – z vso pravico. Zanimajo naj nas njegove pesmi, njegovo delo. Zapustil nam je bogato kulturno dediščino, za katero smo mu lahko samo hvaležni. In to odhtehta vse njegove napake.

Sara Fabjan, 8. a

Dragi starši, bratje in sestre!

Tjaša Ogulin, 7. b

To pismo vam pišem, da vam povem, kako mi gre na Dunaju. Spoznal sem že kar nekaj prijateljev, s katerimi se srečujemo v knjižnicah, gostilnah ali doma. Stanovanje sem našel pri neki vdovi, ki ima zelo lepo hčer. Obe sta zelo prijazni z mano, strežeta mi, zato razmišljam, da bi hčer vzel za ženo. Kaj o tem mislite vi, ljubi starši?

V šoli mi gre dobro, lahko se učim. Sedaj sem trdno odločen, da nočem postati duhovnik, kot je hotela moja draga mati. S pomočjo prijateljev sem spoznal, da bi rad dokončal študij tu, na Dunaju, in postal doktor prava. Vedno znova dobim navdih za pisanje pesmi in verzov. Vem, da si vi ne želite, da bi postal kakšen cenen pesnik, toda mislim, da mi gre pisanje dobro od rok in da moram s tem nadaljevati. Pišem predvsem v slovenščini in nastalo je že kar nekaj pesmi, ki jih skrbno spravljam. Tega mojega veselja do pisanja pesmi nisem zaupal še nikomur. Mogoče bom kdaj zbral pogum in jih odnesel popraviti kakšnemu slovničarju in poetu.

Ker mi je primanjkovalo denarja, sem si iskal službo. Dobil sem jo kot inštruktor v študentskem domu, kjer so veljala stroga pravila. Z ravnateljem sva si prišla navzkriž in ker nisem mogel več delati v takem okolju, sem službo odpovedal. Nič mi ni žal, da sem to storil, hudo mi je le, ker sem tam izgubil nekaj prijateljev. Zdaj mi primanjkuje denarja in težko se preživljam. Toda ne mislite, da vam to pismo pišem zato, ker bi od vas pričakoval denar. Zame ste že tako veliko storili in zelo sem vam hvaležen. Vse vas zelo pogrešam, in vendar mislim, da ne bom kmalu prišel domov. Ste vsi zdravi? Prosim, da mi na moje pismo čimprej odgovorite.

Dunaj, velkega travna 1816

S spoštovanjem,
vaš sin France

Kakšen je bil
resnični videz
našega pesnika?!

Ko sem bila že dovolj blizu, sem ju pozdravila. Mladenič mi je odzdravil in se mi predstavil. Ime mu je bilo Ostrovrhar, dekle poleg njega pa je bilo Rozamunda. Očitno sta bila oba iz premožne družine, saj sta bila zelo razkošno oblečena. Rozamunda je imela dolgo, svilen, svetlozeleno obleko, okoli vratu je imela zlato ogrlico, posuto z diamanti. Ustnice je imela živo rdeče barve, obraz pa so ji krasili dolgi, svetlorjavi kodri. Na obrazu ji je sijal svetel nasmeh. Oči je kar naprej zaljubljeno obračala v Ostrovrharja. On ji je poglede z nasmeškom na obrazu vračal. Vmes pa se je dostikrat obrnil tudi k meni in mi podaril nasmeh ali dva. Rozamundi to očitno ni bilo po godu, saj so se ji rdeče ustnice spremenile v vijolične, dlani je močno stisnila v pesti, začela je prestopati z noge na nogo. Da se to ne bi sprevrglo v še kaj hujšega, sem se od obeh na hitro poslovila in odšla.

Bajke in povesti o Prešernu iz 7. c

Tina Višekruna, 7. c

Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

Srečanje Julije in Ane

Počitnice pri moji teti v Ljubljani niso bile nikoli nič posebnega. Vsaj mislila sem tako. Med nekimi božičnimi počitnicami pa sem bila priča enemu najbolj nenavadnih srečanj – srečanju Julije Primic (takrat že Shoenchenstuel) in Ane Jelovšek.

Morda se to srečanje ne zdi nikomur preveč posebno, toda če vam povem, da je bila Julija Prešernova velika ljubezen in Ana mati njegovih otrok, boste gotovo spremenili mnenje.

Tisti december je bil še posebej mrzel. Kar naprej je naletaval sneg in v zraku je bilo čutiti praznično vzdušje. Sprehajala sem se po tržnici in si z zanimanjem ogledovala čudovite igrače, ki so jih prodajali skoraj na vsakem koraku. Ko sem tako zasanjana hodila po ulici, bi se skoraj zaletela v čedno gospo v bogato okrašeni obleki. Pred mano je stala Julija. Teta mi je veliko pripovedovala o njej, saj je Julija izhajala iz ene najuglednejših družin.

Prestrašeno sem se odmaknila in vljudno pozdravila: »Dober dan, gospa.«

»Pozdravljena. Kaj pa ti sama počneš tukaj v tem mrazu?« me je vprašala.

Bila sem v hudi zadregi, saj ne bi smela sama na tržnico. Na srečo me je rešila prijazna soseda, ki je imela tudi sama deklico moje starosti.

»Z mano je prišla,« je dahnila. Nato pa je zardela in se opravičila. »Oprostite, ker sem nevljudna. Toda ti otroci mi neprestano uhajajo. Saj res, nisem se še predstavila. Ana Jelovšek.« Julija ji je segla v roko. Z zanimanjem si nas je ogledala, potem pa nenadoma rekla: »Kako so ljubki. So vaši?«

»Ne vsi.« »Tale,« in je s prstom pokazala name, »je sosedova. Ostala dva sta moja. In njun oče je France Prešeren.« Julija je komaj vidno prebledela. »Prosim, pojdite z mano v tistile mirnejši kotiček tam,« je rekla

in z glavo pomignila proti klopci pod veliko lipo. »Nekaj vas moram nujno vprašati.«

Počasi sta odšli proti klopci, mi pa smo dobili dovoljenje, da se malo kepamo. Sneg je bil ravno pravi. Kmalu smo se tako zatopili v igro, da smo čisto pozabili na Julijo in Ano. Z Ernestino sva ravno delali odtise rok v sneg, ko je prišla

Ana in rekla: »Po-

zno je že. Pojdi-

mo domov.«

Julije ni bilo

nikjer

več.

Bila

pa je

tu

vrečica

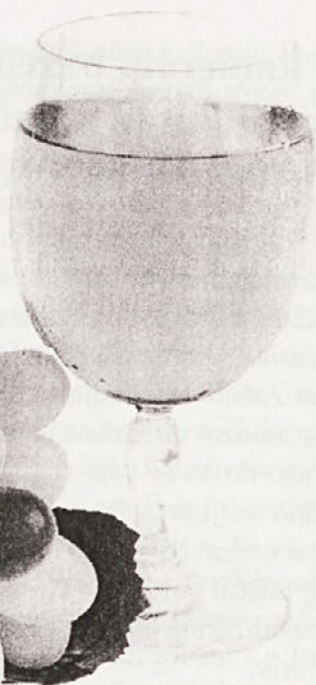
bon-

bonov, ki jo je Julija podarila nam.

Proti domu smo šli mi, otroci, z blaženim nasmehom in sladkimi bonboni v ustih. To je odtehtalo kazen, ki mi jo je naložila teta, ko sem se vrnila domov.

Kmalu sem na ta dogodek pozabila. Sedaj pa se ga zopet spominjam kot dogodka, za katerega mnogi ljudje niso vedeli. Včasih še v sanjah vidim obraz čudovite ženske, ki je Prešernu zmešala glavo, in pomislim, kako sem lahko srečna, da sem jo spoznala.

Kristina Saje, 7. b

Bajke in povesti o Prešernu iz 7. c

Po sončnem dnevu sem zavil v bližnjo gostilno. Zaželel sem si kozarec dobrega vina. V gostilni je že bilo nekaj znancev. Hitro se nam je razvezal jezik in razbijali smo razne šale. Mojo pozornost je pritegnil lepo oblečen gospod, ki je vstopil v krčmo. Poiskal je mizo v kotu. Na obešalnik je obesil črn plašč in cilinder. »Kdo neki je ta gospod?« sem mrmraje vprašal. Vsi so hiteli pripovedovati, da je to Prešeren in da vedno nekaj piše. Tudi tokrat je začel pisati. Iz nedrja je potegnil beležko in svinčnik ter začel pisati. Naročil sem poliček vina in se napotil proti njemu. Vprašal sem ga, če lahko prisedem. Prijazno mi je pokazal na stol. Pridno sva praznila poliček in se pogovarjala o marsičem, nato pa sem ga previdno vprašal, kaj ima v beležki. »Pisni pišem,« je dejal, »da ubijem dolčas in bol na nesrečno ljubezen, ki ji je ime Julija.« Predme je porinil beležko, češ, beri, če hočeš. Z veseljem sem listal in bral. Velikokrat sta se ponavljali imeni Rozamunda in Urška. Vprašal sem ga, kdo sta ti dekleti.

Goran Simič, 7. c

O kamerah, bazenu, pa prizidku in o načrtih vodstva naše šole

Na šoli se je začela zadnji dan pred počitnicami širiti vest, da bomo za dedka Mraza dobili kamere. »Ehm ..., a je to dobro ali slabo darilo?!« smo začeli razmišljati. Prav tako smo opazovali delavce, ki včasih zaraščeno stran šole spreminjajo v vedno večji prizidek ter vneto vrta-jo po našem bazenu. »Zdaj bo pa še bolj puščal kot prej!« so se nekateri zabavali, drugi pa so se veselili mokrih uric.

Še sam ne vem, ali me je k temu intervjuju vlekla lastna radovednost ali moje novinarsko delo. Vseeno je bil pogovor z našo ravnateljico Sonjo Simčič prijeten in zanimiv.

Ali je k postavitvi kamer pripomogel kakšen poseben dogodek ali je bilo to že prej načrtovano?

Letošnje poletje je bilo – kar se tiče pohajanja in zadrževanja ljudi okrog šole – izredno. Cele noči so se tu zadrževale skupine mladih, starejših. Vsako jutro so morale čistilke očistiti okolico šole, ker je bila polna steklovine in drugih nevarnih odpadkov. Razumem, da nimajo kje biti, in bi zelo želela, da bi bil v mestu kje kakšen prostor za to mladino. Na žalost se mora zadrževati okoli šole, ampak ker je delala škodo – odstranjeni opaži, grafiti, razbita stekla – sem stopila v akcijo in od januarja naprej imamo nadzor. Šola bo nadzorovana okrog in okrog. Monitor bo tudi v šoli, da bomo lahko spremljali, kaj se dogaja in kaj se je

dogajalo. Tudi garderobi bosta pod video nadzorom in upam, da bomo tako preprečili kraje in skrivanje bund. Naj bodo učenci torej opozorjeni: vse, kar se dogaja v garderobah, vidimo, in možnosti za skrivanje ne bo več.

Torej bo dogajanje snemano 24 ur na dan?

Ja, seveda.

Kdo je to financiral oz. od kod denar za kamere?

Te kamere niso naše, so v najemu, tako kot alarmni sistem. G7 bo poleg tega nadzoroval še video kamere. Najemnino plačujemo mesečno. Privarčevati pa bomo poskusili pri električni in vodi.

Kdaj pa bo dokončan prizidek?

Po načrtih konec maja, v začetku septembra pa se nekako pripravljamo na slavnostno otvoritev prizidka s prireditvijo in projektom Janez Trdina. Septembra pa bo tudi trideset let obstoja šole.

Je ta rok mišljen samo za izgradnjo prizidka ali tudi za opremljanje?

Občina obljublja, da bo tudi opremljen. Brez opreme pa vanj tudi ne moremo iti.

Kaj pa lahko od opreme pričakujemo? Bo ta oprema standardna ali sodobnejša?

Mislím, da bo novejša, saj bo tako uporabna več let. Učilnice bodo klasične, ena pa bo specializirana za likovni ali tehnični pouk.

Kakšne imate načrte za leto 2001 poleg prizidka?

Če nam bo uspela še druga faza sanacije bazena – to je keramika – in bomo prizidek res uredili tako, kot je treba, imam še željo za ureditev okolice šole, s katero še nisem zadovoljna. Popravljali pa bomo tudi stari del šole – skušali bomo zamenjati kaj pohištva in tudi tla. Dela nam torej ne bo zmanjkalo.

Lep pozdrav vsem bralcem – pa berite Najčo, ki je zelo dober časopis!

Hvala.

Nejc Novak, 8. c

OLGA GOLOB:

»Ko dobim Najčo, je to zame mali praznik.«

Gospa Olga Golob je na naši šoli poučevala veliko let, kasneje pa je postala pomočnica ravnatelja. Zdaj je že dobri dve leti v pokoju in zaupala nam je, kaj počne. Če pa bi ta prijeten pogovor z njo strnila, lahko povem, da ima gospa Olga Golob zelo lepe spomine na delo na šoli, da pozna veliko anekdot, ima tudi predloge za pisanje v Najči ...

Ali kaj pogrešate šolo oziroma delo na šoli?

Ko gre človek v pokoj, se mu zdi, da se loči od dobrega prijatelja. Dobri prijatelji so bili sodelavci, učenci in samo delo, s katerim sem živela 35 let. Če veš, kako je, ko se ločiš od prijatelja, ki gre v drug kraj, so to mešani občutki. Veš, da ne boš nikoli pozabil

INTERVJU

nanj če je bil dober prijatelj. Vedno se boš spominjal dobrih stvari, stikov, ki so delali prijateljstvo dobro, veselo; kjer so se stkale trdne vezi za medsebojno sodelovanje.

Imate še vedno stike z grmsko šolo? Kakšne in na kakšen način?

Stiki so: ko nas sodelavci povabijo na prireditve, ko dobim vašo Najčo, da vidim, kaj se na vaši šoli dogaja, kaj ustvarjate, kako šola živi in diha.

Stiki so tudi, ko se srečamo na ulici, ko se vidim z upokojenimi učitelji; ko vas vidim, ko greste na kakšno ekskurzijo, v kino – takrat mi srce ponovno zaigra.

Najbrž imate več prostega časa kot takrat, ko ste bili še v službi. Kako potekajo Vaši dnevi doma?

Moj življenjski ritem je drugačen kot pred pokojem. V službi se moraš podrediti. Služba se začne ob določenem času. Sestanki, konference, razna srečanja, vse je moralo biti pripravljeno ob določenem času, vse je bilo na nek način določeno. Prosti čas, kakor ga je bilo, je bil čas za družino. Sedaj ni več tako. Sedaj ni več moj gospodarski ritem, ampak moj življenjski ritem, ki ga pravzaprav sama doziram. Zdaj lahko posvetim čas določenim nalogam, katerim ga prej nisem mogla, ker sem preveč hitela.

Na naši šoli ste preživel veliko let in prav gotovo ste doživeli marsikaj. Se je zgodilo kaj, kar se Vam je posebej vtisnilo v spomin?

Na šoli sem že od samega začetka. Spominjam se prvega leta na šoli, ko smo z učenci nekako spoštljivo hodili po šoli, vse je bilo novo, dišalo je bo barvi, vse pa je motila tema na hodnikih. Učitelji smo se morali učiti kolektivnega dela in to smo počeli z vso zagnanostjo. Spominjam se tudi skupnih projektov, kjer je vsak učenec uresničil svoj interes. Ti, ki so včasih mislili, da niso dobri plesalci, pevci, recitatorji, so bili pa zato boljši sceniski delavci, dobri pomagači pri ozvočenju. Opazila sem, kako ti projekti združujejo, kako otroci uživajo v tem, kako se njihova ustvarjalnost sprošča. Takrat je šola dihala. Tudi zunanji sodelavci so to začutili. Uspelo nam je organizirati tudi Šolo v naravi, kjer so učenci na drug način osvajali znanje, se med seboj drugače družili, spoznavali, tudi rastle drugače. Tega ne bom nikoli pozabila.

Se morda spomnite kakšne anekdote o učiteljih ali učencih iz Vaših službenih let?

Seveda. Recimo, ko so malčki dejali, da je ravnatelj na šoli za to, da kosi travo, saj so ga nekoč videli hoditi po travi. Ali ko so v drugem razredu kar z besedo pisali, da je najbližja tovarna Emevej. Tudi to, do so pisali Dragotin Kette kot Drago Tinkete. Nekoč sem jih vprašala, koliko mislijo, da je staro Novo mesto in kako si predstavljajo starost 600 let. Odgovorili so: »Saj veste, tovarišica, tako kot vi.« To so taki drobni spomini, ki verjetno nasmejijo samo mene, za druge, ki ne poznajo šolskega življenja, pa je to postranska stvar.

Kaj ste želeli postati v mladosti – učiteljica ali kaj drugega? Zakaj?

Vedno sem si želela postati medicinska sestra. To je delo z ljudmi in navsezadnje je tudi učiteljski poklic blizu. Tisti, ki zdravijo, lahko pripomorejo, da bi zdravili, učitelji pa lahko pripomorejo, da bi zdravili manj. S tem mislim, da bi bilo manj glavobolov, pritiskov, manj takih znakov, ki jih imajo učenci,

ko reagirajo na pritiske v šoli. Za to lahko učitelji veliko naredijo. Učitelji so lahko tudi preprečevalci bolezni.

Bi se še enkrat odločili za to delo, ki ste ga opravljali?

Najbrž še enkrat, saj drugih del ne poznam preveč dobro. Mislim pa, da ima vsaka palica dva krova. Tako so dobre in slabe strani poklica. Slabe stvari je treba rešiti, saj so sestavni del dela.

Kaj Vam je bilo bližje – poučevanje ali delo pomočnice ravnatelja?

Eno z drugim se povezuje. Veliko majhnih otrok mi je dajalo zelo veliko energije. Majhni otroci ti dajo včasih tudi misliti in te naučijo spoznavati njihov svet. Pripravijo te na svet odraslih. Ko sem bila z odraslimi, mi je to pomagalo, da sem lažje razumela, kaj doživljajo učitelji in učenci. Zato sem morala biti pazljiva, da so bili vsi zadovoljni. Ne vem, če sem uspela, trudila pa sem se in pri delu dela vsak napake.

Vsi, ki so delali na naši šoli, vedno prejmejo Najčo. Jo preberete?

Spominim se, kako je še nastajalo glasilo Mladi ob Krki, kako so zbirali ime za najboljši časopis in kako je nastala Najča. Že takrat sem vse prebrala, od prve do zadnje črke. Ko jo dobim, je to zame mali praznik.

Imate morda kakšen predlog, nasvet ali željo, o čem naj bi še pisali?

Lepo bi bilo spoznati kakšnega krajanca – kaj si on misli o šoli ali kaj bi vam on predlagal. Lahko bi tudi predstavili kakšnega učenca, ki ni tako odličen, je pa zato dober prijatelj. Učenca, ki ga ni sama odličnost, ampak samo življenje.

Na koncu bi še dejala, da vsem učencem želim veliko uspeha, da bi vsak dosegel svoj cilj, da bi se imel vsak rad. In tudi druge. Tudi učiteljem želim veliko ustvarjalnih učencev.

Manca Čampa, 8. d

Oblikovala: SARA G., 6. d

SPET ŠOLA ..., A TOKRAT NA ŠVEDSKEM

Vesna Jakše Injac poučuje angleščino, je pa tudi moja razredničarka. In njo sem intervjuvala. Spraševali se boste, zakaj ravno njo in zakaj ne katere druge učiteljice. Na to vprašanje vam odgovorjam kar takoj. Vesna Jakše Injac se je namreč rodila na Švedskem in tam preživela 19 let. Tam ima tudi svoje prijatelje in sorodnike. Vedno je zanimivo spoznavati nove dežele, njihovo šolo, običaje in ljudi. Mene pa je zanimalo predvsem vse v zvezi s šolo.

Kakšna je šola na Švedskem?

Na Švedskem so osnovnošolke in osnovnošolci sproščeni. Tako kot v Sloveniji nimajo uniform, še pomembneje pa je, da nimajo ocen. Šele v osmem (predzadnjem) razredu se pojavijo tristopenjske ocene. Nezadostnih ocen ni. Obstajajo le ocene uspešno, zelo uspešno in uspešno z odliko. Če kdo izmed učencev ne doseže ciljev, dobi posebno podporo. Švedski učenci in učenke ne nosijo težkih nahrbtnikov, ker shranjujejo svoje stvari v šoli. Domov vzamejo le tisto, kar potrebujejo. Kosilo dobijo brezplačno, ravno tako učbenike, zvezke in ostale nujne potrebščine. Med glavnim odmorom, ki je po kosilu, morajo učenci praviloma ven na šolsko igrišče. V sklopu osnovne šole imajo v posebnih prostorih organizirane dejavnosti za prosti čas z usposobljenim kadrom – »voditelji za prosti čas«. Teh dejavnosti se lahko udeležijo otroci, ki po končanem pouku (ali pred začetkom) staršev nimajo doma.

Ali na Švedskem praznujejo kakšne prav posebne praznike? Kako? Imate lepe spomine nanje?

Največji prazniki na Švedskem so božič, velika noč in »Midsommar« - praznovanje sredine poletja. Med šolskim letom pa sta največja praznična dogodka »Lucia« (13. december) in konec šolskega leta (9. junij). Za »Lucio« se učenci in učenke preoblečejo v Lucijo, njene spremljevalke, zvezde fantiče, božične pomočnike in rjave poprove piškote. V sprevodu pojejo tradicionalne božične pesmi. Konec šolskega leta približno sovпада s švedskim narodnostnim dnevom. Običaj je, da se gre takrat v cerkev, kjer se poje tradicionalne poletne pesmi in državno himno. Na te praznike imam seveda zelo lepe spomine in jih bom vedno nosila v srcu.

Koliko časa morajo šolarji hoditi v šolo?

Osnovna šola je devetletna. Prvi razred se začne s sedmim letom starosti. Pred leti so se tudi šestletniki vključili v osnovnošolski program s prehodno dejavnostjo med vrtcem in šolo. Prej je bila mala šola v okviru vrtca.

Se švedska abeceda zelo razlikuje od naše?

Švedska abeceda nima črk Č, Š, in Ž. Tako kot angleška abeceda vsebuje Q, X, in Y. Na koncu abecede pa so še tri črke: Ĺ, Ä in Ö. Vseh črk je skupaj osemindvajset.

Kako se spominjate svojih šolskih dni?

Prva štiri leta osnovne šole sem obiskovala na Švedskem. Na ta leta imam zelo lepe spomine. Še sedaj sva si z najboljšo prijateljico,

sošolko iz tistih let, zelo blizu. Peti razred sem začela obiskovati na osnovni šoli v Šmihelu, ki se je zelo razlikovala od tega, kar sem bila vajena. Težko sem se učila, ker nisem obvladala slovenskega jezika. Le matematiko in angleščino sem zmogla brez težav. Šolskih let v Sloveniji se ne spominjam prav rada, morda tudi zato, ker so ta leta povezana z ločitvijo mojih staršev.

Ali se želite vrniti domov?

Po sedmih letih v Sloveniji sem se vrnila na Švedsko. Sedaj sem tu že pet let. Potrebo po bližini s Švedsko si zadovoljujem tako, da govorim švedsko s svojima otrokoma, poslušam švedsko glasbo, prebiram švedske knjige in brskam po švedskih straneh na internetu. Svet je manjši, kot je bil nekoč, in doma se lahko počutim tako tu kot tam.

Kako to, da ste prišli živeti v Slovenijo? Kje vam je lepše?

Tako Švedska kot Slovenija imata svoje dobre in slabe strani. V Slovenijo sem prišla, ker me navdušuje s svojo raznolikostjo, naravnimi lepotami in sproščenimi ljudmi.

Kaj vas je spodbudilo k poučevanju?

Vse življenje sem rada učila in pomagala drugim. Sem pač take narave. Morda sem se vrgla malo po babici na Švedskem, ki je del svojega življenja tudi zelo rada poučevala kemijo.

Tjaša Cesar, 5. a

IMATE RADI KONJE?

Na naši šoli imamo veliko športnikov, ki se ukvarjajo z najrazličnejšimi športi. Imamo pa tudi jahačico, ki se z jahanjem ukvarja že šest let. To je Ines Cesar iz 7. d. Ker je moja sošolka, sem jo malo povprašala o konjih.

Koliko si bila stara, ko si prvič sedla na konja?

Stara sem bila 8 let.

Kdo te je navdušil za jahanje?

Za jahanje me ni navdušil nihče. Konje sem imela že od nekdaj rada.

Pravijo, da znaš resnično jahati šele takrat, ko padeš s konja. Kaj ti meniš o tem?

Mislim, da to drži, ker so vsi jahači, ki jih poznam, vsaj enkrat padli s konja.

Ali potrebuješ za jahanje posebno opremo? Kakšno?

Za jahanje nujno potrebuješ čelado, da si ne poškoduješ glave. Imeti moraš ožja oblačila, podplat na čevlju mora biti raven, da se ti noga ne zatakne, če padeš s konja.

Kje si prvič jahala?

Prvič sem sedla na konja v Češči vasi. Tu jaham še danes, ker dobro poznam konje in njihov način gibanja.

Koliko let moraš jahati, da se lahko udeležiš tekme? Si se morda že udeležila kakšne?

Če se želiš udeležiti tekme, moraš imeti pravega konja in veliko vaj. Tekme se še nisem udeležila.

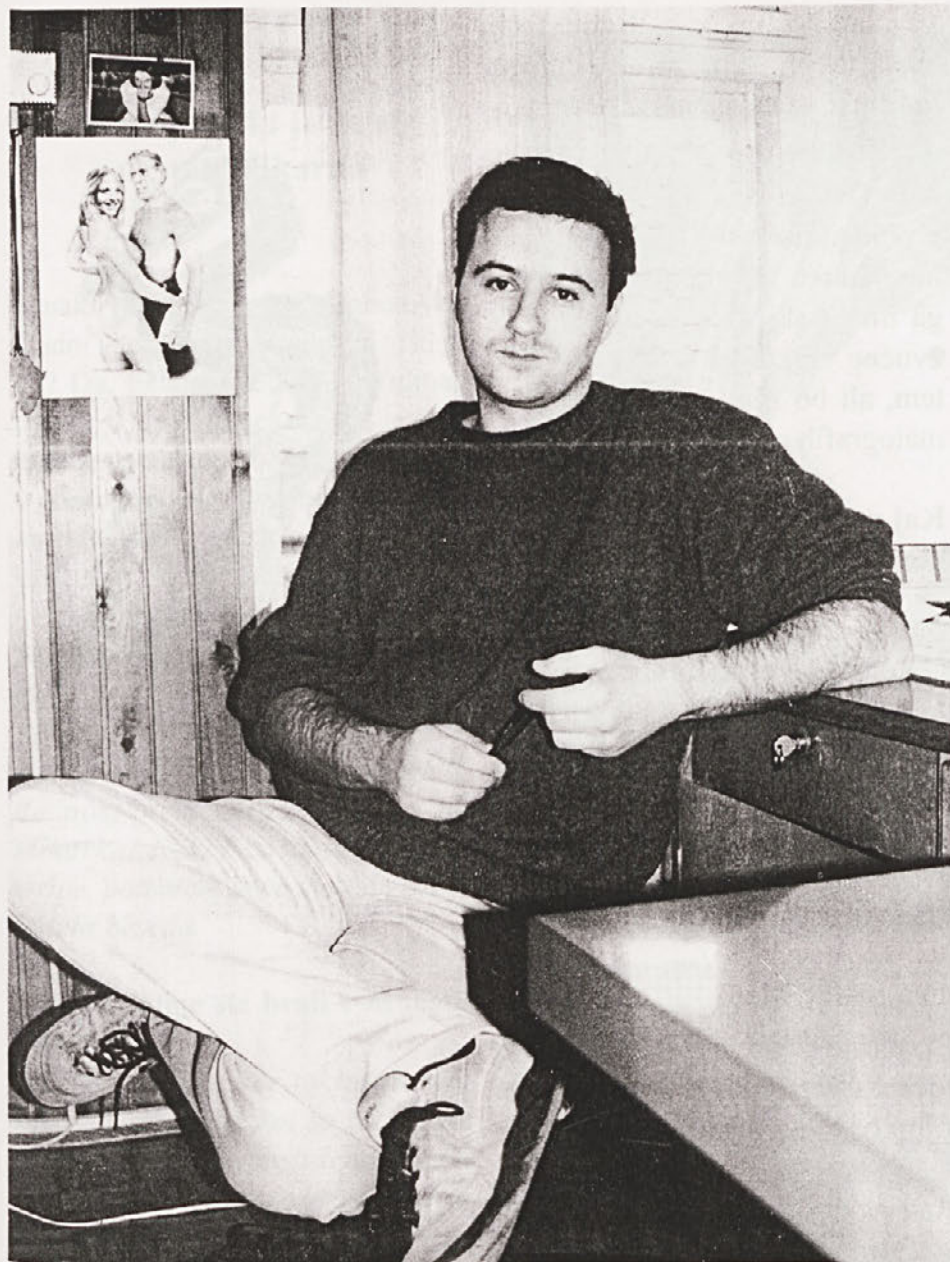
Se želiš z jahanjem ukvarjati tudi vnaprej?

Ja, mislim, da se bom z jahanjem ukvarjala tudi v prihodnosti.

Želim ti še veliko sreče!

Asja Ercegovčević, 7. d

Oblikoval: DOMEN ŽAGAR

SAŠO ĐUKIĆ

Mama Manka na pohodu

Povej mi nekaj o svojih filmskih začetkih!

V petem razredu osnovne šole sem v časopisu Politika in zabava našel znanstvenofantastično zgodbo Raya Bradburyja z naslovom Zaljubljena žena, ki je bila zelo zanimiva. Dodal sem nekaj svojih idej in naredil dialoge – spremenil sem jo v scenarij. Nekako sem naredil tudi snemalno knjigo in takrat me je začel film zanimati – rekel sem, da bom režiser, ko bom velik. S tem scenarijem sem

stopil do Saše Volk in ji rekel, da bi rad posnel film. Rekla je: »Ni problema, samo pokaži mi, kaj si že posnel.« Jaz seveda kamere v živo sploh še nisem vedel, kaj šele da bi že posnel kakšen film. Bil sem razočaran, ker je pri tem tudi ostalo. Na srečo sem take vrste človek, da me neuspeh krepi in ne razžalosti. Tako sem sodeloval na vseh šolskih in drugih prireditvah.

Na gimnaziji pa je v prvem letniku ravnateljica Vasja Fus meni in mojemu prijatelju dala na novo kupljeno kamero v skrb za štiri leta.

Seveda nisva snemala samo dogajanja v šoli, ampak tudi druge stvari. V drugem letniku gimnazije se je po naključju tako rodila mama Manka. Takrat smo posneli tudi tri kratke igrane filme, ki so bili zmontirani šele leta 1992, ko je z delovanjem začela Televizija Novo mesto. Leta 1994 me je k sodelovanju povabil Franci Kek, ki je snemal oddajo Mala klinika cinizma. Prvotno je bilo mišljeno, da bi bili v oddaji skeči. Potem pa smo na moj predlog to spremenili v komično nanizanko. Kasneje smo izdali tudi kaseto s temi oddajami. Leta 1996 smo nadaljevali s produkcijo filma Spomini mame Manke. Dolg je bil skoraj dve uri. Film je bil zelo dobro narejen s samo 30. 000 tolarji. Leta 1997 je Franci Kek dobil denar na račun Rock Otočca, ki smo ga vložili v film Milice, ki je bil tudi zelo uspešen. Po tem filmu sem začel delati razne TV oddaje, reklame in spote ter se uveljavil kot režiser. Dolgo časa sem bil asistent režije pri oddaji Poglej in zadeni. Potem sem dobil priložnost leta 1996, ko je na Kanalu A zbolel režiser, ki bi moral režirati novoletno oddajo. Takrat sem bil predlagan jaz. To so mi rekli tri dni pred novim letom. To je pomenilo tri dni in noči dela brez prekinitve. Oddaja je bila blazno uspešna! Iz te oddaje sem razvil oddajo Atlantis. S to oddajo mi je uspelo zelo veliko: narediti najbolj gledano glasbeno oddajo v Sloveniji. Potem sem delal še ogromno spotov ter dokumentarcev. Ponosen sem tudi na oddaje Lastovke – serijo šestih enournih oddaj. Na Gimnaziji Novo mesto imam zato tudi filmski krožek. V tem letu imamo v načrtu posneti celovečerni igrani film. Ko pridejo mladi k meni z idejami, vedo, da jim bom pomagal. Nameravam pa tudi dokončati film Na svoji Vesni.

Kaj pa delo pri Unicefu in Društvu za razvijanje prostovoljnega dela Novo mesto?

Ko me je Borut Peterlin fotografiral kot portret iz Novega mesta, me je zajel kot nekoga, ki je v Novem mestu nekaj ustvarjal. Ko me je slikal, me je slikal med ogledali. Na sliki torej ni samo en moj obraz, ampak več mojih obrazov. Ravno to je to, kar ti želim povedati. V meni je skritih več oseb. Ena je filmski ustvarjalec, druga je slavist – ker sem pač doštudiral na filozofski fakulteti, tretja je glasbenik, pevec. Eden od teh mojih obrazov je pa tudi moje profesionalno delo: zaposlen sem pri Društvu za razvijanje prostovoljnega dela, ki je nevladna organizacija, ki skrbi za širjenje prostovoljnega dela. Tukaj delam z mladimi prostovoljci, predvsem iz srednjih šol. Istočasno je tukaj tudi regionalni odbor za Unicef, ki nekako deluje v okviru Društva. Organizacijo najbrž vsi poznamo. Moje delo je zelo naporno, v njem pa seveda uživam, ker rad delam z mladimi. V življenju si želim, da bi bil bolj pomemben človek v tej občini – da bi bil pri koritu; da bi lahko kdaj povedal, kaj mladi v Novem mestu potrebujejo. Premalokrat se vpraša ravno mlade, ki so uporabniki, kaj si želijo. Jaz sem nenehno v stiku z mladimi in vem, kaj je trenutna potreba: SkatePark. Pa ga ni. Vedno, ko komu iz občine to omenim, dobim odgovor, da je zadeva nezanemljiva. Ker pa grem jaz na ulico, vem, da je potreba drugačna.

Kaj pa Na svoji Vesni?

Na svoji Vesni je moj četrti celovečerni film. Pravzaprav ni samo moj, ker je to teamski proizvod. Pri njem smo enako pomembni Franci

Kek, Jani Muhič, Jerca Pezdič, Rok Jožef, jaz in vsi ostali sodelujoči. Ta film je nastal po mojem scenariju, režiral pa sem ga skupaj s Klemenom Dvornikom. Sedaj imamo en problem: namesto 100 minut imamo namreč 160 minut zelo dobrega materiala. Dodati moramo še zvočne efekte in se dogovoriti o tem, ali bo film na ogled v kinematografih ali ne.

Kaj pa naslednik serije filmov o mami Manki?

Zadnji film je stal 30. 000 DEM, zato se jaz ne spuščam v produkcijo. Franci Kek si tak riziko upa, zato »svaka mu čast!«. Do sedaj mu je film vedno uspelo narediti. Tudi četrtič mu bo »ratalo«. Naslednji film lahko pričakujete leta 2003. V mislih pa imamo več scenarijev. En scenarij je parodija na Jamesa Bonda: Zlato srce. V tem scenariju bi bila mama Manka mama Jamesu Bondu. Obstaja še nekaj zanimivih idej, o teh pa kdaj drugič. Skratka, filmi bodo, dokler bomo mi.

Rad pa bi še posebej poudaril, da so Dolenjci, Posavci in Belokrajnci sprejeli naše filme in pravijo: »Mi, Dolenjci, imamo pa nov film!« Pri teh filmih ni zaslužka, zato to delamo bolj za zabavo, čeprav so filmi vedno bolj profesionalni. Najbolj srečen sem, ko mi ljudje rečejo, da so ob ogledu filma uživali. To je največja nagrada za ustvarjalce filma.

Hvala za pogovor.

Nejc Novak, 8. c

Chiao, mitični kitajski zmaj, ki prinaša srečo in blagostanje.

JANJA VIDMAR:

Pisateljica, ki je želela postati slikarka

Junaki petega razreda, Debeluška, Čudni vitez ... Kdo je napisal te knjige? Da, uganili ste! Janja Vidmar, mladinska pisateljica, ki nas je pred kratkim obiskala na šoli. Ker je bila v pogovoru zelo gostobesedna, smo morali intervju z njo ustrezno skrajšati.

Kdaj ste vedeli, da boste pisateljica?

Sploh nisem vedela ali si želela postati pisateljica. Starši so si želeli, da postanem zdravnica, jaz pa slikarka. Nekaj časa sem risala stripe, potem pa je vedno bolj prevladala beseda.

Katere knjige ste brali v osnovni šoli?

Marry Poppins, ker takrat ni bilo tako dobrih knjig, kot so zdaj. Nad njo sem bila zelo navdušena. Želela sem si, da bi imela varuško, ki bi znala take dobre stvari. Danes pa to knjigo enačim s Harryjem Potterjem.

Kateri so Vaši najljubši knjižni junaki?

Harry Potter, ker je enkraten primer »slalomiranja« med realnostjo in domišljijo. Po drugi strani pa mi je všeč moja Urša, ki jo mama sili, naj shujša in naj bo manekenka.

Kaj pa lepi spomini na Vaše otroštvo?

Jih ni. Same nočne more. In največja je bila šola, ki je trajala leta in leta in se zato sploh ne morem spomniti lepih spominov. Šola je bila tako grozna zato, ker sem bila

slaba učenka tako v osnovni šoli kot v gimnaziji. Imam pa lepe spomine na gimnazijo, ko smo počeli lumparije, ki pa jih tu raje ne omenjam.

Imate s sabo kakšen zvezek z vici?
S seboj ga nimam, je pa res, da sem ga pisala. Vedno sem bila ljubosumna na tiste s smislom za humor; zato sem si dobre vice zapisovala v zvezek. Potem sem skušala kakšnega prebrati pred družbo, ampak se ni obneslo.

Kaj storite, ko ste žalostni?
Zjočem se. Blazno rada jočem. To je moja hčera podedovala od mene in se za vsako figo joka. Ampak tega vam ne priporočam in tudi ljudem ni prijetno.

Zakaj ne marate sendvičev?
Zato, ker živim od njih. To je neredna prehrana, ki samo redi. Vedno sem na poti, zato se prehranjujem z njimi.

Kdaj in kje pišete knjige?
Imam svojo pisarno, svoj računalnik, tiskalnik, faks, skener in vse, kar pač moramo imeti. In tam sedim in pišem.

Kje dobite energijo za vse Vaše podvige?
Hja, no, vidite me zdaj – taka sem kot cunja! Točno se tempiram na en obisk in na srečanje z učenci. Tam vržem vso energijo iz sebe in potem me dobesedno odnesejo na nosilih.

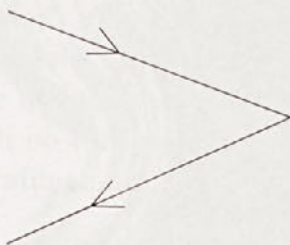
Kje pa dobite navdih za pisanje?
To so peklenske muke. Navdiha nikoli ni, ko bi moral biti. Treba je brati in gledati filme, slediti stvarim in aktualnostim po svetu in tako dalje ...

Kaj je namen vaših knjig?
Zbuditi v vas voljo do branja. To je vse.

Katero knjigo zdaj pišete?

Zdaj ne pišem knjige, ampak scenarij za film, ki ga bomo snemali naslednje leto.

Rada Molek, Maj Valerij, 5. b

Janja Vidmar nas je obiskala pred začetkom bralne značke na šoli. Učence je vprašala, kateri učitelj na šoli je »največja baraba«, da ga bo izzvala na boj. Po mojem mnenju ni bilo v naši avli v vsej zgodovini šole slišati glasnejšega vpitja in dretja. Kočljivo situacijo je odlično rešila ravnateljica Sonja Simčič z željo, da bi ta del preskočili. Janja Vidmar je kot otrok malo ugovarjala, potem pa se je sprijaznila. Med prireditvijo je na veliko reklamirala svoje filme in vabila otroke na avdicijo z besedami: »Morali boste trdo delati, vaši starši pa bodo pokazirali nekaj tisoč mark!« Sramota za mladinsko pisateljico! Zato sem se odločil, da ji bom zastavil nekaj dodatnih vprašanj.

Veste, mi smo razdeljeni na dva dela: eni so tako lepo prijazni, eni pa naše intervjuvance »zafrkavamo«, tako kot ste Vi skušali naše učitelje, pa vam ni uspelo. Zdaj pa mi povejte, zakaj mi ni uspelo?

Kakšen je odziv na Vaše početje na drugih šolah?

Učitelji pridejo na oder. Razen današnje slabe izkušnje vedno pridejo. V Škofji Loki pa se je ravnateljica do konca mojega obiska zaklenila v

kabinet. Ponavadi vsi pridejo, razen kakšen učitelj matematike, ki reče, da raje podeli vsem petice, kot da gre na oder. Čar tega je, da se z učiteljem pomeriva in da so otroci v nekakšni premoči. Zna biti zelo zabavno, ko učitelj zmaga.

So kdaj užajeni?

Kdaj pa kdaj, ampak tega ne pokažejo. Jaz nikogar ne silim, samo povabim in če noče priti, noče. Večnoma se pošalijo. S tem nimam slabih izkušenj.

Vidim, da ste zelo samozavestni.
V bistvu nisem. Ko pa sem z mladimi, dejansko uživam, ker tako sproščam svojo nezrelost. Z njimi se zelo zabavam, medtem ko pri odraslih veljajo drugačna pravila. Takšna srečanja potrebujem, da bodo moja dela bolj prepričljiva.

Ste zadovoljni s tem, kako mladi berejo knjige?
Na vaši šoli že ne. Lahko bi več brali.

Mislite, da ste danes kaj pripomogli k temu, da bi več brali vaše knjige?

Mislim, da sem se potrudila. To je odvisno od tega, kako mladi berejo knjige in ali jim je sploh do branja. Zdaj namreč prihajate v leta, ko vas bodo knjige vedno manj zanimala. Zato ni dovolj, da pisatelj le pride na šolo in si ga ogledujete. Včasih je treba izpeljati kakšen šov.

Nejc Novak, 8. c

UROŠ RAVBAR:

Študent na poti okoli sveta

Uroš Ravbar je Novomeščan, znan po svojih potovanjih. Prepotoval je že veliko sveta in svoje vtise in doživetja opisal v knjigi *Študent na poti okoli sveta*. Bil je tudi učenec naše šole. Zelo rad nama je odgovoril na nekaj vprašanj in nama zaupal vtise z zadnjega potovanja na Kubo.

Bili ste učenec naše šole. Kakšne spomine imate na osnovnošolska leta in česa se najbolj spominjate?

Na osnovnošolska leta imam zelo lepe spomine, saj sem rad hodil v šolo. Bil sem v redu učenec; najraje sem imel športno vzgojo in zemljepis, pa tudi s sošolci smo se dobro razumeli. Ker sem blizu doma, smo velikokrat pri meni po šoli igrali namizni tenis. S sošolci smo bili zelo dobri prijatelji in smo se velikokrat srečevali tudi po osnovni šoli, čeprav je to s časom postajalo vedno bolj redko.

Kam vas je vodila pot po osnovni šoli?

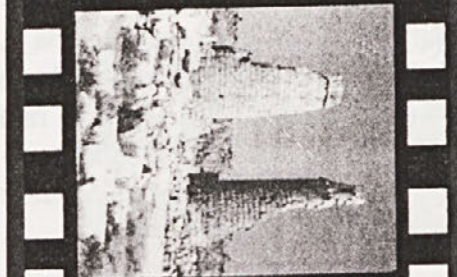
Šel sem na novomeško gimnazijo, smer naravoslovje. Kasneje sem spoznal, da me to področje sploh ne zanima, tako da sem po gimnaziji v Ljubljani še pet let študiral ekonomijo.

Kaj je po vašem mnenju lepše: hoditi v šolo ali v službo?

Mislím, da je vsekakor lepše hoditi v šolo, čeprav se mladi še ne zavedate, da so šolska leta najlepša.

Kdaj ste v sebi odkrili popotniškega duha?

Popotništvo me je navdušilo že v osnovni šoli, saj so me že takrat zanimale tuje države. Spominjam se tudi, da sem znal naštetí večino glavnih mest držav.

Videli ste že veliko sveta. Kje vse ste že bili?

Prepotoval sem že skoraj celo Evropo, bil sem tudi že v Severni Ameriki (Kanada, ZDA in del Mehike). Obiskal sem tudi Azijo, Tajsko in Laos, pa tudi najbolj oddaljeno celino Avstralijo in Novo Zelandijo ter Oceanijo.

Kako uskladite potovanja in službo?

Zelo težko, sicer pa sem največ potovanj opravil, preden sem dobil službo. Odkar imam službo, sem odšel samo na Kubo. Razmišljam tudi, da bi zamenjal službo in prosti čas porabil za daljše potovanje.

Kaj pa denar?

Z denarjem je vedno težko, ampak ko si študent, je nekoliko lažje, saj lahko denar zaslužiš z različnimi deli.

Potujete sami?

Potoval sem tudi v paru, čeprav sem se na zadnjih potovanjih velikokrat na pot podal kar sam. Pa vendar mi ni bilo nikoli dolgčas, saj sem spoznal veliko novih prijateljev.

Kako potujete?

Potujem z vsemi možnimi prevoznimi sredstvi: z ladjo, letalom, vlakom, avtom, pa tudi štopam, če je potrebno.

Imate stike s prijatelji, ki ste jih spoznali v tujini?

Včasih nismo imeli dosti stikov, ker se mi ni ljubilo pisati pisem, ampak sedaj, ko nas ima večina računalnike, si pošiljamo elektronsko pošto.

So vam bližje velike/bogate države ali tiste, ki živijo še stran od civilizacije?

Zagotovo so mi bližje tiste države, ki živijo stran od civilizacije, saj tam poskušam najti samega sebe.

Napisali ste tudi knjigo. Zakaj ste se odločili za pisanje? Ali je enostavno pisati o vtisih s potovanj?

Za pisanje sem se odločil zato, ker sem imel toliko povedati in sem svoje misli izlil na papir. Enostavno je pisati, če si prisoten v državi; težje bi bilo, če bi o tem pisal doma.

Vam je kdo pomagal – npr. z nasveti? Kakšen je bil odziv bralcev?

Precej mi je pomagal Marko Stadler, ki je tudi sam veliko prepotoval. Odziv bralcev je dober, čeprav priznam, da sem zelo malo naredil za reklamo knjige. Nekako mi je bolj všeč, da do knjige pride tisti, ki ga to res zanima.

Pripravljate potopisna predavanja za mlade, šolarje. So mladi hvaležna publika? Jih veliko zanima?

Mladi so zelo hvaležna publika; če jih le znaš zmotivirati in se pripraviš, znajo poslušati in imajo zelo veliko vprašanj.

Bi živeli v kateri drugi državi? Se radi vrnete domov?

Vrnitev domov je vsakič najlepši del potovanja in čeprav sem že velikokrat pomislil, da bi ostal v kateri drugi državi, je vedno prevladala misel, da se vrnem domov.

Je še kakšen del sveta, ki si ga še posebej želite videti?

Mislim, da je to Južna Amerika, saj me že od nekdaj zelo privlači.

Pred kratkim ste se vrnili s Kube. Kakšni so vtisi?

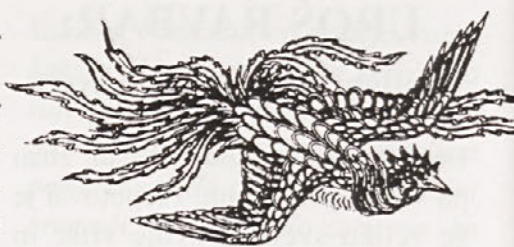
Prvi vtis je vsekakor, kot da bi se vrnil v preteklost. Opazoval sem avtomobile, ki bi bili pri nas že muzejske vrednosti, pa revne ljudi, ki so izolirani, pa vendar srečni. Mislim, da se Kuba hitro razvija, in da bo čez nekaj let popolnoma spremenjena, tako da je zdaj skrajni čas, da vidite tisto pravo Kubo.

In kam se boste odpravili prihodnjič?

Moje naslednje potovanje bo v Južno Ameriko, skušal pa si bom ogledati tudi Srednjo Ameriko – odvisno od financ.

Urošu sva se zahvalili za intervju in mu zaželeli še veliko novih dogodivščin na potovanjih. Povedal nama je, da je vredno potovati, saj se med tem naučiš veliko novega. Če pa bi radi izvedeli kaj več o njegovih popotovanjih, si preberite knjigo *Študent na poti okoli sveta*.

Lina in Meri, 8. b

Japonski ptič feniks, ki ga imenujejo hoo. Prinaša blagostanje in razvoj.

Lung, nebesni zmaj iz kitajske mitologije in fiziologije.

Kitajski pes fo, simbol hrabrosti, poguma oziroma energije.

Ganeša, indijski bog modrosti.

PO TRDINOVI POTI

Učenci višje stopnje smo se odpravili na pohod po Trdinovi poti. Trdinova pot ima 15 etap. Hodili smo po 13. etapi. Ta etapa vodi iz Pleterja prek Tolstega Vrha do Otočca. Pot traja dobre 4 ure. Je lahka, najvišji vrh je Tolsti vrh z borimi 357 metri, obiščemo pa lahko še štiri gradove (Prežek, Vrhovo, Gracarjev turn in Otočec). Hodili smo mimo vinogradov, travnikov in skozi gozdove. Če vas o Trdinovi poti zanima še kaj, brž odhitite v knjižnico in si sposodite knjigo Vodnik po peš poteh.

Andrej Ferlež, 6. b

JANEZ TRDINA

V šoli smo imeli za prvo domače branje Bajke in povesti o Gorjancih, zato smo se veliko pogovarjali o Janezu Trdini.

Janez Trdina se je rodil 29. 5. 1836 v Mengšu in umrl 14. 7. 1905 v Novem mestu.

Šolal se je v Ljubljani, na Dunaju pa je študiral in diplomiral iz zgodovine, zemljepisa ter klasične in slovanske filologije. Dve leti je služboval v Varaždinu, nato pa še na Reki, kjer je bil zaradi spora z ravnateljem predčasno upokojen. Leta 1867 se je preselil v Bršljin pri Novem mestu in kasneje v Novo mesto. Pisal je zgodovinska dela, v spominih je slikal življenje in politične razmere na Hrvaškem, na Dolenjskem pa je zbiral ljudske pripovedke in pravljice. Trdina danes počiva na novomeškem pokopališču v Ločni. Nanj nas spominjajo doprsni kip pred Rotovžem ter spominski plošči v Bršljinu in na njegovi hiši v Novem mestu.

Jasna Sotler, 6. b

PROJEKT – JANEZ TRDINA

ZA DOBRIMI IGRALCI STOJI DOBRA SCENA

Ja, očitno bo šolsko leto 2000/2001 na OŠ Grm veliko bolj zanimivo, kot je bilo prejšnja leta. Ker smo 3. decembra 2000 praznovali 200 let Prešernovega rojstva, smo se tudi na šoli odločili popestriti sicer nekoliko dolgočasne šolske dni. Pripravili smo dve predstavi: o Prešernu in o Janezu Trdini. Za slednjo smo se odločili oblikovati, izdelati in pripraviti celotno sceno, zato smo učenci 8. razreda že na začetku decembra začeli z delom. Osnutek za celotno podobo scene sta naredila učitelja Plut in Šuster, nato pa smo se aktivno vključili še učenci in pridno risali skice posameznih delov. Nekatere manj in druge bolj posrečene ideje smo temeljito »pretuhtali« in se na koncu le odločili za eno, ki naj bi bila »tista prava«. Bolj kot se poglobljamo v oblikovanje scene, večje veselje imamo, tako da nam gre delo zdaj že hitro od rok. Pri materialu in raznih pomembnih malenkostih nam pomagajo učitelji in večjih težav ni. Vsi smo zadovoljni, ker tudi mi na nek način sodelujemo pri predstavi, pa vendar si včasih želimo, da bi se scena naredila kar sama od sebe, saj ni enostavno narediti nekaj, kar bo veliko, lepo, kakovostno in še praktično povrhu. Pa vendar končni uspeh odtehta vse »slabe« stvari in čeprav vemo, da ne bo nihče navdušeno občudoval scene, se tolažimo, da za dobrimi igralci vendarle vedno stoji dobra scena.

Meri in Lina, 8. b

Avdicija ali drugače – kako dobiti vlogo v grmskem projektu o Trdini

Imeli smo uro likovnega pouka, ko je učitelj kar naenkrat omenil neko avdicijo za šolski projekt. To me je takoj prebudilo iz moje vsakdanje zasanjanosti. »To bi pa bilo vredno preizkusiti,« sem si mislila. Igranje me je namreč vedno navduševalo.

Ko sem prišla v razred, kjer naj bi avdicija potekala, se je v moji glavi »pletlo«: »Samo bog ve, kaj se bo zgodilo. Avdicija! Še nikoli nisem bila na avdiciji!«

Jasna
izgovorjava, DA,
doživeto branje,
NO JA...

V razredu nas ni bilo veliko. Nekaj učencev, učitelj likovne vzgoje Branko Šuster in učiteljica slovenščine Ada Stegnar, ki je Nejc v šali grozila, da bo drago plačal, če jo samo še enkrat slika. Ubogega reveža pa so za to zadolžili pri Najči.

Vsi smo dobili listke z nekaj stavki, ki smo jih morali nato čim bolj doživeto prebrati. Vsem je šlo dobro, čeprav brez treme tudi ni šlo. A pravijo, da malo treme mora biti in da jo imajo celo tisti pravi igralci. Le zakaj bi bilo torej z nami drugače?

Na prvi avdiciji igralcev še nismo izbrali. Sledila je še druga avdicija in s tem možnost, da se v igranju preizkusijo tudi tisti učenci, ki so prvo avdicijo zamudili.

Tina, 8. d

Že takoj na začetku so nam povedali, da ni vloge, ki bi bila boljša ali slabša, obstajajo samo daljše in krajše vloge.

V prvih uricah srečanja smo se učili govoriti pred publiko in hoditi po odru. Igrali smo se razne igrice, s katerimi smo spoznavali gledališče. Bile so zanimive, dosti smo se smejali, tako da je vse potekalo zelo sproščeno.

Po štirih ali petih urah se je začelo zares. Razdelili so vloge, ki so nam bile dodeljene predvsem po značaju in naših dotlej prikazanih igralskih sposobnostih.

Pri krožku smo se nato razdelili v dve skupini in vadili po dejanjih. Zdaj znamo že zelo veliko, kar pa še ni niti polovica vsega. Najprej se moramo naučiti scenarij, da bomo začeli vaditi na odru in zraven seveda vključili tudi hojo ter gibe. Vsekar, dela je še veliko. Predstava bo na odru predvidoma marca.

Manca, 8. d

Za dobro
predstavo stojijo
dobra scena,
dober kostum in
seveda dobra-MMM
diši, igra!

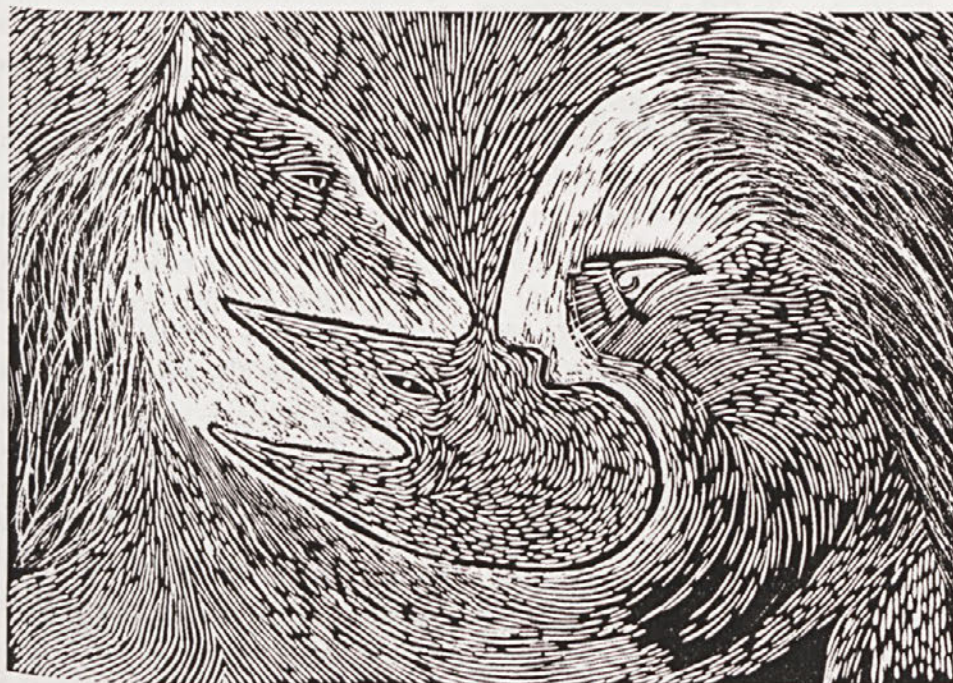
KRESNIKI IN VEDOMCI

Kresniki so veliki coprniki. Ukvarjajo se z belo magijo, ki se zelo razlikuje od črne. Kresniki imajo nenavadno rojstvo in so zaznamovani z gostimi stikajočimi obrvmi, odtisom konjskega kopita, če pa jih pogledaš v oči, v njih vidiš lastno podobo, obrnjeno na glavo. Radi se družijo z vilami, so zelo urni v teku, dobri v skokih in skokih v višino. Kresnik v resnici ne umre, ampak otrpne in čaka svojo uro, ko se bo spet vrnil med žive. Kresniki in vedomci so smrtni sovražniki. Kadar se ponoči bliska, pravijo, da se kresniki in vedomci sekajo. Kdor zmaga, pridobi svoji deželi za tisto leto srečo ali nesrečo. Vedomcem pravijo tudi omeidi. Nevarni so za otroke, ker jih zadušijo in jim izpijejo kri. Da se vedomec spremeni iz hudobne v dobro osebo, ga je potrebno trikrat udariti z enoletno leskovo šibo.

Matija Pajer, 6. b

Janez Matelič, Neme živali, 1987

France Mihelič

POVODNI MOŽ

Povodni mož je živel v umazanih zelenih vodah, zato je bil tudi sam ves zelen. Od pasu navzdol je bil riba, od pasu navzgor pa človek. Zelo znan je bil po ugrabitvah, vendar je pozneje odnehal z njimi, saj je Valvasor širil glas, da je nevaren. Ubil ga je mladenič, ki je hotel rešiti ugrabljeno kraljično.

Katja Božnik, 6. b

DOKTOR PREŽIR

Tretjega decembra leta 1800 se je v Vrbi na Gorenjskem rodil naš znani poet France Prešeren. Med Slovenci je najbolj poznan kot avtor slovenske himne Zdravljice. Imel je dva najboljša prijatelja, Matijo Čopa in Andreja Smoleta.

Bil je poznan tudi na Dolenjskem, saj je o njem pisal Janez Trdina v svojih Bajkah in povestih o Gorjancih. Prešerna je imenoval doktor Prežir.

Doktor Prežir je bil prijazen ter radodaren človek, ki se je preživljal s poezijo ter pravom. Otrokom je vedno poklanjal fige, najbolj nadarjenim študentom pa plačeval študij. Zaradi poklonjenih fig so mu otroci nadeli vzdevek doktor Fig. Napisal je veliko pesmi, ki pa niso bile primerne za tisti čas, zato so bile mnogokrat odklonjene. Največ pesmi je posvetil svoji skriti ljubezni, Primičevi Juliji, ki pa je bila bogatega rodu, in zato njemu, revežu, nedostopna. Najbolj znana pesem, posvečena Juliji, je bila Pod oknom. Vsako noč naj bi ji še po smrti hodil prepevat to pesem pod okno. To je

gospo tako pretreslo, da je tudi sama kmalu umrla. Nekateri so pravili, da so na pogrebu gospe videli doktorja Prežirja. Iz kože so mu že izstopale žile, pa tudi srce je bilo otrplo. Takrat naj bi ga zadnjič videli.

Eva Malalan, 6. b

MOJE STARŠE JE ZAVEDLO PETJE RAJSKE PTICE

Nekega lepega večera sta se moja starša odpravila na sprehod v gozd. Ker ju dolgo časa ni bilo, sva s sestro mislila, da sta odšla kam na obisk. Šele zjutraj sva se zavedala, da jih ni. Mislila sva: »Super, staršev ni doma!« Najprej sva priredila veliko zabavo, čez nekaj dni pa naju je že skrbelo. In potem je z neba priletela velika ptica ...

Zgledala je, kot da je prišla iz tropskih krajev. Pred vrati nama je pustila pis-mo rdeče barve. Takoj sva ga prebra-la. Pisalo je, da je najine starše ugrabil zlobni doktor Bill Gates, ki je bil znan po celem svetu zaradi poskusov na živalih. V vse vrste živali je vstavljal računalniške mikročipe. Tako je lahko nadzoroval skoraj čisto vse. Ampak ker je bil doktor neumen, je na zadnji stra-ni pisma pustil svoj naslov. Hitro sva skočila na letalo do Južne Amerike, ker je bil pač tak naslov na zadnji strani pisma. Po naporni vožnji z letalom naju je čakala še vožnja z avtobusom. Končno sva prišla. Na drevesih sva nabrala kokosove orehe, s katerimi sva obmetavala doktorjeve stražarje. Z iz-kaznico, ki sva jo pobrala pri stražarju, sva odprla vrata. Na levi in na desni strani so bili sami laboratoriji. V zad-njem sva našla starše, a z njima je bil tudi zlobni doktor Gates. Z mojim znanjem kung fuja sem ga zbil na tla. Staršema sva planila v objem. Nato

smo priplezali na streho stavbe in se s terenskim vozilom odpeljali na le-tališče. Na avionu sta nama starša povedala, da ju je zavedlo petje prečudovite ptice v gozdu. Padla sta v komo in doktor ju je odpeljal. Pravil je, da raziskuje človeško ob-našanje ob čudovitem petju ptice, ki so jo poimenovali Rajska ptica. Ves-ela sva bila, da jima ni bilo ničesar. A ko sta prišla domov, ju je skoraj kap. Upravičeno, saj je bila hiša zara-di najine zabave zelo umazana. Hitro sva pospravljala, dokler ni bila hiša kot iz škatlice. Najina starša sta hotela, da je vse urejeno in lepo. Spoznala sva, da ne bi smela prirediti zabave, ko ju ni bilo. To je bila samo ena nora dogodivščina iz mojega življenja.

Andrej Ferlež, 6. b

ŠKRATJE

Škratje so majhni možički z dolgo sivo brado in s sivimi očmi, ki so obdane z mrežo rdečih gubic. Ob-lečeni so v moder suknjič, zelene hlače, obuti pa so v škornje iz meh-kega usnja. Škratovka rodi le enkrat v življenju in to dvojčka. Njihovi sovražniki so kure, kače, psi, mačke, podlasice... Škratje dosežejo do 500 let, poročijo pa se lahko šele, ko dosežejo 100 let.

Aleš Kobe, 6. b

ZAKAJ JE MORJE SLANO?

Nekoč sta živela dva brata. Prvi brat je bil reven, drugi pa zelo bogat. Bogati se je vedno hvalil in zaničeval svojega brata, ki je bil zelo skromen. Bogati brat je imel vsega dovolj, zato je postal ošaben. Njegov brat pa je bil dober in olikan. Nekega dne sta odšla h kmetu za pomagača. Revni brat je takoj začel z delom, njegov brat pa z lenarjenjem. Pred odhodom je bogataš zahteval plačilo, vendar ga je gospodar zavrnil. Revni brat pa je dobil skromen mlinček in navodi-lo: »Ko prideš domov, mu povej svo-jo željo.« In res. Ukazal mu je, naj naredi lepo obleko. Mlinček mu zmelje lepo obleko, ki jo je takoj pokazal ljubosumnemu bratu. Kma-lu zatem mu ukaže, naj naredi hišo. Zavrti se in hiša je postavljena. Ko je pokazal svojo hišo bratu, se je ta ponoči splazil v hišo in mu ukradel mlinček. Začel je bežati k morju. Ko je prišel do morja, je ukazal mlinčku: »Zmelji mi pest soli!« Mlinček je začel mleti. Ko je namlel pest soli, ga ni znal ustaviti. Skupaj s soljo je padel v vodo in se tam zadušil. Mlinček še danes melje, zato je mor-je še vedno slano.

Barbara Štine, 6. c

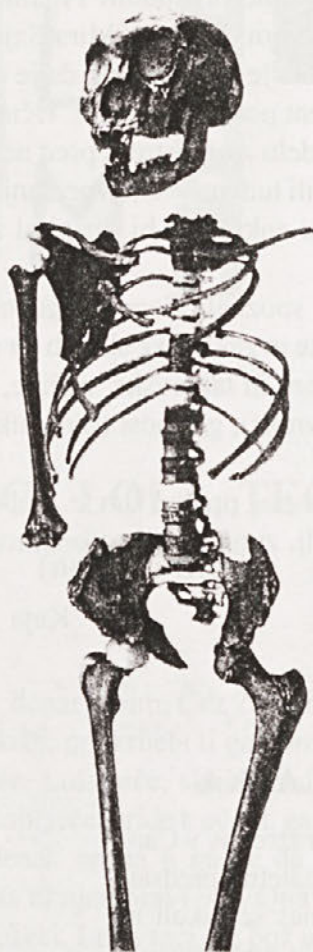
MATIČEK SE ŽENI

Predstavo *Ta veseli dan ali Matiček se ženi* so odigrali igralci Šentjakobskega gledališča v Ljubljani. Njihovih imen vam žal ne morem povedati, saj nam niso dali gledališkega lista. Igra je bila postavljena v 18. stoletje. Scena je bila stilizirana. Čeprav je bilo besedilo prirejeno za današnji čas, so se še vedno pojavljale besede, značilne za tisto obdobje.

Igra mi je bila vseč približno do polovice, potem pa je po mojem postala dolgočasna. Najbrž je za to kriva tudi ura mirnega sedenja, česar nisem vajen. Predstava je bila izvedena dobro, obrazna mimika igralcev pa tudi ni bila zanemarljiva. Nisem razumel zadnjega dela, kjer se režiser po mojem ni dokončno izrazil. Iz krasne zamisli zamenjave oblačil je nastalo izgubljeno blodenje gneče ljudi po zatemnjenem odru.

Domen Žagar, 7. a

Najrajši imam komične grozljivke!

TA VESELI DAN ALI MATIČEK SE ŽENI

Igro z naslovom *Ta veseli dan ali Matiček se ženi* smo si ogledali v sredo, 15.11., v Šentjakobskem gledališču v Ljubljani. Odigrali so jo poklicni igralci. Avtor te komedije je Anton Tomaž Linhart, prvi slovenski dramatik.

Glavna junaka v komediji sta Matiček in Nežka. Matiček dela kot grajski vrtnar, Nežka pa kot služkinja grajske gospe. Želita se poročiti, vendar Nežko želi zapeljati baron Naletel. Ob pomoči baronice Nežka in Matiček osmešita barona, ki se nazadnje ponižan vrne k svoji ženi.

Igralci so bili prepričljivi, mi pa smo se nasmejali šaljivim zapletom. Govorili so v gorenjskem narečju, kar je bilo za nas, Dolenjce, kar malo nerazumljivo. Obleženi so bili v zanimive kostume, ki so kazali, kateremu sloju pripadajo. Glasba je bila prilagojena igri. Igra mi je bila vseč, ker sem spoznala plemiško življenje v 18. stoletju na Slovenskem ter iznajdljivost preprostega Matička in Nežke, ki sta pretentala ošabnega barona.

Menim, da bi morali pri pouku slovenščine to komedijo obravnavati pred ogledom gledališke igre, saj bi nam bila tako bolj razumljiva.

Maruša Šega, 7. d

Hortense Ullrich: NE POLJUBLJAJ ČAROVNIC

Trinajstletna Jaja si pri težavah s sorodniki in prijatelji pomaga s čudežnim medvedkom, ki pa ima eno slabo lastnost ... Vas zanima, kakšno? Potem vam je ta knjiga pisana na kožo!

Robert Swindells: SRAMOTA

Marthina družina je drugačna od drugih. Revni so, starši pa pripadajo strogi verski sekti. Martho vzgajajo drugače kot njene sovrstnike, ona pa se boji, da bo izgubila edinega prijatelja.

Janja Vidmar: DEBELUŠKA

To je zgodba o deklici Urški, ki živi v zelo nenavadni družini. Oče je pisatelj, mama pa bivša manekenka, ki ni požela takšnega uspeha, kot si je želela. Zato Urši vedno govori, da je debela in da mora shujšati. Vendar pa s tem nič ne koristi Urški. Doseže le to, da se z Urško začnejo dogajati grozne stvari ...

PASJE ŽIVLJENJE

Knjiga govori o življenju malega psička z imenom Pes, ki gre v mesto, da si poišče lastnico. Vendar kmalu ugotovi, da to sploh ni enostavno. Med iskanjem naleti na kup težav. Si bo kljub težavam Pes našel takšno lastnico, kot si je želel?

Knjiga predvsem opozarja, kako moramo oz. ne smemo ravnati s psom, če si ga tako želimo imeti. Knjiga je duhovita in je za pasje lastnike in ostale najstnike za branje zelo primerna.

Tjaša, 5. a; Iva, 7. a

KAKO PRIPRAVITI ZMAJA, DA ZAIGRA

Učenci petih in šestih razredov smo v ponedeljek, 6. novembra, v veliki dvorani Kulturnega centra Janeza Trdine prisluhnili Pihalnemu orkestru Krka Zdravilišča iz Straže pod vodstvom dirigenta Mira Sajeta.

Svetovno znani dirigent Bruno Walters je nekoč dejal, da je orkester zmaj z osemdesetimi glavami, ki ga dirigent poskuša ukrotiti. Učna ura z malce hudomušnim naslovom je prikazala delo z orkestrom pred nekaj stoletji in danes. Izvajalci so poskušali odgovoriti tudi na večno vprašanje, ali orkester res potrebuje dirigenta. In zakaj mu enkrat ne bi dirigiral kar nekdo iz občinstva?

Med to glasbeno učno uro smo tako spoznali vlogo dirigenta. Dirigent je dirigiral orkester, nakazoval je začetke in zaključke skladb ter njenih delov, vstopa posameznih instrumentov, mero in taktovske načine, posebne podatke, značaj glasbene vsebine (izraznost), glasnost (dinamiko), tempo in spremembe hitrosti (agogiko).

Na koncertu smo slišali zvoke klarineta, prečne flavte, bobna, pozavne, trobente, tamburina, trianglera, ropotulj, zvonov, saksofona, roga, gonga in oboe.

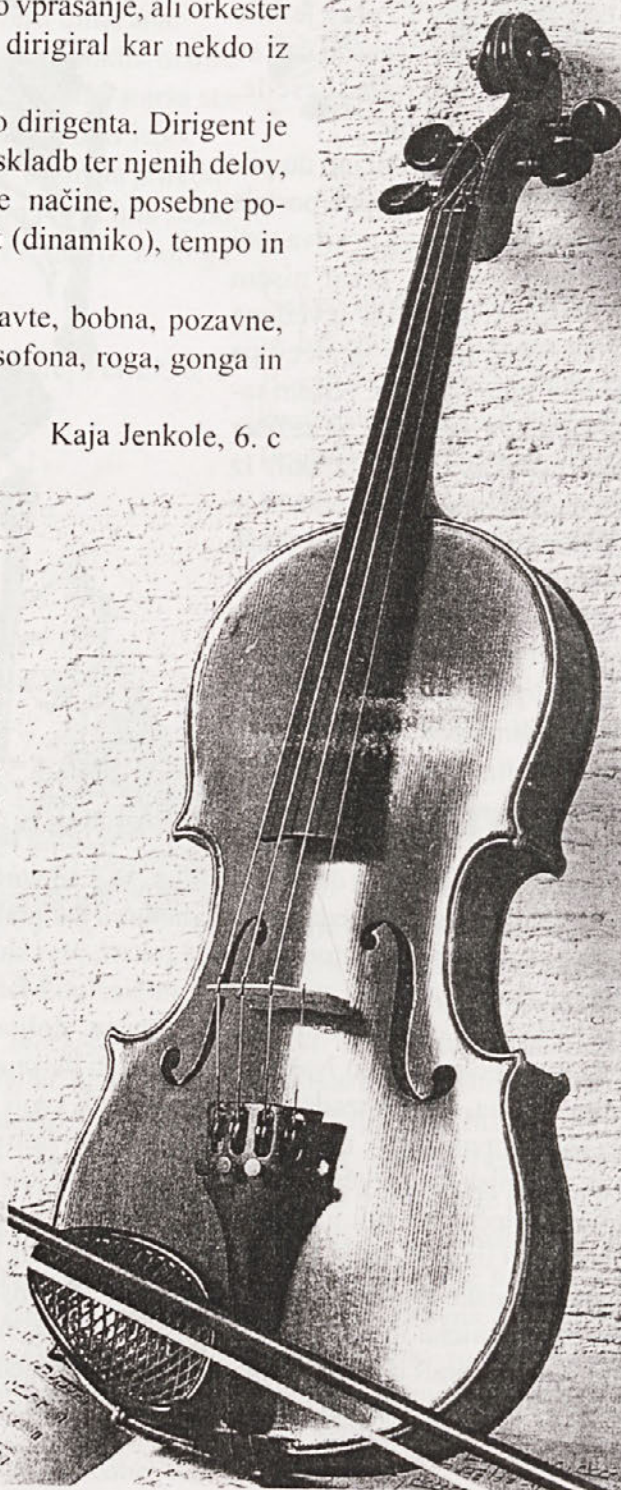
Kaja Jenkole, 6. c

UKROČENA TRMOGLAVKA

19. oktobra 2000 smo si učenci osmih razredov v Cankarjevem domu v Ljubljani ogledali baletno predstavo Ukročena trmoglavka. Veliko si nas še nikoli ni ogledalo baletne predstave, zato je bilo pričakovanje še toliko večje. Predstavo smo razumeli; čeprav najbrž tega ne bi mogli, če ne bi prej prebrali vsebine. Težko je namreč razumeti nekaj, kar se izraža samo z gibi obraza in telesa. Dekleta smo bila navdušena nad kostumi baletnih plesalcev, fantje pa nad kostumi balerin. Najbrž veste, zakaj. Pa vendar so nas očarali tudi fantastična scena, instrumentalisti in komična upodobitev Shakespearove komedije. Menimo, da smo bili zelo pridni, saj smo sledili predstavi in bili tihi. Tega pa ne moremo reči za druge, zlasti srednješolce, ki so večinoma klepetali in se neumno režali. Zato se plesalci na koncu kljub aplavzu niso vrnili na oder in se priklonili. Zaradi tega je naše navdušenje tudi nekoliko splahnelo. Sicer pa je bila predstava zanimiva in mislimo, da je bila vredna ogleda.

Tjaša, Lina, Meri, 8. b

GLASBA
GLASBA
BALET
BALET

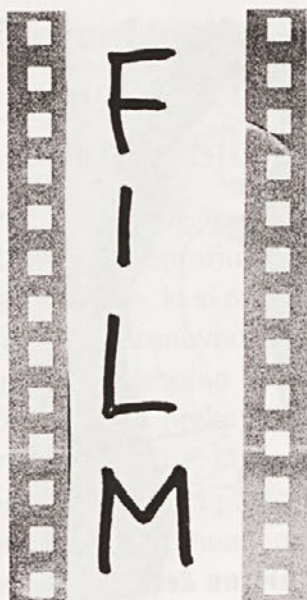

Grinch

Grinch je zabavna komedija tako za mlade kot za stare. Vsebina je zabavna, pa tudi žalostna. Prav zaradi tega je film zelo zanimiv. Igra, mas-ka in scena so bile zelo prepričljive. Glasba in zvočni učinki so to prepričljivost še poudarili. Film je prepro-
 prost za razumevanje, prikazuje pa predvsem božič kot družinski praznik.

Teja Maksl, 5. d

TECI, LOLA, TECI

(nemški film)

I.

»Lola, denar rabim. Čez 20 minut.«
 »Ne skrbi, priskrbela ti ga bom.«
 Čas teče, Lola teče, skoraj pade po stopnicah, teče, pride k očetu, ga prosi za denar, on pa ji ga ne da in ji pove, da ni njen pravi oče. Ona teče naprej. Teci, Lola, teci, da boš rešila Mannyja. Priteče na dogovorjeno mesto in vidi, da je za spoznanje prepozna. Njen fant je že vkorakal v trgovino in nato skupaj izvedeta oborožen rop – toda nepazljivo. Obkoli ju policija in ustrelji Lolo.

»Ne, ne bo se tako končalo. Živeti hočem!«

II.

»Lola, denar rabim. Čez 20 minut.«
 »Ne skrbi, priskrbela ti ga bom.«
 Čas teče, Lola teče, pade po stopnicah, teče, pride k očetu in ga zasači z ljubico, zaradi katere namerava zapustiti ženo. Hčer ga vsa jezna in razočarana dobesedno oropa in teče naprej. Teci, Lola, teci, da boš rešila

Mannyja. Da bi hitreje prispela na cilj, se pelje z rešilnim avtom, pride pravočasno in z denarjem, vendar pred ujenimi očmi avto zbije Mannyja.

»Ne, ne bo se tako končalo, živeti hočem!« tokrat pravi Manny.

III.

»Lola, denar rabim. Čez 20 minut.«
 »Ne skrbi, priskrbela ti ga bom.«
 Čas teče, Lola teče, na stopnicah je bolj pazljiva, teče, pride k očetu, vendar se je ta po prepiru z ljubico že predčasno odpeljal iz službe. Ona teče naprej. Pojma nima, kje bo dobila denar, zato se prepusti nogam, da jo bodo ponesle k rešitvi – ustavi se pred kazinojem in si v nekaj minutah priigra ves potreben denar. Takrat pa tudi Manny najde denar, ki ga je izgubil ... Pol denarja vrneta, pol pa ... Happy end.

Ta nemški film je zanimiv predvsem zaradi načina, kako je posnet: tri variacije iste zgodbe. Dogajanje je ves čas intenzivno in zanimivo, še posebej pa so mi bili všeč prikazi usod mimoidočih ljudi, ki so se drastično spreminjale zaradi (na prvi pogled) nepomembnih dejavnikov. Skratka, zelo dober in nenavaden film.

Sara Fabjan, 8. a

O FILMIH, NEUMNOSTIH IN SMISLU ŽIVLJENJA

In že smo v letu 2001. Boom! Ste presenečeni? Jaz niti ne. Leto 2000 je kljub vsem visokoletečim napovedim minilo povsem mirno. Brez razsvetljenja, konca sveta, nirvane, novega preroka. Če ste pričakovali kaj od naštetega, ste pač malce naivni. No, če povem po pravici, sem najbolj naiven sam. V letu 2000 sem namreč prestrašeno zakoračil v gimnazijo, ki je po pripovedovanju nekaterih najmanj mučilnica v časih inkvizicije. Naj vas takoj pomirim: na gimnaziji je super. Res pa je potrebno malce več truda, kajti snovi je veliko in treba je biti pozornejši med poukom ter si vzeti nekaj več kot le eno popoldne za kontrolno nalogo. Če ti to uspe, si zmagal in si veliki bwana in oh in sploh. Sam sem še vedno malo, lažem – zelo, len. Če pa je toliko stvari, ki motijo mojo koncentracijo. Med drugim je to okoli 600 ljudi, ki sem jih videl prvič v življenju. Treba si je bilo pridobiti nove prijatelje in se privaditi drugačnemu tempu, drugačnim nalogam. Na gimnaziji se namreč odvija toliko stvari, da jih polovico takoj spustiš, če si le malce nepreviden. Debatni klub, filmski krožek, ogromno športnih dejavnosti, razna tekmovanja ... Če nimate kaj početi, počakajte še teh šest mesecev. Verjemite, da boste počeli ogromno, če boste le hoteli. Sam pa nisem počel veliko. Potovanja sem odložil na stranski tir (Amerika mi je dodobra spraznila žepe), pogledal sem gromozansko število filmov in se nekaj trudil pri različnih dejavnostih. Mojemu ljubemu scenariju, ki me že eno leto vabi, da ga končno »vi-

zualiziram«, se bo uresničila želja, kajti zbral sem ekipo, s katero bomo najbrž naredili nekaj gledljivega. Čaka pa me še en projekt, in sicer film po scenariju Saša Đukiča, Zgodbe za lahko noč, ki ima vse možnosti, da postane zelo dobra stvar, če bo nam, fanatikom, pri filmskem krožku uspelo uresničiti vse tiste silne zamisli, ki jih trenutno še držimo v glavi.

Poleg vsega divjega filmanja veliko pišem, vendar zase (urednikovanje lanske šolske leto me je popolnoma izčrpalo, he he). Če bom imel srečo in bom dovolj nor, bom mogoče celo kdaj kaj objavil. Bojte se.

Kako pa kaj na Grmu? Slišal sem, da boste dobili simpatične priprave, ki se jim reče kamere, spretne postavljene na vseh strateških mestih. Veliki brat vas bo opazoval! (Preberite 1984 od Orwella).

Upam, da je na šoli kaj bolj mirno od našega odhoda. No, vsaj gospa knjižničarka si je odpočila, to zagotovo.

Aja, če se pritožujete nad zahtevnostjo učiteljev v stilu »kakosem-jazbogikernimamničprostegačasa«, raje uživajte še ta leta na osnovni šoli, kajti čeprav se zdi prehod na srednjo šolo ne tako velik, je sprememba vendarle ogromna. Znajdete se drugje, v drugem okolju, med drugimi ljudmi in ste soočeni z drugimi zahtevami. Nekatere stvari bodo boljše, druge slabše. Pomembno je, da potrpite na začetku in se privadite ravno tako, kot ste se privadili na predmetni pouk v petem razredu. Potem vse steče kot namazano in začnejo se klasično lepe stvari, kot so izleti, kulturni dnevi, prošnje po prestavljanju kontrolnih nalog, nova prijateljstva, sveže ljubezni ...

Vaš čas je tak, kot si ga ustvarite. Življenje je lepo, če le počneš tiste stvari, ki jih imaš rad. Glejte filme, berite, igrajte košarko, čakajte po telefonu, glejte televizijo ... karkoli vas veseli in zabava. Leta namreč kar letijo.

Kaj naj še povem za konec? Hm, dal vam bom nekaj priporočil. Če imate težave s starši, preberite knjigo Johna Farmana Staršem branje prepovedano, kjer je ogromno zvitih načinov, kako naše roditeljske tečnobe prenesti naokoli.

Filmska priporočila leta 2000 (by Nejc) so Gladiator, Vroče noči, Klub golih pesti, Road Trip, Magnolia, Eyes Wide Shut ... Še veliko jih je. Na televiziji glejte nanizanke Ally McBeal, Prijatelji in South Park ter seveda obvezno kakšno telenovelo za izboljšanje španskega jezika.

Upam, da vas nisem z ničemer zamoril, kajti sam sem velik optimist in sanjač in najraje bi živel v kakšnem trapastem ZF filmu. No, saj je tudi tu lepo.

Vse najlepše, barvasto, polno domišljije, filmsko, kričeče, noro in fenomenalno leto 2001 vam želi Nejc Gazvoda, bivši urednik vašega magazina, bivši član mafije B (profesor Šuster, lep pozdrav!!!) in nadobudni gimnazijec. Čau!

Organizacija Kidlink že nekaj let aktivna tudi v Sloveniji

Predstavitev organizacije

Kidlink je neprofitna mednarodna organizacija, ki si prizadeva vključiti čimveč osnovno- in srednješolcev v medsebojno komuniciranje. Delo poteka preko 77 javnih distribucijskih list, ki so namenjene posvetovanju, in preko privatnega omrežja za komuniciranje v realnem času (npr.: irc). Od prvih začetkov, 25. maja 1990, je v njihovi aktivnostih sodelovalo okoli 175.000 otrok iz 131-ih držav z vseh kontinentov. Njihovo glavno sredstvo komuniciranja je elektronska pošta, uporabljajo pa se tudi druge oblike, kot na primer klepetalnice (irc in druge), razne oblike komuniciranja preko spletnih strani, navadne pošte, faksov, videokonferenc in podobno. Kidlink vodi različne aktivnosti v arabščini, angleščini, danščini, francoščini, hebrejščini, nemščini, islandščini, italijanščini, japonščini, laponsčini, makedonščini, norveščini, portugalsčini, slovenščini, španščini, švedščini.

Delovanje v Sloveniji

Trenutno v Sloveniji potekata dva projekta: Igre, igrače babic in dedkov (<http://www2.arnes.si/~vvzlj-jar/projekt.html>) in Promet (<http://www2.arnes.si/~osngso3s/promet.html>). Več o teh dveh projektih si lahko preberete na internetnih naslovih. Zame najbolj zanimiv del Kidlinka pa so distribucijske liste. Po teh listah se komunicira s pomočjo e-pošte. Ko pošljete pošto na določen naslov, jo bodo dobili vsi člani te liste. Dva učenca iz naše

šole sodelujeva v listi Kidcafe-slovenski. Lista je v celoti namenjena komuniciranju med mlajšimi (do zaključka srednje šole). Na njo se ne smejo prijaviti odrasli. Teme o pogovoru si sproti izmislimo sami – omejitev nimamo nobenih. Če se želite prijaviti na to listo, se oglasite pri mentorici računalništva, ge. Alenki Spasovski, da vam bo opisala postopek prijave. Odgovoriti morate namreč na štiri Kidlinkova vprašanja, ki jih mora izpolniti vsak član Kidlinka.

Torej, Kidlink je ena velika družina, ki ne pozna verskih, narodnostnih in drugih razlik. V njej smo vsi enaki. Vanjo se lahko vključi vsak. Najbrž pa vsak pri sebi razmišlja, kaj bo imel od tega, ko bo član Kidlinkove distribucijske liste. Odgovor je: spoznavanje ljudi in zabava prek e-pošte. Veste, kako je zanimivo, ko se dolgo časa dopisuješ z neko osebo, si jo predstavljaš čisto po svoje, potem pa jo nekje spoznaš še v živo. Veš skoraj vse o njej, izgled pa te vedno preseneti.

Prijazno ste vabljeni v »kraljestvo družine Kidlinkovove«! Če želite več informacij ali če se želite prijaviti, se oglasite pri ge. Alenki Spasovski, še več pa si lahko preberete na <http://www.kidlink.org>.

Nejc Novak, 8. c

VRSAR

Disko v Vrsarju

Med šestdnevno šolo v naravi smo vsak večer odhajali mesto. Ko smo bili prvič v mestu, smo si ogledali znamenitosti in na stojnicah kupovali, kar se nam je zdelo zanimivo in lepo.

Že prvi večer smo slišali glasbo iz diska. Drugi večer smo hodili okoli diska kot mačke okrog vrele kaše. Nismo zbrali dovolj poguma, da bi si stvar ogledali od blizu. Tretji večer smo pokukali v disko in se začeli zabavati. Naslednjič smo bili že skoraj vsi v disku. Naši obiski diska so se nadaljevali do petka. Tam smo se zelo zabavali. Plesali smo in peli. Navdušili so nas svetlobni efekti in glasba. »DJ« je bil zelo prijazen, zato smo ga prosili, da nam izpolni nekaj glasbenih želja.

Skratka – v disku smo se imeli zelo lepo in mislim, da še zdaj nekateri pogrešajo tako zabavo.

Matija Pajer, 6. b

Bela ladja

Ko smo v Vrsarju v šoli v naravi b'li, smo nekega dne na izlet z ladjico šli. Po razburkanem morju smo pluli kar dve debeli uri.

Nato končno smo v Rovinj prispeli, kjer smo si akvarij ogledali vsi veseli. Toda čez uro ali pol smo že na naši ladji zopet sedeli.

Tokrat proti Crvenemu otoku smo pluli. Tam bilo je res lepo; nekaj časa smo po morju čofotali, nato pa spet na barčico.

No, in to je bil tisti dan minuli, ko smo, kot ste opazili, večino časa po morju pluli.

S. P., 6. r.

POROKA

Zadnji dan šole v naravi je bil podoben vsem: učenje, plavanje, malice, kosilo ... Le večer je bil drugačen, saj smo pripravili predstavo. Bila je odlična: skeči, govori, podelitve ... Meni je bila najbolj všeč poroka. Bila sta dva para, ki sta se hotela poročiti, vendar sta morala dokazati, da se zares ljubita. Najprej so nevesti namazali lica z gorčico, ženin pa ji je moral očistiti lica tako, da je gorčico polizal. Potem sta morala oba narediti dva grizljaja v isto jabolko, ne da bi padlo na tla. Nazadnje so nevesti namazali noge s peskom, ženin pa ji jih je moral umiti. Res, poroka je bila enkratna. Šola v naravi je bila super in želim si, da bi jo imeli še velikokrat. Upam, da bomo imeli še kdaj kakšno tako poroko.

Daniela Zupan, 6. b

Kdor laže, mu mumija že pokaže!

Sin pride iz šole, ko pri ocenah napetost raste ...

SIN: »La, la, la ...«

MAMA: »Kako si se imel v šoli?«

SIN: »Dobro!«

MAMA: »Poglej, kupila sem novo mumijo, ki se zamaje, če se kdo zlaže. Aha, saj res! Koliko si pisal kontrolno?«

SIN: »Pet!«

Mumija se zamaje.

MAMA: »Lažeš. Koliko si pisal kontrolno?«

SIN: »Saj ne! Samo malo sem se hecal. Štiri sem pa res.«

Mumija se zamaje.

MAMA: »Spet lažeš! Koliko si pisal kontrolno?«

SIN: »Tri?«

Mumija se še vedno maje.

MAMA: »Ojoj, ojoj. Zdaj pa povej po resnici. Če se še enkrat zlažeš, bo hudo!«

SIN: »Okej! Dve sem pisal.«

Mumija očitno danes sinčku edinčku ni naklonjena, saj se kar maje.

MAMA: »Da te ni sram! Jaz sem v tvojih letih imela v šoli same petice!«

BUM! Mumija se kar zvrne po tleh.

Ta skeč smo za zaključni večer v šoli v naravi v Vrsarju predstavili: Lovro Bobič (sin), Nina Avsec (mama) in Ajša Zagrljača (mumija).

Nina Avsec, 6. b

ALENKINI SPOMINI NA KUBO

Alenka obiskuje sedmi razred. Letos je obiskala Kubo, zato sem jo prosila, da nam pove kaj več o potovanju. Na pogovoru so bile tudi njene sošolke, tako so mi tudi one pomagale pri zastavljanju vprašanj in pogovor je bil še bolj zanimiv.

Menda veliko potuješ. Kje si že bila?

Ja, potujem veliko, bila pa sem že na Kreti, v Egiptu, Parizu, Mondsdu, letela sem čez bermudski trikotnik . . .

Kdaj si bila na Kubi in kako si potovala?

Tam sem bila med poletnimi počitnicami. Dva dni sem potovala z letalom, petnajst dni pa sem bila na Kubi – največ v Havani, glavnem mestu Kube, drugače pa sem videla tudi druge kraje.

Povej nam kaj o Kubi. Doživetja, počutje?

Bilo je lepo, tudi narava je zelo lepa. Prebivalstvo na Kubi je zelo revno. V bistvu se počutiš, kot da bi se vrnil za kakšno stoletje v preteklost. Ljudje so enakopravni, prebivalci pa so mešani – črnci in belci. So zelo prijazni, včasih že kar vsiljivi, in če si preveč prijazen z njim, to izkoristijo in te začnejo »obletavati« ter hodijo za tabo vsepovsod. Prevažajo se z avtomobili in kolesi. Kuba je zelo gosto naseljena dežela, ima veliko število prebivalcev. Bila sem v mestih, kjer živijo v hišah, velikih kot vile. Ker jih ne obnavljajo, so napol podrte in neurejene – čisto drugačne od naših. Oblačijo se tako kot drugod, nimajo nobene posebne noše, imajo pa bolj raztrgana oblačila. Najbolj mi je bila všeč plaža, ki je bila iz mivke. Na tem območju je zelo

vroče, voda ima približno 30 stopinj. Na karibski strani je zelo čista, brez alg, na oceanski pa umazana in mrzla. Plavali smo tudi med delfini in se igrali z njimi. Skakali so čez nas, nam pomagali pri plavanju . . . Hrana pa mi ni bila všeč. Jedli smo tudi monjoko, ki je podobna našemu krompirju. Pri njih jedo riž in fižol, ki sta med seboj pomešana, nekateri jedo celo krokodile in kače, veliko je bilo tudi svinjine.

Manca Čampa

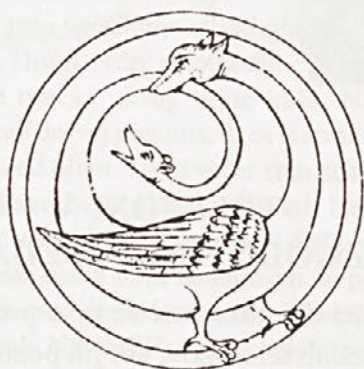
TELEFONI V ZGODOVINI IN SEDAJ

Pred davnimi časi še niso poznali takšnih telefonov, kot jih poznamo danes. Takrat so se sporazumevali s pismi in še te so v tistem času morali sami prenašati s konji. Sčasoma pa se je sporazumevanje med ljudmi še bolj razvilo in na prodajne police so prišli telefoni. Ti so raznih oblik in barv. Poznamo mobilne telefone in telefone, ki jih uporabljamo doma. Danes ima telefon že skoraj vsak tretji. Tam, kjer vladajo lakota, bolezen in smrt, pa jih je zelo malo. V tistih državah telefona sploh še ne poznajo. Ta ljudstva so glede na razvoj tehnologije in znanosti še zelo primitivna. Vendar pa so na nek način rešena »pred boleznimi«, ki jih povzročajo mobilni telefoni. Z njimi si ljudje namreč uničujemo svoje zdravje, zato je bolje, da jih uporabljamo le v nujnih primerih. Čeprav po TV, v časopisih in drugih oglasih reklamirajo telefone, je še vedno bolje, da si brez mobilnega telefona, kot da slabo vpliva na tvoje zdravje!

Iva, 7. a

MASKOTA ŠOLE – DA ALI NE?

Številne ekipe imajo svojo maskoto in marsikatera je po njej celo razpoznavna. Ker imamo na naši šoli veliko športnikov in športnic, naju je zanimalo, kaj o maskoti menite vi. Si sploh želite maskoto, zakaj, kakšno?

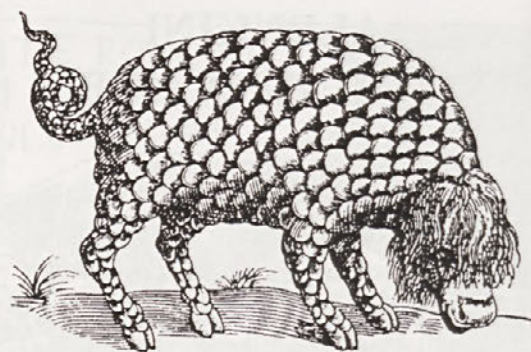
- Maruša Šega, 7. d: »Lahko bi imeli opico.«
- Jure Zrilič, 8. d: »Naj bo racman!«
- Črt Šuštaršič, 8. d: »Nič, ker je to brez veze.«

- Gregor Zupančič, 5. b: »Lahko bi imeli Cefizlja.«
- Klemen Korasa, 7. d: »Maskota bi morala biti žaba, ime pa bi ji bilo Frogi boy.«

A N K E T E

- Ines Šercelj, 6. b: »Za maskoto bi imela čukca, ker je majhen in debelušen, pa tudi zato, ker Grm in čukec spadata skupaj:«
- Matija Pajer, 6. b: »Naša maskota bi bil lahko grad, saj malo više od naše šole stoji grad.«

- Jan Gorjup, 5. b: »Maskota bi bil lahko zajec, saj pravijo, da v vsakem grmu tiči zajec.«

Anja in Asja, 7. d

Oblikoval: DENIS, 8. a

TUDI UČITELJI SO HODILI V ŠOLO

Nekoč smo pri razrednikovi uri obra-
vnavali nasilje med učenci. Naša raz-
redničarka, **ga. Majda Čengija**, nam
je povedala tale primer: »V razredu
smo imeli Rome. Mene pa je »na
piko« vzela neka ciganka. Od mene
je zahtevala denar in razne sladkari-
je. Če ji tega nisem dal, me je tepla.
Ko sem to učiteljici povedala, me je
kar preslišala. Že takrat sem sklenila,
da bo v mojem razredu enakoprav-
nost, če bom kdaj učiteljica.«

Ko smo o tem razpravljali še pri
novinarskem krožku, se nam je po-
rodila ideja, da še druge učitelje pov-
prašamo, ali imajo poleg lepih tudi
kakšne »grenke« spomine na šolske
dni. Pa naj bodo ti spomini v zvezi
z nasiljem ali s čim drugim.

Jožica Fink: »Da, spomnim se take-
ga primera. V šoli sem imela sošol-
ca, ki od doma ni nosil malice. Mali-
co je vzel nam, ko pa smo mu rekli,
da bomo to povedali učitelju, je
odvrnil, da bo pač on učitelju rekel,
da smo mu mi poškodovali šolske
potrebščine.«

Vesna Rakuša: »Ne spomnim se
ničesar takega.«

Franci Turk: »V letih, ko sem jaz
hodil v šolo, nasilja med sošolci ni
bilo. Pa tudi izven šole ga ni bilo
toliko. Sicer pa sem hodil v vaško
šolo in vse je bilo v primerjavi s to
šolo bolj mirno.«

Ada Stegnar: »Spomini se v življe-
nju nizajo kot biseri; nekateri so beli,
drugi črni. Z leti se jih nabere ve-
liko, tako enih kot drugih.

Sama sem gulila osnovnošolske klo-
pi prav na tej šoli. Kot učiteljski ot-
rok sem bila večkrat v nerodnem po-
ložaju. Sošolci so mislili, da imam
zato »privilegije«, nekateri učitelji
pa, da moram za dobro oceno znati
več kot drugi. Večjih krivic se ne spom-
nim, namenoma sem jih pozabila.
Verjamem, da vsak učitelj svoje delo
opravlja z najboljšim namenom, ot-
roške zamere pa človek tako ali dru-
gače preraste. Vsem učencem naše
šole želim, da bi bilo grenkih spomi-
nov malo ali še bolje nič, kajti:

Človek ne dozori
do svojega obraza
brez smeha in čenčarij
in ne brez poraza. (Pavček)«

To bi bilo vse in upam, da vam je
bilo všeč. Smisel tega prispevka pa
je v tem, da vidite, da so tudi učitelji
nekoč, ko so bili še učenci, imeli
težave v šoli.

Jan, 5. b

UGANKE

Če so beli,
so v okras,
če so zboleli,
se dereš na ves glas.

(ZOBJE)

Pozimi je pokrita,
spomladi valovi.
Poleti, ko je topla,
prijetno te hladi.

(REKA)

Polna lepih besed,
a brez tvoje pomoči
nikdar ne spregovori.

(KNJIGA)

NAŠI UČITELJI – NAJSTNIKI

Verjeli ali ne – tudi naši učitelji so bili nekoč najstniki! Nekateri so se srečevali z ogromno najstniškimi težavami, spet drugi pa so bili bolj »mirne« sorte. Nekaj učiteljev mi je uspelo »ujeti« in jih prositi za slike iz najstniških let. Vsak se je ob spominu na noro mladost nasmejal. Mogoče pa tudi oni niso bili tako nedolžni, kot pravijo ...

MILENA KOPRIVNIK: »V najstniških letih nisem bila problematična. Mama se ni preveč pritoževala nad mano in tudi problemov z mano ni imela.«

VESNA RAKUŠA: »Kot najstnica sem bila mirna in zadržana. Tudi ven nisem preveč hodila, ker tudi nisem smela. Bila pa sem trmasta.«

MARIJA PAVLIN: »V mladosti sem hotela biti vedno nekje v ospredju. Odraščala sem s tremi brati, zato sem bila tudi po obnašanju bolj fantovska – tudi pretepala sem se z njimi. Bila sem očetova punčka, saj se je vedno potegnil zame, mama pa je branila brate. Ja, bila sem kar malo težavna.«

DUŠAN PLUT: »Veliko sem se ukvarjal s športnimi dejavnostmi. V osnovni šoli sem bil tekač, v gimnaziji pa sem treniral latinsko-ameriške in standardne plesne ter karate kot rekreacijo. Sicer pa je bilo vedno dosti dela, tako doma kot v šoli. Veliko se je bilo treba učiti, tako da smo bili cele dneve zelo zaposleni. Smo pa poleti hodili v brigade, kjer smo

se zabavali in počeli neumnosti. Kakšnemu smo zvezali noge, ga namazali z zobno pasto in se med seboj polivali. Tako smo spoznavali nove ljudi in si ogledovali kraje – to vse pa je bilo seveda zastonj. V vojsko sem šel takoj po srednji šoli. Med mojimi najstniškimi leti ni bilo tako kot sedaj, ko otroci ne vedo, ali bi se usedli pred tv ali pred računalnik.«

ANTON BUČAR: »Hodili smo k stari mami, k mlinu. Do tam so bili štirje kilometri, mi pa smo pot ubrali kar po potoku. Hodili smo tako, da za seboj nismo puščali sledi, potem pa so nas iskali. V srednji šoli sem se začel ukvarjati z atletiko. Bil sem tekač in sem med drugim osvojil 2. mesto na slovenskem prvenstvu, kot maratonec pa sem bil 15. v tedanji Jugoslaviji. Ukvarjal sem se tudi s fotografijo, nekoč pa sem celo skoraj zažgal hišo, ko smo s papirjem ovijali žarnico.«

Tina Rakuša, 8. d

Oblikoval: ANDRAŽ, 8.a

NAJ IGRAČE IZ OTROŠTVA NAŠIH UČITELJEV

g. Anton Bučar:

»Pri nas v družini so bile izmed vseh igrač najbolj priljubljene stare puške. Te so se ohranile še iz vojske, vendar pa jih sedaj nimamo več doma.«

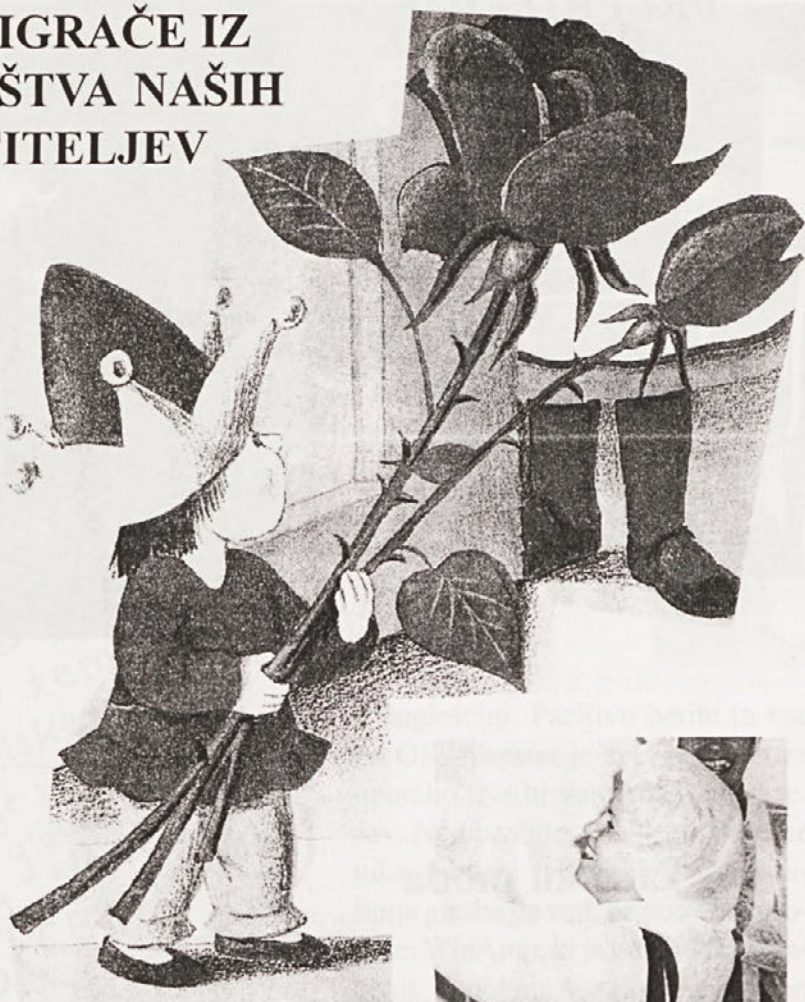

ga. Darja Kastelic:

»V otroštvu je bila moja najljubša igrača punčka iz cunj. Iz starih krpic in gobe mi jo je naredila moja sestrčica. Bila je oker barve in brez las. To punčko sem kasneje dala otrokom, ki so bili v varstvu pri nas.«

Iva in Jasmina, 7. a

Oblikoval: DENIS, 8.a

Ko otrok pride na svet, zajoka. S časom se razvija in postaja starejši. Ustvari si tudi družino in dom. Čeprav je nekoliko starejši, to še ne pomeni, da je pozabil na svoje otroštvo. Tudi z učitelji ni nič drugače. Spomnili smo jih na njihova otroška leta in jih povprašali, katere so bile njihove najljubše igrače.

ga. Jožica Plantan:

»Kot otrok sem imela najraje punčke. Te so bile velike do 20 cm in so imele nabrane oblekice rdeče in bele barve. Všeč so mi bile predvsem deklice z dolgimi in svetlimi lasmi. Ravno takšno deklico mi je prinesel stric iz Zagreba. Žal pa mi je, da te deklice nimam več.«

ga. Zlata Dobovšek:

»To so bile predvsem punčke. Izmed njih pa mi je bila najbolj pri srcu tista, ki sem jo dobila v 3. razredu OŠ. Ta je imela dolgo široko krilo in krasne lase.«

PRI FRIZERJU V LETU 2001

Frizura naj bo kratka, razkuštrana, mehkejšje linije. Za dekleta je "in" rdeča barva, ampak verjemite, da je naravna barva las mnogo lepša! Za fante je "blond" še vedno "in", obvezna pa je tudi uporaba gelov, saj so v modi "špičke". Moderni ste, če imate kratke lase; če pa imate dolge, jih nikar ne nosite spuščjenih, ampak uporabite nekaj "špangic" in uredite frizuro po svoji domišljiji. Nikakor pa ne pozabite na klobuk ali kapo v mrzlih dneh – pa lepa frizura gor ali dol. Zdravje je vseeno pomembnejše!

Alja in Iva, 7. a

MODA

Linke, ♥
frizuro imaš
modno, oblačila
pač ne ... A
NE skrbí, za
MAMICO si
NAJLEPŠI !

Zimska moda

Punce:

Letošnja moda je precej podobna lanskí. Tudi letošnji hit so popete majčke, majčke s cofki okoli vratu ali potiskane majčke. V modnih butikih prevladujejo predvsem kavbojke na zvonec, ki so na koncu potiskane z raznimi vzorci (spominjajo na stil hipijev), veliko je tudi dolgih kril. Pravi hit pa so škornji s polnim podplatom ali taki, ki so spredaj ravno odrezani in imajo visoke pete.

Fantje:

Tudi zanje velja to, kar velja za punce – moda je podobna lanskí: široke hlače, puloverji s kapuco in »šminkerski« puloverji. Seveda so še vedno modni hit bulerji, če pa hočete zgledati bolj elegantno, si kupite čevlje, ki morajo biti spredaj obvezno ravni.

Katarina Rakuša, 8. d

GLASBENE NOVIČKE

Lenny Kravitz je izdal ploščo svojih največjih uspešnic. Na njej je poleg skladbe *Again* še štirinajst pesmi.

16. novembra je izšla tretja plošča skupine **Limp bizkit** – *Chocolate starfish and the hot dog flavored water*. Na njej so pesmi *My generation*, *Take a look around in Hot dog* (v njej pevec več kot petdesetkrat izgovori besedo *fuck*) ter druge. Plošča je že teden po izidu postala uspešnica.

Spice Girls so po treh letih od izida plošče *Spiceworld* izdale novo ploščo *Forever*. Zamenjale so tudi zvrst glasbe. Na plošči prevladuje R&B.

Fenomen je uspešnica skupine **Big foot mama**. Spot je posnet v Zagrebu.

Spet je prišla nazaj skupina **Backstreet Boys** in uspela s skladbo *Shape of my heart*. Kmalu bo tu tudi novi album.

V novembru je evropska MTV v Stokholmu podelila evropske glasbene nagrade. Dve nagradi sta osvojila **Madonna** (naj pevka in naj plesni video) in **Eminem** (kot hiphop izvajalec in za album *Marshall Mathers LP*). Naj pevec je **Ricky Martin**, naj izvajalka na področju bluesa pa je **Jenifer Lopez**. Najboljši rock bend so **Red Hot Chili Peppers**, pop bend pa **All Saints**. **Backstreet Boys** so glasovalci izglasovali za najboljšo skupino, najboljši novi izvajalec pa je skupina **Blink 182**. Najboljšo pesem prepeva **Robbie Williams** – to je pesem *Rock DJ*.

Alja, 7. a

Glasba po novem preko interneta

Radio prek interneta

Prek interneta lahko poslušamo kar nekaj slovenskih radijskih postaj: GAMA MM, TOP, RGL, TRIGLAV, SALOMON, R-HIT. Poslušamo jih lahko na zelo preprost način. Potrebujemo dva programa: Windows Media Player (Windows 98 ga že vsebuje, drugače pa ga dobite na <http://www.microsoft.com/Windows/windowsmedia>) in Real Player (<http://www.real.com>). Tukaj je tabela povezav, ki jih vtipkate kot naslov v internetni brskjalnik (Microsoft Internet Explorer ali Netscape Navigator).

GAMA MM	msbd://212.30.75.45:7007/
TOP	msbd://212.30.75.44:7007/
RGL	msbd://212.30.75.46:7007/
TRIGLAV	msbd://212.30.75.42:7007/
SALOMON	msbd://212.30.75.47:7007/
RADIO HIT	msbd://212.30.75.42:7007/

V polje naslov – address morate vpisati na primer

msdb://123.neka številka.34:700/.

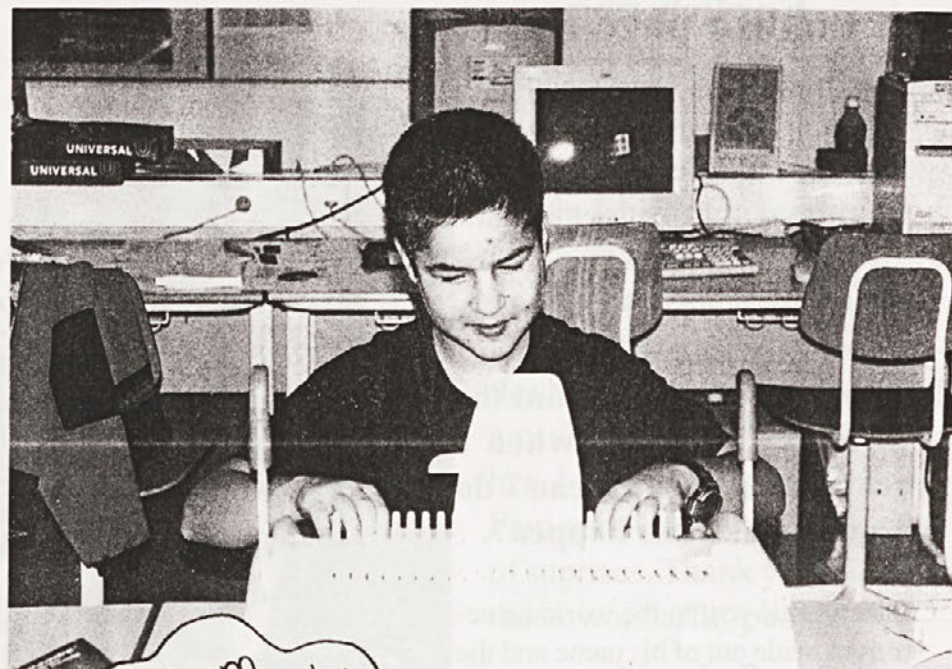
Tukaj ni nikjer <http://> ali [www](http://).

Televizija prek interneta

Trenutno lahko gledamo prek interneta Tv piko. To je slovenska televizija s sedežem v Ljubljani. Njihova domača stran je: <http://www.tevepika.net>, kjer kliknete »v živo« in se prepustite gledanju cenovno malo dražje televizije.

Mp3

Ne verjamem, da obstaja veliko uporabnikov interneta, ki še niso slišali za mp3 format. Na kratko – za začetnike: to je format, v katerega se

V tem šolskem letu je postal Nejc glavni urednik NAJČE. ČESTITAMO!

shranjuje glasba, ki se običajno prenaša z interneta. Vsaj tako se je začelo. Tako kot je DiscMan nadomestil WalkMan, si svojo uspešno pot sedaj utira MiniDisc; Mp3 Player-ji pa bodo sploh nekaj posebnega. Prve že lahko dobimo na trgu, mesec dni nazaj pa je neko podjetje ponudilo prvi avtoradio s spominsko kartico za mp3-je. Mp3 Player-ji so še manjši od WalkManov, na njih pa iz računalnika prenesemo glasbo.

Najbolj priročen program za downloadanje (prenašanje mp3-jev z interneta na računalnik) je program Napster. Dobite ga na <http://www.napster.com>. Tukaj vam bo znanje angleščine zelo pomagalo. Ko boste downloadali program, ga odprite in sledite navodilom. Vse je

v angleščini. Pazljivo berite in vse bo OK. Napster je zelo preprost za uporabo. Ne bi vam smel delati težav. Ne pozabite, znanje angleščine tukaj pomeni zelo veliko! Za poslušanje glasbe pa vam priporočam program WinAmp, ki je preprost, a učinkovit in ponuja vse, kar povprečen uporabnik potrebuje. WinAmp-a lahko downloadate na <http://www.winamp.com>.

Če vam karkoli ni jasno, me lahko vedno vprašate na nejc.novak@guest.arnes.si. Pa prijetno uporabo internetnih tehnologij!

Nejc Novak, 8. c

Najčina nagradna uganka

*V kabinetu sedi,
novinarje po šoli lovi,
vmes pa slovenščino uči!
Kdo je to?*

Odgovore napišite na listek in jih odvrzite v Najčin nabiralnik v avli. Izzrebance čaka nagrada!

English page

In this school year we started a project called »Who am I?«. First of all, the pupils of year 7 entered the project by answering four questions. The questions were: **Who am I?**, **What do I want to be when I grow up?**, **How do I want the world to be better when I grow up?** and **What can I do now to make this happen?**.

Jaka Glavač sent to the world an acronym made out of his name and the description of himself.

My name is Jaka Glavač. I'm from Novo mesto, Slovenia. I'm thirteen years old. I have one sister. Her name is Kaja. I also have a father, mother and two grandmothers. I have two goldfish. my hobbies are: basketball, computer games, dancing, bike riding and roller-skating.

Joyful
Ambitious
Kind
Active

He got an answer from Cape Town, South Africa, and they asked him to tell something about Novo mesto.
hello Jake

We really enjoyed your »acrostic poem« at Springfield Convent Junior school.

We live in Cape Town. Tell us more about Novo mesto, where you live?
Cape Town

CAPETOWN

Colourful

At sea level

Peninsula between two Oceans

Every tourists' dream

Two Oceans – the Atlantic, the Indian

On the Southern tip of Africa

Windy, Mediterranean climate

Never forget the wonderful indigenous animals and plants

Take care

Carolynn Bruton

He sent some information about Novo mesto.

Novo mesto is a nice small town in Slovenia-Europe. It is 70km from

Ljubljana the capital of Slovenija and 70km from Zagreb the capital of Croatia. It is cultural and industrial center of Dolenjska region. It stands near the river Krka. It is known by archeological excavations from iron age, Kapitelj church which was built in fifteenth century. One of frescos was made by Tintoretto, the famous medieval painter. Leon Stukelj was born in Novo mesto, The oldest olympic winner, who died only a few days before his one-hundred-firs birthday. We also have pharmaceutical factory (Krka pharmaceuticals) and a car factory(Renault).

You can see a presantation of Novo mesto in Slovene on this URL:
<http://mojaslo.pfmb.uni-mb.si/predstavitev/10/index.html>

Then we sent job applications.

Hello, our names are Saša, Katja and Tjaša. We are friends from Novo mesto, Slovenia and we decided to write a job application for »WHAT DO I WANT TO BE WHEN I'M OLDER?«. We're offering a job to a person who coaches athletics. She has to be at least 21 years old and she must have a collage education. if you like working with young people and you are friendly, please contact us. Waiting for your CV.

Saša, Katja and Tjaša

Tintoretto: oltarna slika v kapitlju

A special group wrote something about grandmothers.

GRANDMOTHERS

For grandmother we have many names like Mama, Stara mama, Babi, Baba, Babica, Oma, Nona...

How we call our grandma depends on the connection with her. Some of us have great-grandmother, too. We can call her the same as grandmother (we call her Stara mama or Mama) and for grandmother we take other names (like Babi, Baba, Babica, Oma, Nona).

I have two grandmothers. Their name's are Marija and Pepa.

Marija is my mum's mum. I love her, because she always smiles and likes to listen to me. She can tell stories and my sister adores them. When I was younger I liked them too. She is a good cook. She smiles all the time and when I am sad she makes me happy.

Pepa is my dad's mum. She is special because she is very funny. She loves me and my sister very much. I like to go on holidays to her house. Every day is interesting. we always have a good time there.

Alja Fir, 7.a

MY GRANDMOTHER

She is the best cook in the world. When I am unhappy, she cheers me up. I love her very much. I like to go on holidays to Kamna Gorica. Together we have a great time. She's never angry with me. When I was little she always looked after me. I am always grateful to having her. I have two grandmothers: Fani and Amalijo. They are full of surprises. Thank you, God for these wonderful people.

Maruša Pogačnik, 7.a

Our next project is called What are My Roots. We'll write and talk about the history of our families. You'll be able to read about it in the next issue.

Levo, desno, spredaj, zadaj,
ukročena do zadnjega laska
na svojem telesu sem
klonila pod tvojimi očmi ...
Antiabstinentna sem –
popila bi te na litre!
Jokajoč, da še zmeraj nisi moj.
Astralen, kot zmores biti s svojimi
očmi,

RAZODENI SE MI!

?!? ?!?

?!? ?!?

Centriraš v levi kot
zgornjega dela mojega
ubogega srca.

Sara Fabjan, 8. a

POGUMNO PERO

Odšel je iz njenega življenja.
Velike, težke kaplje padajo nanjo.
Sama je.
Sedi. Od nemoči se je zgrudila na
tla.
Boli jo.
Tako opazuje mimoidoče.
Nihče se ne zmeni zanjo.
Sama je.
Nihče ne pomisli nanjo.
»Kdo sploh sem?« se sprašuje.
Ne pozna se.
Tava po majhnih ulicah in misli nanj.
Na trgu med golobi ga zagleda.
Steče mu v objem.

Mlada deklica je zmrznjena ležala na
tleh.
Ledeni mraz ji je božal lase.
Veter jo je grel.
Jutranja rosa se je dvignila s tal in
takrat je odšla za njim.

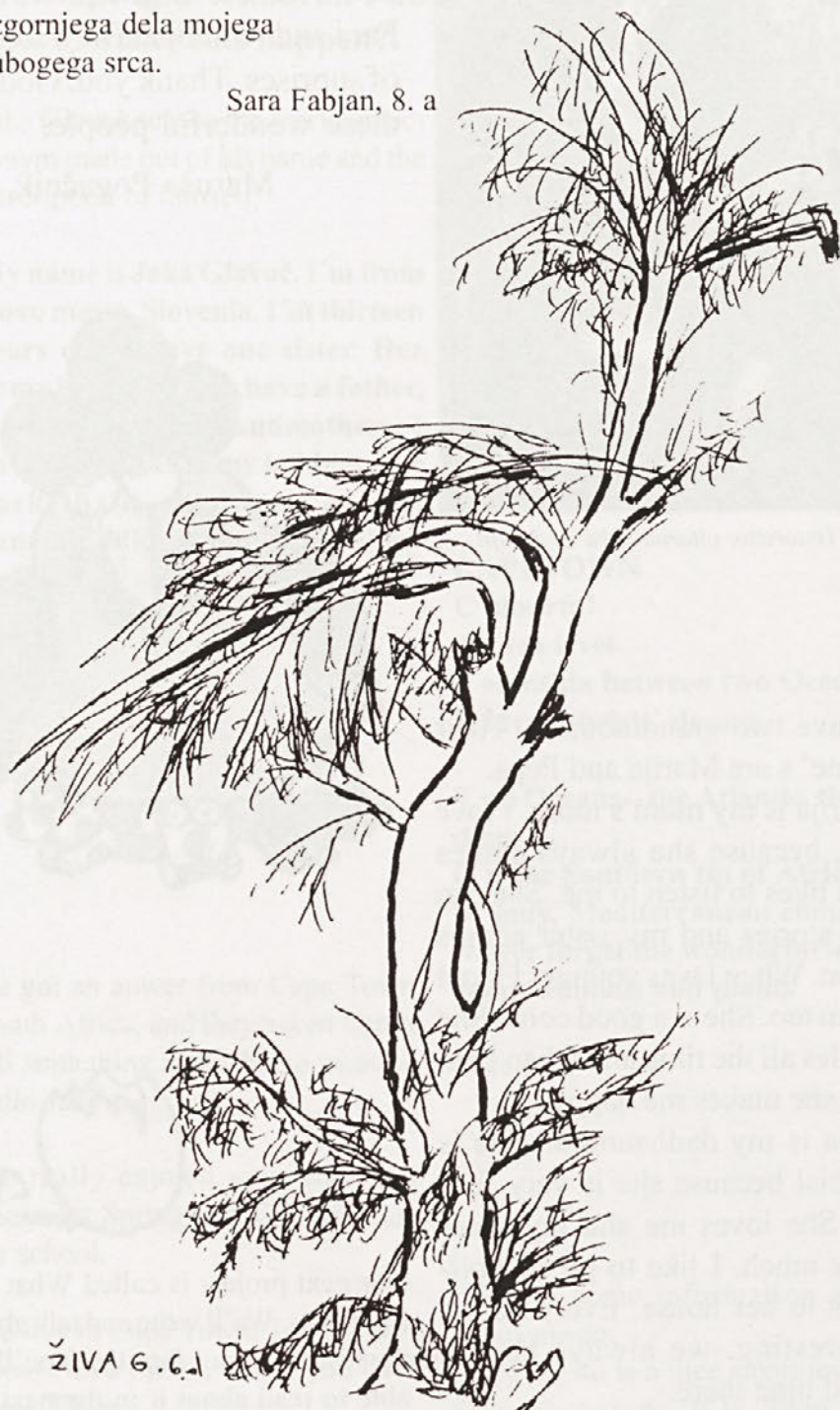
Ne znam se izražati.
Mislim ...?!
Tako kot ples v raju se prelivajo be-
sede v stavke, povedi.
Strumno korakajo sem in tja,
jaz sem njihov strojevodja.
Potujejo.
Misliš, da bi pomagalo, če bi izbruh-
nile na dan?
Revolucija besed se mi sproži v
glavi.
Takrat spregovorim.

Manca, 8. d

SLABA STRAN LJUBEZNI

Ljubezen ti nudi vso srečo in radost,
a lahko uniči tvojo vso mladost.
Ko imaš rad nekoga,
ki ga ne moreš imeti,
začneta tvoje telo in duša trpeti.

I.D.

ČLOVEK BREZ LJUBEZNI

Lahko je biti ptica
in po nebu leteti.
Lahko je biti cvet
in ob soncu cveteti.
Ampak težko je biti
človek brez ljubezni.

I.D.

Kaj rečeš,
ko sanjaš
ninja želve,
ki so bile
transvestiti,
preden so postale
ninja želve
in so se na
uličnem vogalu
prodajale za
želvjo hrano,
v rani mladosti
pa so
reševale Afriko
pred zlobnimi
hobotnicami
v osrčju magme?

Sara Fabjan, 8. a

GLE DAM V ...

Gledam v ogledalo,
se prikažeš ti,
gledam v morje,
se prikažeš ti,
gledam v nebo,
se prikažeš ti,
a v sanjah se ne
prikažeš ti, ampak nekdo drug.

Nina Mikelin, 8. c

Oblikovala: Andjelka Stanić, 8. d

TRENUTEK

Trenutek počakaj pri meni,
trenutek premisli, kaj se dogaja med nama.
Vzemi si trenutek časa za najino ljubezen.

Nina Mikelin, 8. c

Kako si svilen!
Bojim se, da te
ne raztrgam
s svojimi kremplji
in ne
razgrizem
s svojimi zobmi.

Kako si svilen!

Bojim se, da te
ne razpam
s svojim mečem
tvojega nasmeha.

Moja ljubezen vedno žari,
v meni, tebi,
z mano povsod
brez sovraštva živi.

V morju je polno zlati,
na travniku polno cvetlic,
v srcu mi odmeva tvoj klic:
»Ljubim te!«

Vem, da sem bila tvoja,
vem, kaj sem storila,
da sem te izgubila.
Vem, zakaj sem to naredila.
A sem prepričana,
da vem, zakaj?

Nekaj čutim, nekaj slutim.
Slutim pesem ali čutim ljubezen?
Saj je vseeno, oboje občudujem.

F. A.

ŠOLA V PRIHODNOSTI

Želim si, da bi bila šola v prihodnosti taka, da bi bil na vsaki mizi računalnik. Lepo bi bilo, da bi imel tak gumb, ki bi popravljaj moje napake.

Še najlepše bi bilo, da bi bila doma za računalnikom in bi pošiljala naloge na šolski računalnik. To bi bila šola na daljavo.

Tina Vehar, 3. b

.....

Šola v prihodnosti ne bo imela čistilk, hišnikov, kuharic in tudi učiteljev ne. Po šoli bodo hodili roboti. Vse delo se bo odvijalo na računalnikih. Še malo kasneje pa tudi šola kot stavba ne bo več potrebna. Zakaj? Zato, ker bo ves pouk potekal kar na domačih računalnikih.

Ana Drenik, 3. b

.....

MOJA SOBA

Moja soba je zelo lepa. Stene so rumene in roza. Zavesa je lila barve. Na njih so medvedki in oblaki. Na vratih imam nalepljenega klovna. V sobi je za posteljo privezan konj. Medved sedi na postelji. Pujs je zmeraj v moji torbi. Pri oknu imam pisalno mizo in stol. Na stenah imam mnogo slik, ki sem jih narisala sama. Moja soba je zmeraj malo razmetana, saj se veliko igram. Mojo sobo imam zelo rada.

Diana Princ, 2. a

Mala NAJČA

STAR IN NOV AVTO

Pri sosedovih imajo dva avtomobila: starega in novega. Stari avto nima garaže. Vedno je umazan od prahu, blata in mačjih stopinj. Kadar iz garaže pripeljejo novega, se ves zablišči. Skoraj vsak dan je v avtopralnici. Ubogi stari avto pa vidi vodo le, če dežuje. Sosedovi se vozijo z njim samo po makadamu v vinograd. Nov avto pa veliko počiva v garaži. Vozi jih samo po avtocestah. Pri novem avtu samo pritisnejo na gumb in že se odprejo ali zaprejo vrata. Starega pa brčnejo v vrata, če hočejo, da se odprejo. V njem prevažajo vedno umazan in smrdljiv tovor. Iz novega pa zmeraj lepo zadiši.

Luka Gregorič, 2. b

MOJ TALISMAN

Moj talisman je žival, ki ni iz mesa, ampak iz blaga in riža. Ko je na vročini, mu ni prav vseč. No, vsaj jaz tako mislim. Je bele barve, z malo sive in rjave. Ima modre oči. Ob njem se počutim varno. Ime mu je Mufi. Prihaja z Nizozemske. Pri meni doma mu je vseč in prepričan sem, da mi je zelo hvaležen, ker sem ga rešil s tiste police v trgovini in je prišel k dobremu gospodarju. Komaj čaka, da bo zima, ker mu bo manj vroče. Še posebej čaka na božič, ker mu bom dal božično darilo, ki ga bom naredil sam. Božiča se veseli tudi zato, ker sem jaz takrat zelo srečen in zelo vesel je, če sem srečen.

Jani Simonič, 3. a

.....

NAROB DAN

Vsak ima kdaj slab dan in mu gre vse narobe. Tak dan sem imela tudi jaz. Zgodilo se mi je lansko leto pozimi. Zunaj je bil sneg, zato smo šli otroci peš v šolo. Zjutraj sem se oblekla in skupaj s Tino odšla v šolo. Seveda sem torbo pustila doma. Prišla sem že do glavne ceste, ko za mano priteče Gregor in me vpraša, kje imam torbo. Namesto da bi bila žalostna, sem se začela smejati. Mislim, da bi se vsi sošolci in učiteljica smejali moji pozabljivosti. Kljub slabemu začetku se je dan dobro končal.

Anita Zejnovska, 2. b

.....

DANES

Danes je lepo vreme. Tomaž ima v roki pisan balon. Skupaj bomo odšli v gozd. Tam bom nabrala zelenje za adventni venček. Jaz ga bom okrasila. Veselim se meseca decembra.

Eva Spreizer, 1. b

ŠOLA V PRIHODNOSTI

Šola v prihodnosti bo popolnoma drugačna. V šolo bomo prihajali z malimi raketami. Namesto knjig in zvezkov bomo imeli vsak svoj računalnik. Tabla se bo brisala sama. Učiteljicam bodo pomagali roboti. Če bomo preveč klepetali, nas bodo lahko izključili z gumbom. Kdor ne bo znal poštevanka, bo moral pojesti čokoladno tabletko za boljše znanje. Pri športni vzgoji bodo najpočasnejšim pomagali mali motorčki.

Za malico bomo jedli plastično solato, gumijaste makarone in kovinsko meso. Na izlete nas bo vozila čarobna preproga.

V šoli prihodnosti nam nikoli ne bo dolgčas. Učiteljice se nikoli ne bodo jezile na nas. Vsi bomo prijatelji in vsi bomo odlični. Škoda, da takrat ne bom več hodila v šolo.

Eva Osolnik, 3. b

KAKO SEM DOŽIVEL PRVI JESENSKI DAN KOT MALI ŠOLAR

ZAČELO SE JE ŽE ZJUTRAJ. IZ KORUZNICE SMO NAREDILI BOTRO JESEN. ZA GLAVO JE IMELA BUČO. NAREDILIMO JI LAŠE IN JO OBLEKLI. OKOLI NJE SMO POLOŽILI VELIKO POLJSKIH PRIDELKOV IN SADIJA. PELI SMO JESENSKE PESMI. BILO JE LEPO.

Anže
Mikulan,
2. c

OPIS ŠOLE

Šola Grm je velika. V njej je veliko prostorov. V to šolo hodijo učenci od prvega do osmega razreda. Okoli naše šole se veliko dogaja. Imamo igrišče, sedaj pa bodo delavci zgradili še prostor za desetletko. V šoli imamo telovadnico, knjižnico, razrede in še druge prostore. Na šoli imamo tudi računalniško učilnico. V njo hodimo vsako drugo sredo.

Nataša Čobanovič, 2. b

Zopet v šoli

Teško sem čakala na šolo. To pa zato, ker mi je bilo že dolgčas. Teško sem čakala tudi pouk in učiteljico. Zadnji dan sem pripravila šolsko torbo in vanjo dala vse, kar potrebujemo v šoli. Zvečer sem šla spat ob devetih in zjutraj vsa srečna odšla v šolo.

Stella Foršček, 2. b

NAŠE MESTO

Želim si, da bi bilo leta 2001 več otroških trgovin, ki bi bile poceni. Želim si tudi, da bi bil kakšen park ali kakšna nova stavba. Rada pa bi tudi, da bi bila reka Krka bolj čista.

Urška Luzar, 3. a

NAŠE MESTO

Želim si, da bi imeli več bazenov. V našem mestu mi ni všeč, ker je preveč hiš. Premalo je trgovin z igračami. Želim si, da bi bil v našem mestu tudi živalski vrt in več muzejev. Všeč mi je, da imamo slaščičarno. Želim si tudi to, da bi se lahko kopali v Krki.

Eva Župančič, 3. a

GREGI STRASBERGAR, 1. B

Oblikovala: ADJELKA STANIČ

BIL SEM V PRIHODNOSTI

Nekega sončnega dne sem se s prijatelji vozil s skirojem. Ker sem bil ne previden, sem padel in se udaril v glavo. Kar naenkrat sem se znašel v prihodnosti.

Bilo je zelo lepo. Avtomobili so bili leteči, trgovine niso imele vrat, na zidu pa je bila velika tabla z imenom trgovine in z internetnim naslovom. Pločnikov ni bilo, bil je le tekoči trak, ki te je vlekel po mestu. Potem pa sem segel v jeklen suknjič in iz njega potegnil majhno stvar, ki je bila računalnik. Pritisnil sem nekaj tipk in prikazala se je slika trgovine. Ob strani je pisalo »Izberite, kar potrebujete«. Izbral sem najboljše sladkarije, kar so jih imeli. Nato je na ekranu pisalo »Pošiljanje na Magnetno ulico 19«. Tam sem bil doma. Odhitel sem na tisto ulico. Ker pa nisem vedel, kje je ta ulica, sem vprašal nekega strica. Ljudje so bili takrat leni, saj so vse delali z računalnikom. Stric je nekaj zamrmral in odšel. Šel sem eno ulico naprej in zagledal hišo, v kateri sem živel. Potem sem vstopil. Hiša je bila zelo čudna, saj se je luč prižgala s ploskanjem, kanali na televiziji pa so se menjali z mislimi. Nato je pri vratih nekdo pozvonil. Vrata so se kar sama odprla. Bil je robot. Izročil mi je sladkarije in odšel. Pojedel sem skoraj vse čokolade, ostale pa sem hotel dati v hladilnik. Bil je velik, vgrajen v zid, brez ročice. Kar naenkrat so se vrata hladilnika odprla in me udarila po glavi. Nato sem se zbudil v postelji z brisačo na glavi, na mizi pa je bil čaj. Bilo mi je zelo žal, saj je bilo v prihodnosti zelo, zelo lepo. Upam, da bom še kdaj odšel v prihodnost.

Jaka Šuln, 4. b

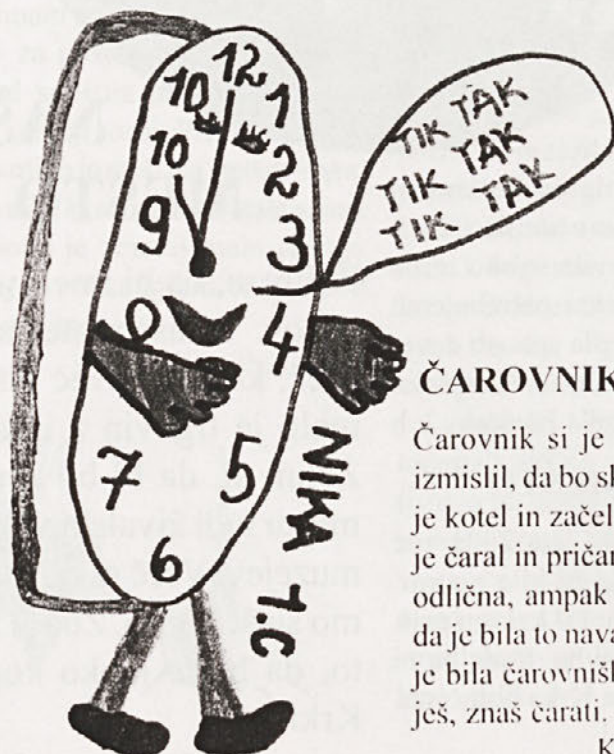

MRAVLJE NA FUZBALU

SO MRAVLJE ŠLE NA FUZBAL IN KOPAČKE OBULE, VESELO SO IGRALE IN GOLE SO DAJALE, NA KONCU SO PA ZMAGALE. POKAL SO DOBILE, UVRŠČENE SO BILE NA PRVO MESTO. VESELE SO BILE, DA SO SKAKALE DO STROPA. SLEDILA JE ŠE ENA TEKMA. TUDI TO SO LEPO IGRALE IN TUDI TO ZMAGALE. DOBILE SO ZLATI POKAL. GLEDALCI SO VPILI. NAJBOLJŠE SO BILE IN NAJBOLJ PAMETNE. NASPROTNIK JE BIL JEZEN IN JE SODNIKA BRCNIL V KOLENO. ODŠEL JE V ZAPOR IN TAM JE PONOREL. SODNIK MU JE ODPUSTIL.

Aljaž Kranjc, 2. c

URA TEČE, NIČ NE REČE

ČAROVNIK KUHA JUHO

Čarovnik si je nekega lepega dne izmislil, da bo skuhal juho. Pripravil je kotel in začel čarati. »Čira čara!« je čaral in pričaral juho. Juha je bila odlična, ampak da ne boste mislili, da je bila to navadna juha. Kje pa, to je bila čarovniška juha. Če jo popiješ, znaš čarati.

Katja Velemirov, 2. a

Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

MOJI STARI STARŠI

Moja babica je umrla. Vsi smo bili žalostni. Zelo jo pogrešam. Dedi pride pome ob petkih. Igrava se. Včasih pa mu pomagam nahraniti zajčka in kokoške. Živi na Adamičevi ulici. Imam še eno babico. Kličem jo nonica. Živi z nami. Skrbi zame in hodi pome v šolo. Zelo jo imam rada. Nono ne živi z nami. Ima drugo družino. Včasih se vidimo. Pride tudi na moj rojstni dan.

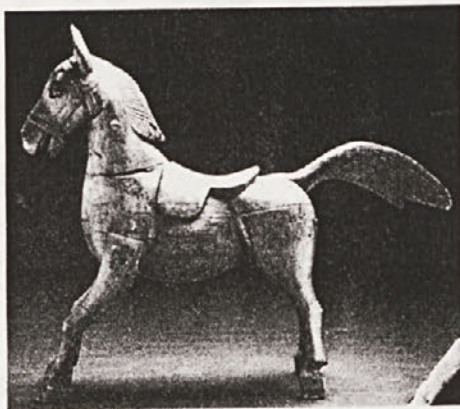
Eva Kranjc, 2. c

PIKNIK

Ko sem prišel v petek domov iz šole in starša iz službe, smo se vsi skupaj odpeljali na obisk k mami in atu. Ata je pekel kostanj, zato nas je povabil za hišo k ognju. Prišla sta še moja bratranca Marko in Jakob. Jedli smo kostanj in se igrali. Ko je bila tema, smo se odpravili domov. Pripravil sem se za spanje in ves vesel odšel v posteljo.

Jure Kastelic, 2. c

TRGATEV

Bila je lepa jesenska sobota. Moj brat Tomaž, mami, oči in jaz smo odšli v Brusnice k Boštjanu v trgatev. Ima velik vinograd z različnimi vrstami grozdja. Najrajši imam šmarnico, ker je sladka. A letos so jo potrgali že prej. Pomagala nam je tudi moja babica. Odšli smo k zidanici. Tam je dobil vsak svojo posodo in škarje. Letos sem tudi jaz trgala. Oči je nosil brento, Boštjan pa je mlet grozdje. Ostali smo trgali. Med trgatvijo smo nabirali grozdje za domov, veliko pa smo ga tudi pojedli. Ko smo končali, smo skupaj pomili posode in mlin. Mama pa je medtem pripravila malico. Zbudil se je bratranec Rok. Nismo mogli veliko pojesti, ker smo se najedli grozdja. Starejši so se pogovarjali, midva z Rokom pa sva se igrala. Iz grozdja, ki ga zmeljemo, nastane najprej mošt. Je kot gosti sok in je sladek. Ko zavre, nastane iz njega vino. To je okoli svetega Martina. Takrat se v Brusnicah zberemo in poskusimo mlado vino.

Andreja Marjanovič, 4. a

OBIČAJI

V starih časih so bogati kmetje v tednu pred božičem imeli koline. Ves teden so temeljito pospravljali in čistili hišo in hlev. Po kosilu 24. decembra je

gospodar odšel po jelko, katero so postavili in okrasili. Pod njo so položili še jaslice. Imeli so slavnostno večerjo z veliko dobrotami. Po večerji so se otroci zbrali ob jelki, jaslicah ali na krušni peči, kjer so molili in nestrpno čakali polnoč. Igrali so se špana in lisico, saj niso imeli iger, kakor jih imamo danes. Ko se je zunaj že stemnilo, so starejši ljudje pickali. Pickanje je bil običaj, ko so odrasli skozi vhodna vrata hiše po tleh metali orehe, lešnike in kakšno suho sadje, saj lizik, čokolad in bonbonov niso imeli. Otroci so tekmovali, kdo bo nabral več dobrot. Kakšno urico pred polnočjo so se s svečami in z baklami odpravili peš v cerkev na polnočnico. Sneg in mraz pa jim nista pokvarila veselja.

Manca Može, 4. b

V JESENSKEM GOZDU

Nekega popoldneva sva se z mami odpravili v gozd na sprehod. Ko sva prišli v gozd, sva na tleh zagledali veliko listja. Potem sva se odpravili globlje v gozd. Tam sva na tleh zagledali želod, žir, kostanjeve ježke, šiške in razne vrste gob. Pred sabo sem kar naenkrat zagledala veliko, staro drevo. Bilo je zelo zanimive oblike, zato sem takoj splezala nanj. Mami je v tem času posedala na velikem štoru in me opazovala. Ko sem prišla z drevesa, mi je mami pokazala letnice na štoru. Po njih sva ugotovili, kje je sever. Na tleh sva nabrali še nekaj različnih plodov. Potem sva se odpravili proti domu. Na poti domov sva zagledali ježka. Nekaj časa sva ga opazovali, potem pa odšli dalje. Doma sva iz plodov naredili živalce. Tako se je najin sprehod zaključil.

Ana Lovšin, 4. a

MEDVED

Bil je deževen dan.
Medved je zelo zaspan.
Prišel je črn oblak.
Medved je šel spat.

Sonce je posijalo
in toplo je postalo.
Medved ni več zaspan,
ker je zunaj lep sončen dan.

Barbara, Jure, Jasna, Mario, 3. b

DEŽNA KAPLJA

Ko se kaplja razjezi,
dež pripelje – en, dva, tri.
Strela tolče – oj, oj, oj!
Gremo pod dežnik takoj.

Ko pa sonce dež upeha,
vsepovsod je polno smeha.
Kaplja pa vsa žalostna
dež odpelje – ha, ha, ha!

Nehalo je deževati
in se pripelje sonček zlati.

Andrej, Ana, Lea, Gašper, 3. b

NAŠ MAČEK

Pri nas doma
smo prijetna družbica,
še posebno, ker imamo
veselega mačka Srečka.

Včasih mijavka, včasih
prede, pa tudi norčijo
kakšno splete.

Ima črno dlako in zelene oči
in imam občutek, da se vedno
mi smeji.

Naš maček ima srečo, da mu Srečko
je ime, saj živi v naši hiši
in res pravi srečnež je.

Maruša Hrovat, 4. c

Trmasta lutka

Naša lutka, lepa lutka,
zmočila je potrebščine.
Naša lutka, lepa lutka,
šolarka nagajiva je.

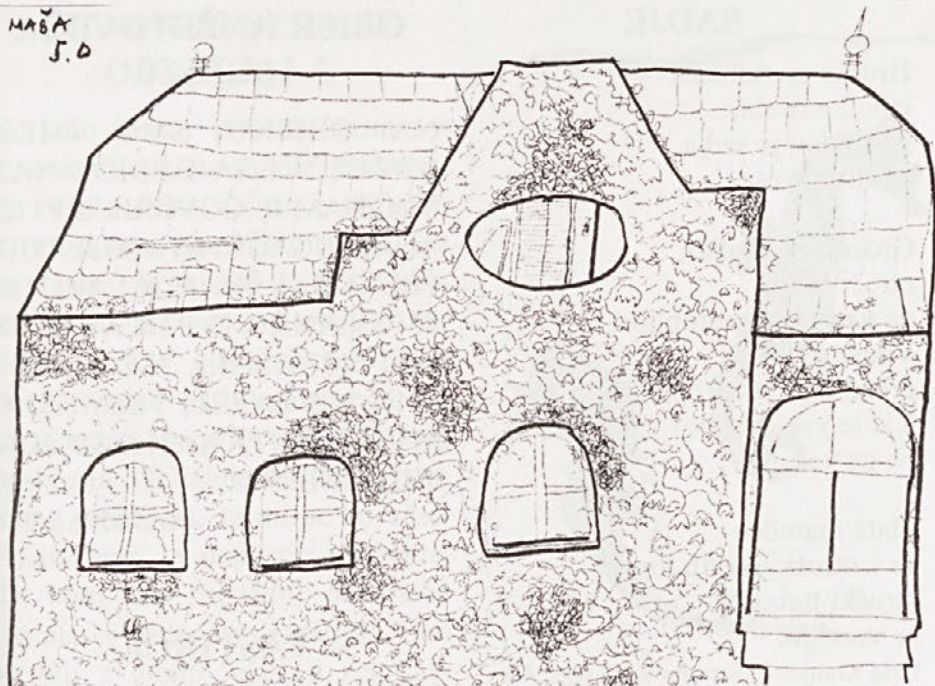
V šoli so jo kregali,
doma pa jo oštevali.
V sobi se je trmala,
ker mama jo je kregala.

Ker lačna je postala,
je trmo proč odgnala.
Hladilnik je spraznila
in si trebušček napolnila.

Ali dragi bralci vi
tudi kdaj ste trmasti?
Bolje, da vas trma ne ulovi,
sicer okrogli boste vi.

Dramski krožek 3. in 4. razreda

NABIRALI
S.M.

NABIRALI SMO KOSTANJ IN GA PEKLI

Bil je eden prvih jesenskih dni. Sonce se je skrilo za sivomodrimi oblaki, ampak narava, ki se počasi preoblači v zlatorjave barve, je bila čudovita. Z družino smo se odpravili na podeželje. Povabili so nas družinski prijatelji, da v naravi skupaj preživimo še enega od zadnjih lepih jesenskih dni. Kostanj je že ponujal prve plodove, zato smo se takoj po prihodu odpravili v nabiralno akcijo. Veselo sem poskakoval po gozdu, hitro nabiral kostanj, tako da sem kmalu pustil ostale iz družine daleč zadaj. Ko smo nabrali dovolj kostanja, smo se vrnili nazaj in zakurili ogenj. Kmalu sem čutil prijeten vonj pečenega kostanja ter poslušal pokanje debelih plodov. Ko so bili pečeni, sem nestrpno zgrabil enega in ga metal iz roke v roko, ker je bil tako vroč. Kostanja je hitro zmanjkalo. Okoli nas se je stemnilo. Še nekaj časa smo sedeli okrog ognja, se pogovarjali in peli. Zadovoljen, da sem preživel tako lep dan, sem se s polnim trebuškom vrnil domov.

Mihajlo Milič, 4. a

Mama in hči

Nekega dne smo v razredu igrali. Mama Mateja je ravno pomivala tla, ko je vstopila hčerka Dragana. Imela je umazane čevlje. Mama je na ves glas zavpila: »Ne hodi z umazanimi čevlji po čistih tleh!« Dragana pa je tiho odgovorila: »Če hočeš imeti čista tla, mi očisti čevlje.« Ves razred se je zasmejal.

Senida Džananović, 3. c

Krhanje koruze

Nekega dne me je dedek vprašal, če mu hočem pomagati pri krhanju koruze. Mamico sem vprašal, kaj pomeni krhanje koruze. Rekla je, da je to obiranje koruze. Rekel sem, da lahko, čeprav se mi ni dalo. Z dedkom sva najprej pripravila stroj za prevažanje koruze, ki se imenuje motokultivator. Popravila sva ga in mu nataknila kolesa. Z bratcem in dedkom smo se odpeljali na njivo. Dedek mi je najprej pokazal, kako se lomi storže koruze. Postajalo je vedno bolj naporno. Hotel sem odnehati z delom, a je prišla mami in sem moral nadaljevati. Vsega skupaj sem imel dovolj. Mami pa ni in ni pustila, da odneham. Hodil sem po tej visoki koruzi in vse me je srbelo, zato sem imel dolge rokave, pa še vroče mi je bilo. Mami je šla pomagat očiju. Takrat sem stekel na motokultivator. Postajalo mi je dolgčas, zato sem izzival bratca. Stepla sva se. Čez nekaj časa sta prišla še bratranec in stric. Delo nam je šlo vedno hitreje in do večera je bilo narejeno. Dedek pa je bil vesel, kajti naslednji dan je močno deževalo.

Miha Grulja, 4. b

ŽURKA

Včeraj je bil poseben dan. Obiskali so me prijatelji. Prinesli so mi lepa darila. Veliko smo plesali in se igrali. Zelo nore so bile vožnje po toboganu. Moj očka je prinesel pice. Ker smo bili že lačni, smo jih hitro pohrustali. Ogledali smo si risani film Tarzan, da smo si malo odpočili. Že je bila na vrsti slavnostna torta. Kako je bila dobra! Za lep spomin nas je očka še fotografiral. Želim si še veliko takih dni in da bi bili med seboj dobri prijatelji.

Maruša Može, 2. b

ZIMSKE PESMI

PARKELJ

Zima se rima, nogavice šiva,
če jih ni, jih pa parkelj naredi.
Parkelj je zloben, ko jih dela,
in pri tem ima veliko dela.
Ko pa parkelj sreča vilo,
jo vpraša, kje je milo.
Rad bi bil čist in vitek kot list.
Ko se je parkelj umil,
dobrega srca je bil.

Marko, 3. c

DEČEK

Ulegel sem se v sneg
in se zapeljal v breg.
Ko sem prišel domov,
nisem imel odeje,
zato sem se ulegel na peč,
da me ogreje.
Na peči sem zagledal prejo
in jo položil na vejo.
Vile so se ga napile,
zato ker so v novo leto stopile.

Sonja, 3. c

SNEŽINKA

Snežinka potepinka potepa se po svetu,
otroke razveseljuje in žalost »odrgnjuje«.
Snežinka se vrti, vrti in se izgubi.
Ko snežinka se izgubi,
otroci žalostni so vsi.

Mirela, 3. c

JESEN

Prišla je teta Jesen,
prinesla je hladne dni.
Omamlja me misel na poletje,
ki ga več ni.

Pestijo me šolske skrbi,
brezskrbnih počitnic več ni,
ko mineta še zima, pomlad,
jeseni grem v šolo spet rad.

Tamara Pleško, 2. c

SADJE

Hruške so rumene,
jabolka rdeča,
vse polno je sadja
okoli drevesa.

Grozdje je sladko,
otroci hitijo,
da ga v usta nadrobijo.
Vrane so lačne,
grozdja ni več.
Kje je vse grozdje?
Ni ga več.

Zlate marelice
se v otroških ustih topijo,
otroški trebuščki
se veselijo.
Urša Kranjec in Sara Povše Konec, 4. c

MEDVED

Medved gre po hruške
in dobi tri buške.
Ko si buške vse pozdravi,
si veselo z medom nazdravi.

Medved noče več po hruške,
ker je dobil tri buške.
Hitro k veverici steče,
ta pa mu piškote speče.

Eva, Ada, Tina, Aleš, 3. b

OBISK ANŽETOVEGA DEDKA

NA OBISKU SMO IMELI
ANŽETOVEGA DEDKA. NAJ-
VEČ NAM JE GOVORIL O PTIC-
AH. DRUGAČE PA NAM JE TUDI
PEL O KAKŠNI PTICI. POTEM
SMO LAHKO O PTICAH TUDI
KAJ VPRAŠALI. NA KONCU
SMO MU ZAPELI PESMICO O
PTICAH, ON PA NAM JE RAZDE-
LIL BONBONE.

Andraž Aš, 1. a

PASTIRCI

Pastirci ovce pasli so,
stricu Matiji nagajali so.
On se razjezil je močno,
tako močno, da je kar pokalo.

Včasih prepiri so bili,
a oni so še vedno prijet'li b'li,
čudaki pa so odšli. Konec bil
je lep, a vse slišati hočem spet.

Blaž Mežnaršič, 4. c

SUŠA

Kadar vode ni,
kmeta srce boli.
Na njivi se vse posuši
in jeseni pridelka ni.

Kadar vode ni,
živali srce boli.
Bister potoček je samo še luža,
da iz nje se komaj napije naš kuža.

Kadar vode ni,
rastline srce boli.
Zemlja vsa se posuši
in v njej hranljivih snovi ni.

Kadar vode ni,
nas otroke srce boli.
Ko pipo vodovodno odpreš,
le ubogo kapljico uzreš.

Učenci pri dodatnem pouku v 3. a:
Gaja, Eva, Urška, Rosana, Peter, Črt

ČIGAVA BESEDA JE OBVELJALA

Ko smo domov prinesli seznam o interesnih dejavnosti, me je mamica začela siliti, naj se priključim k otroškemu pevskemu zboru. Jaz pa nisem in nisem hotela. Rekla je, da bi mi lahko koristilo, ker hodim tudi v glasbeno šolo. Ker mi še vedno ni bilo do tega, me je še naprej prepričevala, naj vsaj poskusim. Obljubila mi je, da bom lahko prenehala, če mi ne bo všeč. Potem sem le popustila in rekla, da bom šla. Naslednji dan sem morala v šolo na avdicijo. Tam so bili z mojim glasom zelo zadovoljni in že to mi je bilo všeč. Zdaj, ko hodim k OPZ, pa sem prav srečna. Lepo mi je, ko skupaj z drugimi otroki pojem lepe pesmi. Vesela sem, da sem poslušala mamico in da je obveljala njena beseda.

Stella Foršček, 2. b

PEKLI SMO JABOLČNO PITO

Že zjutraj smo šli v gospodinjsko učilnico. Jaz sem pekla jabolčno pito. S seboj sem vzela jabolko in predpasnik. Tam so nas čakali krožniki in noži. Potem je prišla ga. Štefka. Začeli smo lupiti jabolka. Ven smo dali pečke in peščiče. Nato smo jih naribali. Testo je bilo že narejeno. Dali smo ga na pekač. Na testo smo dali marmelado, na marmelado pa jabolka. Cimet smo dali po jabolkih. Le kitke smo še dodali in nato dali pito v pečico. Naredili smo še nekaj piškotov. Gospa Štefka je pito prinesla v razred. Pojedli smo jo. Nesli smo jo tudi gospodu pomočniku, učiteljicam in da ne pozabim – tudi ravnateljici Sonji Simčič.

Nuša Cesar, 2. c

ŽELJE ZA MOJO DRUŽINO

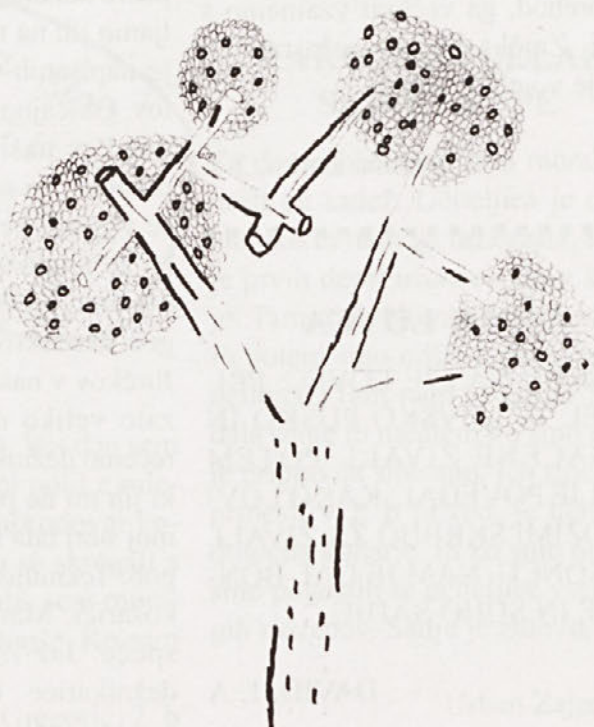
Če bi bila dedek Mraz, bi mamici podarila svoj nasmeh. Očku bi kupila orodje za popravljanje avta. Sestri bi dala video kaseto o čebelici Maji. Babici bi podarila dišeč šopek rož, dedku pa bi izročila novo gobo za pranje avta. Moja mamica si želi mene in Ivo. Moj očka bi rad srečo v družini. Jaz sem najbolj vesela, kadar smo z družino drug ob drugem. V letu 2001 si najbolj želim veliko zdravja in predvsem veliko smeha.

Ana Cirnski

MOJ DELOVNI DAN

DANES ME JE OČI PRIŠEL ISKAT V ŠOLO. POTEM SVA PRIŠLA DOMOV IN SEM NAREDILA DOMAČO NALOGO. PISALA SEM BESEDE IN POVEDI Z VELIKIMI PISANIMI ČRKAMI. PREDEN SVA Z OČIJEV ODŠLA V GLASBENO ŠOLO, SEM NAREDILA ŠE MATEMATIČNO NALOGO. V OČIJEVI UČILNICI SEM POSLUŠALA DVE UČENKI, KI IGRATA PREČNO FLAVTO. PO OČIJEVI SLUŽBI SVA ODŠLA DOMOV IN SKUPAJ SKUHALA ODLIČEN GOLAJŽ. UTRUJENA SEM SI UMILO ZOBE, SI OBLEKLA PIŽAMO IN ODŠLA SPAT.

ANJA JAZBEC, 2. C

MIHEC IN LOLA

MIHEC SE JE IGRAL, LOLA PA JE POSPRAVILA SVOJO POSTELJO. KO JE LOLA KONČALA, SE JE PRIDRUŽILA MIHCU. POTEM JE MIHEC REKEL, DA JE DOVOLJ ZA DANES, ZATO STA VSE POSPRAVILA. TEDAJ JE PRIŠLA NJUNA MAMICA. BILA JE VESELA. PRIŠLA JE TUDI DOBRA VILA, KI JE MIHCA IN LOLO OPAZOVALA PRI POSPRAVLJANJU. VSE TRIJE PRESENETILA TAKO, DA SE JE DOMOV VRNIL NJIHOV OČKA, KI JE ZA VSAKEGA POSEBEJ PRINESEL DARILA. IN TAKO SO BILI VSI SREČNI!

Amadeja Ancelj, 1. d

Naš zajček Miki

Pred kratkim smo dobili hišnega zajčka. Je črn in bel. Zelo rad je deteljico in regrat. Vsak dan ga izpustimo iz kletke, da lahko teka. Najraje se skriva za kakšno omaro. Ko gremo na sprehod, ga večkrat vzamemo s seboj. Zajčka imamo zelo radi in nam je v veliko veselje.

Simona Zorko, 2. c

OBISK LOVCA

OBISKAL NAS JE LOVEC. PRINESEL JE LOVSKO PUŠKO IN NAGAČENE ŽIVALI. POTEM NAM JE POVEDAL, KAKO LOVCI POZIMI SKRBIJO ZA ŽIVALI. NA KONCU NAM JE DAL BONBONE IN SUHO SADJE.

DAVID, 1. A

JESEN IN GOBE

Prišla je jesen in s sabo prinesla jesensko vreme. Kakšno je jesensko vreme? Temperature so nižje, kar pomeni, da se oblečemo v dolge rokave. Sonce ne greje več tako kot poleti in dnevi so krajši. Listje v gozdu dobi rjavo, oranžno in rdečo barvo, dežja pa je kar preveč. Z dežjem pa pridejo tudi gobe, na katere komaj čakamo. Eni zato, da jih nabiramo, drugi, da jih jejo. Gobe so prava kuharska poslastica in pripravljamo jih na različne načine. O njih je napisanih veliko knjig in receptov. Običajno starši peljejo otroke v gozd, v naši družini pa je ravno obratno. Pri nas otroci peljemo starše v gozd, ker oni nimajo časa. Ko pa že gredo v gozd, vidijo vse, kar moramo vedeti v šoli. Ne opazijo pa gob, ki se skrivajo v jesenskem listju. Jurčkov v našem gozdu res ni, je pa zato veliko marel – pravilno jim rečemo dežnikarice – in še enih gob, ki jih mi ne poznamo. Jih pa pozna moj stari tata in takrat se res najemo gob. Tekmujemo, kdo jih ima več v košarici. Mamica pa jih skuha ali speče. Jaz imam najraje pohane dežnikarice in gobovo juho. Naj-

lepše pa mi je takrat, ko mamica naredi gobe za vse otroke iz ulice. Takrat se imamo »kul«.

Rada imam gozd. Moja mami pa vsakič, ko se približam gozdu, »znori«, ker se boji, da bi dobila klope. Zaradi tega ne morem tako uživati in nabirati gob. Prej se moram »našpricati« s spreji, ki jih ne maram, a naredim vse to za ljubi mir.

Aleksandra Atanaskovič, 4. a

NABIRAL SEM GOBE

Z mamico sva šla v gozd. Nabirala sva gobe. Našla sva deset dežnikaric in enega jurčka. Začelo je deževati, zato sva morala domov. Ko sem prišel domov, sem si umil roke in šel vadit pesmico. Medtem je mamica pripravila večerjo. Po večerji sem šel spat.

Tadej Kos, 2. c

OBISK MATEJEVE MAMI

Obiskala nas je Matejeva mami. Prinesla je pripomočke za izdelovanje papige. Potrebovali smo škarje, da smo iz papirja izrezali papigo. Nalepili smo jo na paličico. Tovarišica jih je fotografirala. Otroci smo jih odnesli domov.

Jan Prus, 1. a

BABICA PRIPOVEDUJE

Moja prababica je hodila v šolo pred sedemdesetimi leti. Hodila je peš v Brežice. Bila je bolj slabo oblečena in hodila je bosa. Pozimi pa je imela ponošene čevlje. Ni imela šolske torbe, ampak je v roki nesla tablico in kredo. Tudi malico so nosili s sabo in to kakšno sadje, ki je zraslo doma. Kruh, in to črnega, so imeli le večji kmetje. Šola je bila manjša in z manjšimi okni. Grela se niso s centralno kurjavo, ampak je vsak razred imel peč, ki so jo kurili na drva. Kar niso ubogali, jih niso opozarjali, ampak so bili zaprti in tepeni po prstih.

Opažam, da je današnja šola bolj prijazna in boljša, kot je bila v času moje prababice. In prav je tako.

Tina Krnc, 3. b

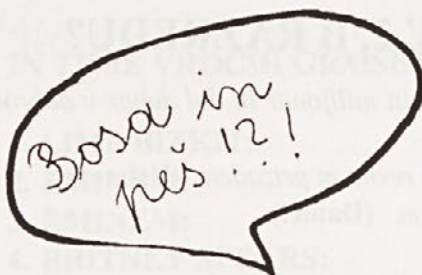

Narobe dan

Ne vem, s katero nogo sem vstal tisto jutro. Mislim, da z levo. Ves dan sem bil slabe volje. Vse mi je šlo narobe. Pri zajtrku sem se takoj polil z mlekom. Potem sem se šel vozit s kolesom. Padel sem in si poškodoval koleni. Za kosilo sem moral jesti grah. Groza! Popoldne smo se skregali s prijatelji. Ko je bila zvečer po televiziji moja najljubša oddaja, sem moral za kazen spat, ker sva se s sestrice sprla. To je bilo zame najhujše. Ko sem zaspal, je bilo konec vseh težav.

Luka Gregorič, 2. b

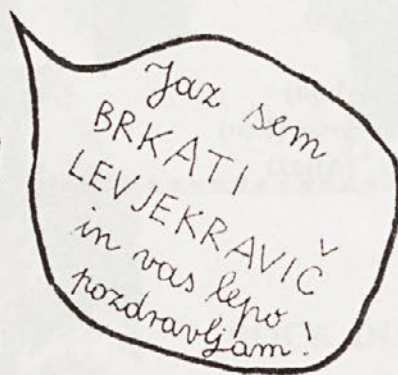
Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

OSTRŽEK POTUJE NA BARENTSOVO MORJE

Ostržek je po dnevniku slišal, da se je potopila podmornica Kursk. Rekel je, da bo podmorničarjem pomagal. Hitro je odšel po čoln in odveslal. Še hitreje se je oblekel v potapljaško opremo in se potapljaj. Prišel je do podmornice in rešil 118 ljudi. »Verjetno bomo čez pet let povlekli še podmornico Kursk,« je rekel. »To se boš moral pogovoriti z Vladimir Putinom,« mu reče Ivan Trebanovski. Ostržek se začudi in vpraša: »Kdo pa je to?« »Ostržek, to je vendar predsednik Republike Ruske!« Ostržek je šel poiskat predsednika in ga je našel. Predsednik je skočil na Ostržka, a Ostržek ni vedel, zakaj. In zdaj je Ostržek že devet let predsednik Rusije.

Marko Mitrić, 3. a

OBIRALI SMO SADJE

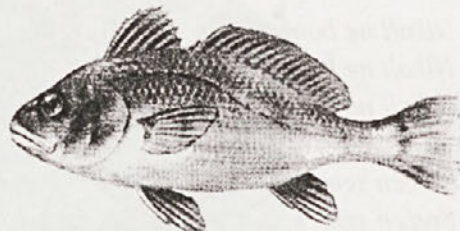
V torek popoldne je bilo lepo sončno vreme. Z mamico sva odšli ven. Sprehajali sva se po sadovnjaku in opazili, da je sadje že zrelo.

Poklicali sva Janeza in prinesel je košare. Najprej smo obrali jabolka, nato pa še hruške. Jabolka so bila zaradi suše bolj drobna, a sladka, hruške pa so bile lepe, vendar jih je bilo bolj malo, saj so jih napadle ose in sršeni. Zatem smo pobrali kutine, ki so že skoraj prezrele popadale na tla. Vsega skupaj je bilo za tri košare in pol.

Po končanem delu smo si privoščili še malico. Zvečer nam je sosed, ki je lovec, prinesel pečen kostanj.

Obiranje sadja mi je bilo všeč, zato sem se odločila, da ga bom obirala tudi drugo leto.

Špela Zupančič, 4. b

KAKO SMO DELALI SADNE KUPE

Za domačo nalogo smo morali prinesiti en sadež. Učiteljica je odprla jabolko in nam ga razkazala. Potem je prvih deset učencev šlo v kuhinjo. Tam so dobili nožke in krožnike. In potem smo odšli v gospodinjstvo učilnico. Tam nam je gospa Štefka dala sadje in medtem ko smo rezali, je pripravila smetano. Ko smo kupo prinesli v 2. b razred, je učiteljica določila kuharje. In ko smo pojedli, smo pogostili še učiteljice vseh drugih razredov. Sadje je zdravo.

Urban Zajec, 2. b

KAKO ČUTIMO V 2. B RAZREDU?

Ko bom velik, bom šel na kviz. Lepo je biti milijonar in dal denar v dobrodelne namene. (Luka Gregorič)

Ko bom velik, bom dal veliko denarja za revne in prizadete. (Urban)

Ko bom velik, bom pomagal starim ljudem. (Daniel)

Ko bom velik, bom pošten. (Peter)

Veliko se učim, da bi bila srečna. (Ana)

Veliko se učim, da bom imela dobro službo. (Katja)

Veliko se učim, da bi dobil priznanje. (Luka Ivanetič)

Veliko se učim, da bom veliko znala. (Maruša)

Če bi bila čarovnica, bi pričarala, da bi bila očka in mamica spet skupaj. (Ana)

Če bi bil čarovnik, se bi začaral v kulturnega človeka. (Klemen)

Če bi bila čarovnica, bi pričarala mir, srečo in zdravja med živimi ljudmi. (Stella)

Če bi bila čarovnica, bi začarala revne v bogate. (Brina)

Če bi bil čarovnik, bi učil na čarovniški akademiji. (Urban)

Najbolj na svetu si želim, da dobim računalnik. (Vane)

Najbolj na svetu si želim, da ne bi nikoli učil učencev. (Klemen)

Najbolj na svetu si želim, da bi bila moja babica zdrava. (Stella)

Najbolj na svetu si želim, da bi imel dobro vzgojene otroke. (Peter)

Najbolj na svetu si želim, da bi živel sto let. (Luka Ivanetič)

Najbolj na svetu si želim, da ne bi uničevali narave. (Lara)

Nikoli ne bom zoprna. (Nastja)

Nikoli ne bom lagala. (Nataša)

Nikoli ne bom nesramen do sošolcev. (Daniel)

Srečen sem, kadar je mama dobre volje. (Don)

Srečen sem, kadar grem z očijem na Gorjance. (Vane)

Srečna sem, kadar me imajo vsi radi. (Nastja)

Žalostna sem, kadar me kdo prizadane. (Maja)

Žalosten sem, kadar se oči noče igrati košarke. (Leo)

Žalosten sem, kadar me učenci zmerjajo. (Aljaž)

Čarovnik Ujtata

Čarovnik Ujtata je bil majhen čarovnik, ki je rad čaral. Nekega dne ni in ni mogel čarati. Rekel si je: »Najbrž je čarobna palica že stara, pa ne morem več čarati. Že vem! Jutri bom šel v mesto in si kupil novo čarobno palico.« Tako se je tudi zgodilo. Kupil si je novo čarobno palico in je čaral še dolgo let.

Petra Simčič, 2. a

DUHEC

PONOČI ZELO MALO HODIM ZUNAJ, KER PRAVIJO, DA SO TAM HUDOBNI DUHCI, KI SO ZELO STRAŠNI. IMAJO RDEČE OČI IN MODRO OBLEKO. NOSIJO TUDI BELO OGRINJALO. BOJIM SE SREČATI Z DUHCEM IN RAJE UBOGAM MAMI, ZATO PONOČI NE HODIM VEN. KO BOM VELIK IN BOM STAR ENAJST LET, BOM POSKUSIL NASTAVITI PAST IN BOM MOJEGA DUHCA UJEL. POTEM GA BOM DAL V KLETKO. TAKO NE BO NIKOGAR VEČ STRAŠIL.

Mitja Bohte, 1. D

Mira Pavlovec

Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

GLASBENA LESTVICA

Tudi letos smo glasovali za glasbeno lestvico. Tokrat je zmagala skupina Limp bizkit. V Ameriki so že po prvem tednu po izidu njihovega albuma Chocolate starfish and the hot dog flavored water prodali več kot 1.000.000 plošč. Zato ni nič posebnega, da so priljubljeni tudi na naši šoli. Največ glasov je dobila pesem My generation, na lestvico pa se je uvrstila tudi pesem iz Misije nemogoče. Eminem pa je za prvovrščeno pesmijo zaostal le za en glas.

IN TU JE VROČIH GRMSKIH DESET:

1. LIMP BIZKIT:	My generation
2. EMINEM:	Stan
3. EMINEM:	The real slim shady
4. BRITNEY SPEARS:	Lucky
5. LIMP BIZKIT:	Take a look around
6. BOMFUNK MCS:	Freestyler
7. KLEMEN KLEMEN:	Keš pičke
8. BIG FOOT MAMA:	Fenomen
9. SCOOTER:	Fuck to milenium
10. LENNY KRAWITZS:	Again

Alja, 7. a

Limp Bizkit

Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

ROCK DOLENJSKE

To je naslov dvojnega CD-ja dolenjskega rocka. Sliši se čudno – Dolenjska in rock. O tem sem povprašala Tomaža Koncilijo, saj je on zbral gradivo za CD in ga tudi uredil.

Kako je prišlo do tega projekta?

»Tu so zbrane pesmi, ki po večini niso nikoli izšle na ploščah. Bile so pete le na zabavah ob kitari, zato sem jih zbral in uredil v obliki dvojnega CD-ja. Večino tega gradiva so imeli izvajalci sami, nekaj pa sem ga dobil tudi na Studiu D.

Alja, 7. a

DRUŠTVO MRTVIH PESNIKOV Z NOVO PLOŠČO

Glasba

Ker so člani Društva mrtvih pesnikov izdelali novo ploščo, sem obiskala člana skupine, Alena Viteziča in našega učitelja Tomaža Koncilijo. Ostala člana nista utegnila priti, saj je bila skupina prav takrat zaposlena s snemanjem videospota. Naš pogovor je bil zelo kratek, a zanimiv. Sploh veste, da je snemanje plošče prav garaško in dolgotrajno delo?

Kako je nastala vaša zadnja plošča?

Vsak naš projekt nastaja več let. Ta je nastajal tri leta. To ni izgledalo tako, da bi delali cele dneve. Vsak komad smo poizkusili zaigrati in potem smo se odločili. Zbrali smo se tudi na nekakšnem pikniku in tam stvari še dodelali.

Kako je izgledalo snemanje?

Vsak instrument smo posneli posebej. Tako smo posneli dvanajst pesmi, ki so na plošči. Ker smo vsi zaposleni, smo delali predvsem popoldan, zato je snemanje tudi tako dolgo trajalo. Ob vsem tem pa smo se seveda tudi zabavali.

DRUŠTVO MRTVIH PESNIKOV

Čigava je ideja za pesem *Me že ma, da bi te*, ki je že prava uspešnica?

Alen: Ideja je moja. Rad zabavam ljudi, zato sem jo tudi napisal, vendar pa nima nobene globlje vsebine.

Kakšni so vaši načrti?

Snemamo že en videospot, namen pa jih imamo posneti še nekaj. Želimo predvsem igrati na koncertih v Novem mestu, saj se nam zdi, da smo tu igrali premalo.

Pa čim več prodanih plošč, DMP-jevci!

Alja, 7. a

Oblikovala: ANDJELKA STANIČ, 8. d

TJAŠA OGULIN, DRŽAVNA PRVAKINJA V TEKU NA 300 METROV

Tjaša, prosim, če se nam na kratko predstaviš.

Moje ime je Tjaša Ogulin, stara sem 13 let in obiskujem 7. b razred.

Kdaj si se prvič seznanila z atletiko?

Z atletiko sem se prvič srečala v 4. razredu, ko sem zmagala na občinskem prvenstvu v teku na 300 metrov.

Kolikokrat tedensko treniraš?

Sprva sem treninge obiskovala le redkokdaj, zdaj pa treniram 5- do 6-krat tedensko.

Treniraš v kakšnem klubu? Kdo so tvoji trenerji?

Pred kratkim sem se včlanila v klub AS Dolenjske Toplice. Moja trenerka je Majda Križe, na poti k uspehom pa mi pomaga tudi Milan Šimunič.

Katere discipline treniraš in v kateri si dosegla svoj največji uspeh?

Moji disciplini sta predvsem tek na 300 in 60 m, tekmujem pa tudi v skoku v daljino, teku čez ovire in na krosih. Svoj največji uspeh sem dosegla letos na posamičnem državnem prvenstvu, kjer sem zmagala v teku na 300 m, in na ekipnem državnem prvenstvu, kjer sem postala državna prvakinja na 60 m.

Kako pa treningi in tvoja tekmovanja vplivajo na tvoje učenje?

Do sedaj težav še nisem imela in vse razrede sem opravila z odličnim uspehom. Upam, da mi bo šlo še naprej tako dobro.

Kdo so tvoje vzornice, če jih seveda imaš?

Od tujih atletinj najbolj občudujem Marion Jones in Gail Devers, od slovenskih pa Brigito Bukovec.

Kako na tvoje treninge, ki so skoraj vsak dan, gledajo starši?

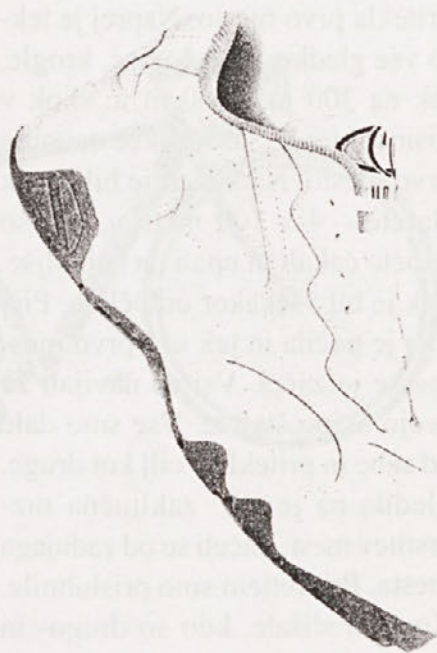
Družina mi zelo pomaga, me spodbuja in stoji ob strani, prijatelji pa navijajo za moje uspehe in me sprejmejo takšno, kot sem. Ne smem pa pozabiti na Majdo Križe, mojo trenerko, učiteljico telovadbe in razredničarko. Tudi ona mi zelo pomaga in mi je kot druga mama.

Kaj pa je tvoja največja želja?

Mislim, da je želja vsakega športnika biti med najboljšimi in tudi z mano ni nič drugače.

Hvala in še veliko uspehov v atletiki ti želimo!

Katja Kodrič, 7. b

EKIPNA TEKMA V MARIBORU: Naša dekleta – državne prvakinja

V četrtek, 12. 10. 2000, je v Mariboru potekalo državno ekipno tekmovanje v atletiki. Iz naše šole smo se ga tokrat udeležile samo deklice. Spremljalo nas je 30 navijačev, ravnateljica Sonja Simčič, trenerka Majda Križe in dva športna učitelja, Darko Cujnik ter Vanja Mokotar.

Krenili smo okoli desete ure in potovali dobre dve uri. V Mariboru smo se tekmovalke ustavile pri stadionu, navijači pa so odšli na ogled bližnjega gradu. Ob začetku tekmovanja smo bili spet vsi skupaj. Ekipo je sestavljalo 18 atletinj, in sicer 16 tekmovalk in dve rezervi. Najprej je bil na sporedu skok v daljino. Že prvič je Manca Zaletelj skočila enkratni skok in navijači so bili navdušeni. Razprli so plakate, na katerih je bil naš znak, in nas spodbujali. Naslednja disciplina je bil tek na 60 m. Tjaša Ogulin je podrli svoj osebni rekord in rekord stadiona. Z 8,15 sekundami si je pritekla prvo mesto. Naprej je teklo vse gladko. Met žogice, krogle, tek na 300 m, 1000 m in skok v višino, kjer je Saša Mikec osvojila prvo mesto. Na koncu je bil še tek štafete – 4 x 100 metrov. Vsi so napeto čakali in upali na najboljše. Tek je bil vsekakor odločen. Pištola je počila in tek »za prvo mesto« se je začel. Vsi so navijali za svojo ekipo štafete. Vse smo dale od sebe in pritekale v cilj kot druge. Sledila pa je še zaključna razvrstitev mest. Začeli so od zadnjega mesta. Pri tretjem smo prislunile. Ko smo slišale, kdo so drugo- in tretjevrščne, smo spoznale, da smo zmagale. Stopile smo na zmagovalne stopničke. Podelili so nam

medalje, nato je sledilo slikanje. Z navijači smo odtele krog po stezi okoli stadiona in tekmovanje je bilo zaključeno. Odšli smo na večerjo. Navijači so odšli v picerijo, me v gostilno. Večerja je bila zares slastna.

Na poti nazaj proti Novemu mestu je bilo živahno. Prve smo bile in to je res velik dosežek. Zmagale smo, a brez navijačev nam ne bi uspelo.

Manca, 8. d

Šport kot obramba

Moje ime je Enisa Mujakič. Stara sem 12 let. Ukvarjam se s kick-boxingom in karatejem. Oče me je navdušil, da se vpišem v Karate klub Novo mesto. Trenira me mojster borilnih veščin Šemso Šehić. Pri karateju lahko dosežeš 7 pasov različnih barv (belega, rumenega, rdečega, zelenega, modrega, rjavega in črnega). Pasove lahko dobiš, ko obvladaš določene gibe, ki jim pravimo »KATE«. Ko obvladaš vse gibe, dobiš rjavi pas in začneš tekmovali. Ko določen čas tekmuješ in pokažeš dobre rezultate, dobiš črni

pas. Jaz imam rjavega in sem letos prvič začela tekmovali. Osvojila sem 1. mesto na državnem tekmovanju za leto 2000. Na ta uspeh sem zelo ponosna, saj sem se trudila osem let, da bi ga dosegla. Ponosna sta tudi moja starša, saj sta me podpirala in vozila na treninge ne glede na vremenske razmere in oddaljenost od doma. Marsikdo misli, da je ta šport nasilen, zato me nekateri tudi izzivajo, da bi se tepla. A namen tega športa je OBRAMBA in mislim, da bi se veliko deklet lahko odločilo zanj, saj danes preži nasilje skoraj na vsakem vogalu.

Enisa Mujakič, 6. c

Šolski športni dosežki

OBČINSKO PRVENSTVO – dvoransko (VAVTA VAS)

NAJMLAJŠI DEČKI

Uroš Zadnik: 20 m – 1. mesto

Uroš Zadnik: 20 m ovire – 1. mesto

MLAJŠE DEKLICE

Brigita Šešič: 20 m – 3. mesto

STAREJŠI DEČKI

Robert Krsnik: 20 m – 2. mesto

Miloš Lakič: 20 m – 4. mesto

STAREJŠE DEKLICE

Sandra Majer: 20 m ovire – 2. mesto

Maruša Šega: 20 m ovire – 4. mesto

REZULTATI JESENSKEGA OBČINSKEGA PRVENSTVA – KROS

MLAJŠE DEKLICE (1988)

Danijela Djekić – 1. mesto

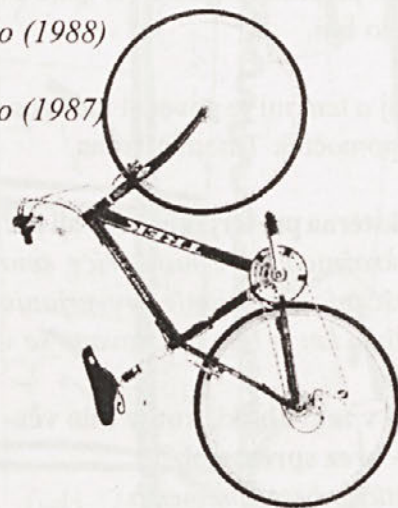
EKIPNO – mlajše deklice – 1. mesto (1988)

MLAJŠE DEKLICE (1987)

EKIPNO – mlajše deklice – 3. mesto (1987)

STAREJŠE DEKLICE (1986)

EKIPNO – 3. mesto

EKIPNI ATLETSKI POKAL OŠ

DEKLICE

Sanoka Majer: 300 m – 2. mesto

Saša Mikec: skok v višino – 1. mesto

Ines Turk: skok v višino – 3. mesto

Manca Čampa: skok v daljino – 2. mesto

Anja Plut: suvanje krogle – 3. mesto

Daša Guštin: met žogice – 1. mesto

GRM A1: 4 x 100 m – 1. mesto

Tjaša Ogulin: 60 m – 2. mesto

EKIPNO GRM A – 1. mesto

DEČKI

Vuk Nenadič: suvanje krogle – 1. mesto

Blaž Kabur: met žogice – 3. mesto

Miloš Lakič: skok v daljino – 2. mesto

EKIPNO GRM – 1. mesto

EKIPNO DRŽAVNO PRVENSTVO

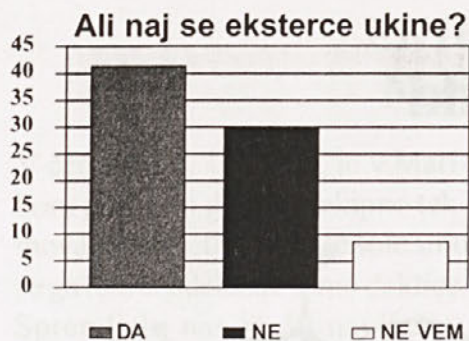
Deklice – 1. mesto

KOŠARKA

MLAJŠE DEKLICE – 2. mesto

Manca Čampa, 8. d

Poigravanje z eksterci

Osnovnošolci letos z zanimanjem opazujemo, kako se naša »nočna mora« ukinja in zopet uveljavlja. Vneto razpravljamo, kaj je boljše, v resnici pa prav nihče ne ve, kako bi moralo biti.

Nekaj o tem mi je povedal tudi gospod pomočnik Tihomir Troha.

Ali eksterna preverjanja bodo ali ne?

Z okrožnico nove ministrice smo obveščeni, da zunanje preverjanje bo. Tako kot je bilo načrtovano še v jeseni.

Torej v taki obliki, kot je bilo včasih – brez sprememb?

Praktično brez sprememb.

Ali torej spremembe so ali ne?

Ne da bi jaz o tem kaj vedel.

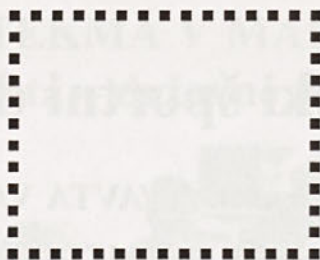
Kaj pa upoštevanje ocen 5., 6., 7. in 8. razreda?

Predvidevam, da bo tako, kot je bilo lani.

Med učenci osmih razredov pa smo izvedli tudi anketo, v kateri je sodelovalo 70 osmarčkov. Rezultate lahko vidite v tabeli.

Torej, mnenja so še zmeraj deljena. Na žalost je tudi šolsko osebje obveščeno bolj slabo kot dobro, in nam ne zna točno napovedati, kaj nas čaka. Očitno nam preostane samo še čakanje ... in učenje seveda.

Nejc Novak, 8. c

PRITOŽNO KNJIGO, PROSIM!

V šoli preživimo celo dopoldne, pa tudi nekatere popoldanske krožke. Zato so gotovo stvari, ki nas v šoli motijo. O tem sva povprašali nekaj učencev, če pa bi tudi drugi radi povedali, kje vas čevelj žuli, naju le poiščite! Morda bodo vaše težave tako postale težavice ali pa bodo naposled kar izginile.

Grega Rajer, 5. a:

»Moti me to, da ne smemo iti na kosilo brez dovoljenja dežurnega učitelja.«

Vesna Glavač, 5. a:

»Moti me seljenje iz razreda v razred.«

Petra Lukman, 5. a:

»Mislim, da so malice premajhne, stoli in mize so popackani, povsod so nalepljeni čigumiji. Moti me

tudi seljenje iz razreda v razred in to, da nas med glavnim odmorom ne pustijo v učilnico zemljepisa. Učenci si želimo tudi več ur v računalniški učilnici.«

Katja, 5. c:

»Na šoli je preveč grafitov, vsepovsod so poččkane stene.«

Punce, 6. c:

»Snažilke so sitne in se derejo na nas. Med glavnim odmorom ne moremo v učilnico za zemljepis in v garderobo športne vzgoje. Športna vzgoja je preveč naporna, preveč tečemo.«

Iva, 7. a:

»Ob dežju streha pušča; telovadba je prenaporna in pouk imamo prezgodaj, zato ne moremo v knjižnico.«

Katja, Maruša, Nataša, 7. a:

»Moti nas, da v garderobi za športno vzgojo ni toaletnega papirja, v straniščih smrdi, pa tudi garderobe, v katerih se preobuvamo, so poččkane in stare.«

Žarko, 7. a:

»Motijo me garderobe, ki bodo na predmetni stopnji kmalu propadle, medtem ko imajo na razredni stopnji nove.«

Miro, 7. d:

»Pri športni vzgoji je preveč teka.«

Tabita, 8. b:

»Malice in kosila so slaba in tudi premajhna.«

Tjaša Cesar, 5. a; Alja Fir, 7. a

STARŠI IN NAJSTNIKI, DVA RAZLIČNA POJMA

Ψ TEST

Ali to res velja? Pri večini res. Pa saj veste, kaj pravijo o najstniških letih. To so leta, ko postanejo starši zelo zelo zateženi in nerazumevajoči. Če bi radi zvedeli, kako je pri vas doma, rešite test in preberite rezultate.

1. Kaj narediš, ko utrujen prideš domov, starši pa te napodijo pospraviti sobo?

- a) Ker se nočem prepirati, grem pospraviti sobo.
- b) Nalašč jo je še bolj razmečem.
- c) Uprem se jim in je pod nobenim pogojem ne pospravim.

2. V petek je super koncert, a te starši ne pustijo ven.

- a) Prosim jih tako dolgo, da končno privolijo.
- b) Zaprem se v sobo in jočem, da se trese vsa hiša.
- c) Enostavno, pobegnem ven.

3. Starši v torbi najdejo prazno škatlico cigaret.

- a) Skoraj me kap.
- b) Rečem, da je škatlica prijateljeva.
- c) Povem, da škatlice potrebujem pri likovnem za izdelovanje prazničnih škatlic.

4. Ko staršev ni bilo doma, si imel žurko, a te je zatožil sosed.

- a) Naredim nedolžen obraz, se opravičim in obljubim, da se to ne bo več ponovilo.
- b) Žurka? Jaz o tem ne vem nič.
- c) Zderem se na starše in soseda, da si lahko tudi jaz kdaj kaj privoščim.

5. Imaš fanta/dekle, a so tvoji starši proti.

- a) Ker vem, da jim ni všeč, ga/jo nalašč omenjam.
- b) Nič ne govorim o njem/njej, da ne bo prišlo do prepira.
- c) Zlažem se, da sem ga/jo pustila, in vse je v redu.

6. Z mami gresta po nakupih oblek.

- a) Ker imam svojo mami rad/-a, kupim tisto, kar je všeč njej.
- b) Izberem si tisto, ki je všeč meni.
- c) Z mami se pogovoriva in potem izbereva tisto, ki ustreza obema.

REŠITVE

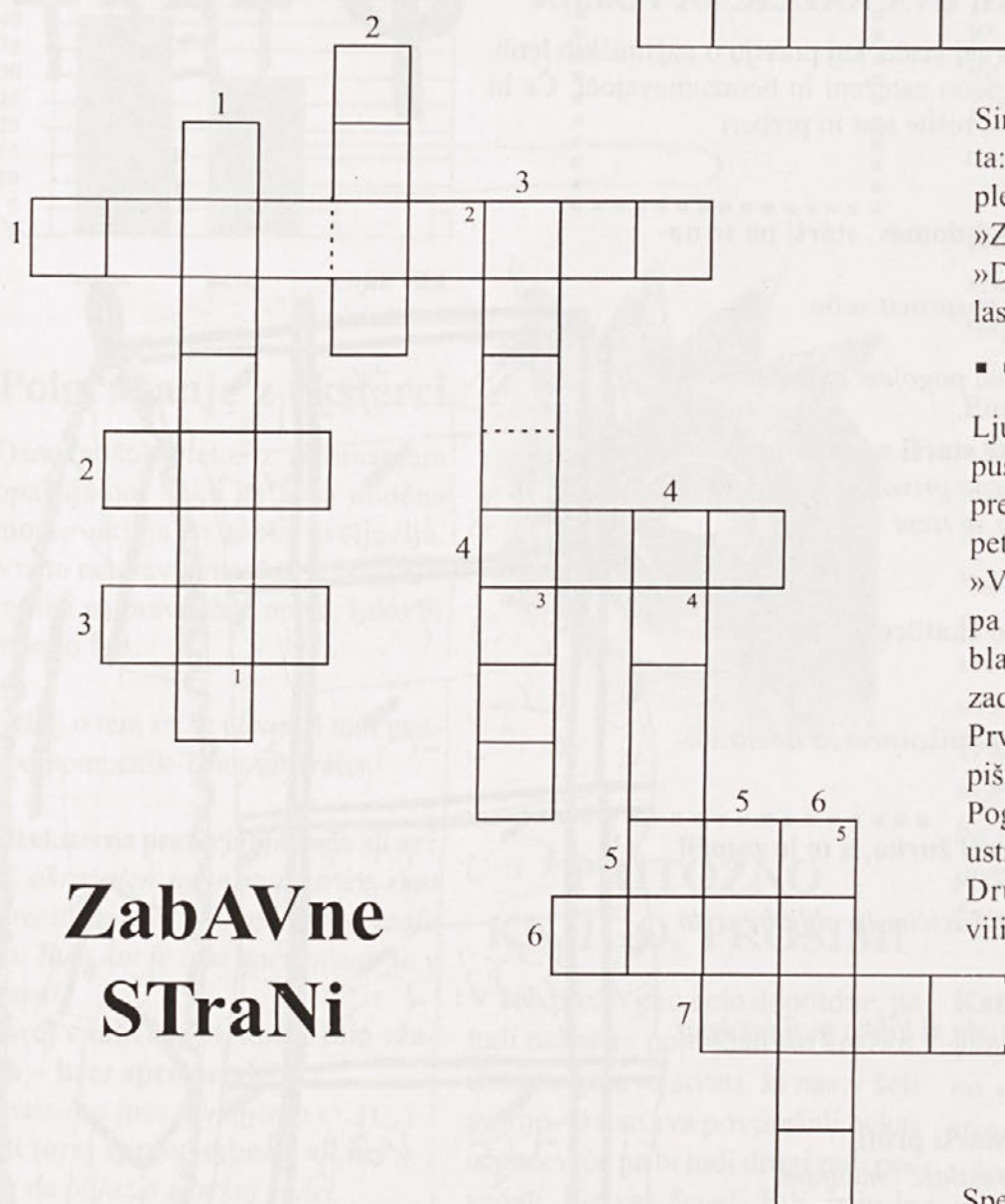
	1.	2.	3.	4.	5.	6.
A	0	2	1	1	1	0
B	1	0	0	0	0	2
C	2	1	2	2	2	1

Pri nekaterih si precej upaš, pri nekaterih pa se raje delaš nevidnega. Hja, tvoj način vedenja je podoben kot pri večini posameznikov. (0-6 točk)

Tebi očitno ne more nihče ukazovati. Najbrž so tvoji starši tega že navajeni, a pazi, da ne bodo pristali v bolnišnici zaradi živčnega napada. (6-12 točk)

1	2	3	4	5
---	---	---	---	---

HI, HI, HI

ZabAVne STraNi

VODORAVNO

1. New York, London, Pariz ...
2. Legenda ali ...
3. Slovenska denarna enota
4. Tanek kos kovine, ki ga uporablja šivilja
5. Rastlina, iz katere izdelujejo blago, ki je zelo cenjeno
6. H₂O
7. Mozolj ali ...

NAVPIČNO

1. Zelo lahka kovina
2. Letni čas, ki sledi jeseni
3. 100.000 (napiši z besedo)
4. Hiša mode ali žensko ime
5. Skupno ime verižico, zapestnico, prstan ...

Sinko priteče domov in objame očeta: »Joj, očka, kako sem vesel, da si plešast!«

»Zakaj pa?«

»Da si z mamico ne moreta skočiti v lase!«

■ ■ ■ ■

Ljudožerci so v pragozdu ujeli dva pustolovca. Poglavar se je postavil pred njiju, ju pogledal od glave do pete in jima dejal:

»Vaju bomo skuhali, iz vajine kože pa naredili čoln. Vendar jaz sem blagohoten in vama bom izpolnil zadnjo željo. Kakšna je?«

Prvi pustolovec pravi: »Jaz bi rad pištolo!«

Poglavar mu jo da in mož se takoj ustrel v glavo.

Drugi pustolovec pa zaprosi za vilice. Ko jih dobi, začne skakati in si jih zabadati po vsem telesu: »Nee, ne, iz mene že ne boste naredili čolna!!«

■ ■ ■

Specialist sreča Janeza in ga vpraša: »Ali je zdravilno blato, ki sem ga predpisal vaši ženi, polepšalo njen obraz?«

»Seveda ji ga je, dokler ga ni sprala.«

■ ■ ■ ■

Kupec stopi v blagovnico in vpraša prvega prodajalca:

»Mi lahko razložite, kje bi dobil vse potrebno za lov?«

»Puške in naboje dobite v prvem nadstropju, obleko in čevlje v drugem, divjačino in perjad pa imamo pri živalih v pritličju; priporočam pa že tiste narezane, zamrznjene iz četrtega nadstropja.«

GRMSKI HOROSKOP

OVEN: To šolsko leto si začel slabo, ker je Luna prekrila Saturn. Tudi v nadaljevanju šolskega leta se stanje ne bo izboljšalo. Letos bo tvoja močna točka denar. Na zabave ne pozabi vzeti svoje simpatije. Neoddani pa lahko računate na napredek.

BIK: Pri slovenščini tvoje ocene niso ravno bleščeče. Trenutno tudi tvoje zdravstveno stanje ni dobro, zato raje ostani doma. V ljubezni nimaš sreče, toda tudi to se bo spremenilo. Denarja bo za sproti dovolj.

DVOJČKA: V ljubezni kar blestiš, vendar se vprašaj, če je ta oseba res oseba tvojega življenja. Šolske ocene so trenutno bolj slabe, vendar jih boš s trudom izboljšal. Težave pa se bodo pokazale pri matematiki. Z ribami ne boš ravno v dobrih odnosih, zato se jih raje izogibaj. Telefonski račun bo velik.

RAK: Tvoje plavanje po vodi bo kratko. Zagret boš za reševanje problemov drugih. Lahko si ponosen na to, da ti veliko ljudi zaupa svoje težave. Ves čas boš mislil na ljubljeno osebo. Ne bodi razočaran, če te ne bo poklical/-a, ko si boš to želel. V šoli ne bo težav, zato se bo denarnica debelila (saj veš – stara mama, pa dedek ...).

LEV: Luna je polna, zato te nosi. Šolskega leta nisi začel dobro, vsaj v vedenju ne. Težave se bodo pokazale tudi pri slovenščini. Ljubljena oseba pa bo spregovorila s tabo in z njo boš preživel lepe trenutke. S sošolci in sošolkami se bodo odnosi izboljšali, saj jim boš neke vrste sponzor.

DEVICA: Zapletla se boš v romantično razmerje, ki ne bo trajalo dolgo, vendar bodo posledice opazne. Šolsko leto si začela še kar dobro, žal pa ti matematika ne gre. Proti koncu februarja se bo v tvoje življenje prikradla nova oseba, ki te bo prevzela.

TEHTNICA: Ves čas ti bo nekdo »načenjal« živce. Čeprav imaš to osebo rad in ji skušaš pomagati, enostavno ne boš našel prave rešitve. Šola in finance ti trenutno delajo probleme. Ljubljena oseba te bo prijetno presenetila.

ŠKORPIJON: V šoli imaš velike probleme. Skriti oboževalec/-ka počasi pozablja nate. Vprašaj se, kdo je kriv za to. Pri denarju pa boš gledal le na obresti.

STRELEC: Napni že ta lok, no! Prišlo bo obdobje, ko enostavno ne boš hotel iz naslonjača pred televizijo. To bo tudi vzrok za »presušeno« denarnico. Lenarjenje se bo poznalo tudi v šoli. Glede ljubezni pa ... Zadovoljen boš.

KOZOROG: V šoli se problemi kar vrstijo, kljub temu pa se bodo odnosi s starši izboljšali. Oseba, ki si jo želiš osvojiti, se ti bo zdela še bolj zanimiva kot prej. Če se boš potrudil, jo boš tudi osvojil. Zdravje se bo izboljšalo. Februarja se ne »izpostavljaj« trgovinam.

VODNAR: Ocene v šoli so odlične in tako bo tudi vnaprej. Razočaran boš nad prijateljem, ker se bo ta bolj posvečal drugim kot tebi. Ne dvomi v svojega partnerja, ker lahko nastopijo resni problemi. Staršev nekaj časa ne bo doma, zato pripravi žur, saj imaš dovolj denarja zanj.

RIBI: Prijatelji se sploh ne bodo zmenili zate, zato boš prebijal hude čase. Ocene v šoli se bodo spremenile, odnosi z učitelji pa bodo briljantni. V ljubezni ne pričakuj preveč. Žepnina se bo povečala že v začetku februarja.

Uroš, Janja, Sebastjan, 8. c

Le, zmaj morskih globin.

Chin-lin, kitajski enorog, napovedovalec dobre-ga; dobro znamenje.

K R O N I K A

SEPTEMBER 2000

PON.	4.9.-10.9	Ekipa 6.c, 6.d, učenci	ŠN - Vrsar
PON.	4.9.	Učenci od 1. do 8. razreda	Prvi šolski dan
NED.	10.9.-16.9	Ekipa 6.a, 6.b, učenci	Odhod v ŠN - Vrsar
PET.	15.9.	Začetek gradnje prizidka	Rok za dokončanje: 30.5.2001
PET.	22.9.	Logika	Šolsko tekmovanje
PON.	25.8.	ZAČETEK IZVAJANJA	INTERESNIH DEJAVNOSTI
TOR.	26.9.	Strokovni delavci šole	Konferenca UZ

OKTOBER 2000

TOR.	3.10.	Izbrani učenci predmetne stopnje	Obč. prvenstvo v krosu, Portoval
TOR.	3.10.	Svet šole novega sestava	Sestanek
SRE.	4.10.	Učenci 8. razreda	Ekskurzija: Severna Primorska
SRE.	4.10.	Učenci 7.c, razrednik	Sistematski zdr. pregled, ZD NM
ČET.	4.10.	Razredničarke, starši	Govorilne ure
ČET.	5.10.	Tekmovanje v rolanju	OŠ Bršljin
SRE.	11.10.	Učenci	Zbiralna akcija starega papirja
ČET.	12.10.	Atleti, mentorji	Državno ekipno tekmovanje
SOB.	14.10.	Učenci, mentorji - LOGIKA	Regijsko tekmovanje, OŠ Grm
PON.	16.10.	Teden vseživljenjskega izobraževanja	RIC Novo mesto
PET.	20.10.	Dan šole	Delavci šole: ekskurzija
SRE.	25.10	Strokovni delavci šole	Konferenca
PET.	27.10	Učenci, mentorji	Tekmovanje Corel Draw, Word
PON.	30.10. - 3.11	Učenci -	Jesenske počitnice

NOVEMBER 2000

ČE.-PE.	2.,3.11.	Strokovni delavci šole	Izobraž.: Skrite poti komunikacije, ŠR
PON.	6. 11.	Učenci, razredniki 5.in 6. raz.	Glasbena učna ura, KCJT
TOR.	7.11	Predstavniki oddelkov	Šolski parlament
ČET.	9.11.	Učenci od 1.-4. razreda	Predstava: Saprarniška, KCJT
ČET.	9.11.	Razredničarke, starši	Govorilne ure
SOB.	11.11.	Starejše deklice	Občinsko tekmovanje v rokometu
SRE.	15.11.	Učenci 7. razreda	KD:MATIČEK SE ŽENI, Šentjakobsko gled.
SOB.	18.11.	Starejši dečki	Občinsko tekmovanje v rokometu
PON.	20. 11.	Učenci 6.,7.in 8. razreda	Akcije ob dnevu boja proti kajenju
SRE.	23.11.	Strokovni delavci šole	Konferenca UZ
PE.-SO.	24., 25.	Telovadnica	Razstava malih živali

DECEMBER 2000

PON.	4.12.	Učenci 5.,6.r.	Proslava ob 200 - letnici Prešernovega rojstva
TOR.	5.12.-21.12.	Učenci 3.in 4. r.	Obiski novoletnih muzejskih delavnic
ČET.	7.12.	Učenci 7. in 8. razreda	Film: Himalaja, Dom kulture
ČET.	7.12.	Razredničarke, starši	Govorilne ure
PON.	11.12.	Starejši dečki - košarka	Občinsko prvenstvo, OŠ Šmihel
SRE.	13.12.	Upokojeni in aktivni člani kolektiva OŠ Grm	Prednovoletno srečanje
ČET.	14.12.	Učenci 1.in 2. razreda razreda	Predstava: Zgodbe iz gozdička, Dom kulture
SOB.	16.12.	Dečki, deklice - šah	Občinsko prvenstvo, OŠ Center
TOR.	19.12.	Strokovni delavci – razr. st.	Ocenjevalna konferenca
SRE.	20.12.	Strokovni delavci – pred. st.	Ocenjevalna konferenca
ČET.	21.12.	Učenci 5.in 6. razreda	Film: Grinch, Dom kulture
PET.	22.12.	Učenci, učitelji	Pouk do 10.00, razredne zabave, razdelitev obvestil o uspehu

25. 12. NOVOLETNE POČITNICE

Veste, kaj je logika?

Ob področnem tekmovanju v logiki se je med udeleženci porajalo izredno preprosto vprašanje: »Kaj je logika?« Je pa na to preprosto vprašanje zelo težko odgovoriti. Tudi kakšen že izkušen tekmovalec je prebledel, ko smo ga to vprašali.

Rada Molek, 5. b:

Mislim, da je logika le zdrava pamet.

Tjaša Cesar, 5. a:

Logika je zame naloga, za katero že takoj veš, kakšna je rešitev.

Željko Zoranovič, 5. d:

Logika je zame nekaj zelo lahkega.

Živa Gradetski, 6. d:

Logika je logično razmišljanje, ki naj bi ga imel vsak človek.

Peter Foršek, 7. b:

Logika je zame logično računanje. Logično je, da je $5 + 5 = 10$ ali $10 \times 3 = 30$.

Kristina Saje, 7. b:

Logika je zame način razmišljanja na podlagi sklepanja, kar pomeni, da iz določenih podatkov poizkusiš izluščiti nekaj več.

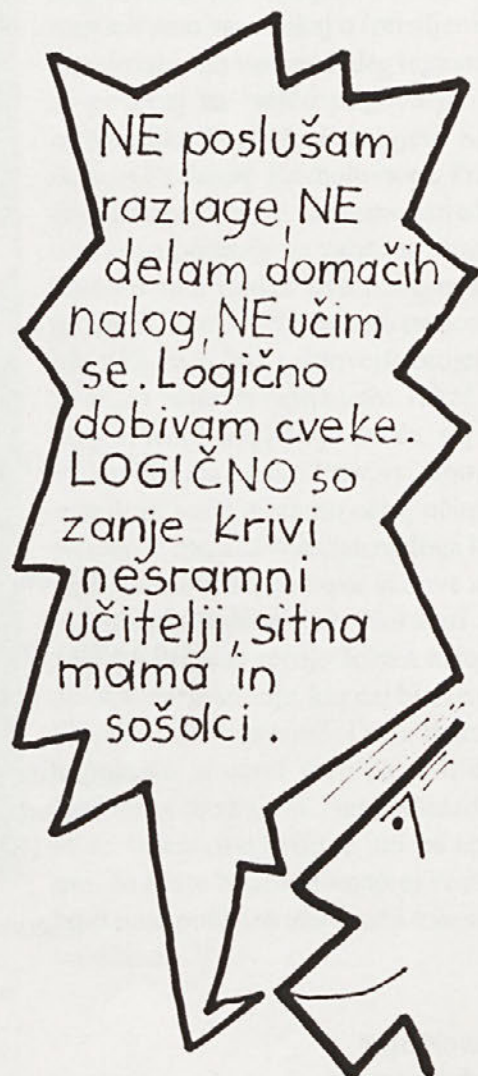
Jaka Špringer, 8. b:

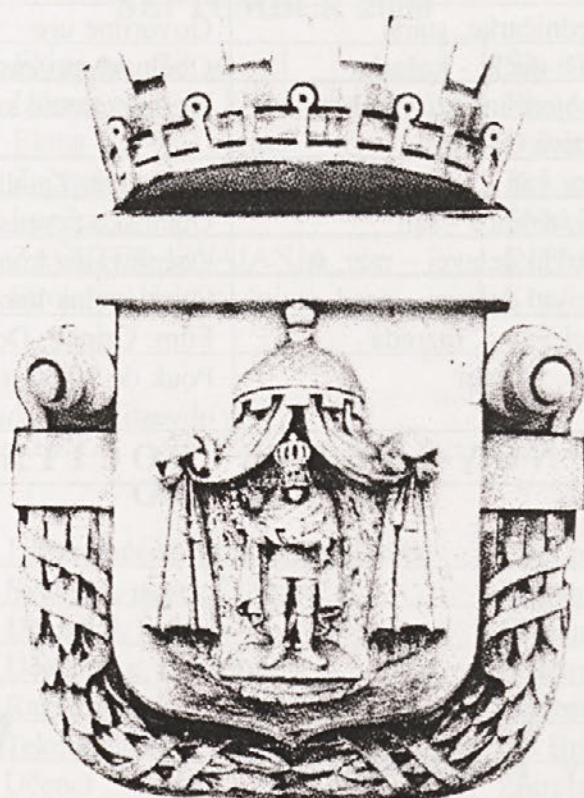
Logika je logično razmišljanje. Pravilno sklepanje. Iz zelo malo informacij rešiš nalogo.

Nejc Novak, 8. c:

Logika je način mišljenja. Lahko misliš tako, da pobrskaš po spominu in se spomniš informacije, lahko pa logično pomisliš in iz delčkov raznih informacij v svojih možganih poiščeš tisto pravo.

Maja Poljanc, 5. a

GRB Novega mesta

NAJČA, GLASILO OSNOVNE ŠOLE GRM, NOVO MESTO

LETNIK: XIII, januar 2001, št. 1, 2

Glavni urednik: NEJC NOVAK, 8. c

Uredniški odbor: NOVINARJI 5., 6., 7. in 8. razreda

Širši uredniški svet: JERICA ERŽEK, (odgovorna urednica, lektorica, mentorica),

BRANKO ŠUSTER (mentor likovnega in grafičnega oblikovanja),

IRENA MOŽE (prispevki razredne stopnje)

Fotografije: UČENCI NOVINARJI IN DRUGI FOTOGRAFI

Računalniško oblikovanje besedil: NEJC NOVAK in

UČENCI RAČUNALNIŠKEGA KROŽKA

z mentorico ALENKO SPASOVSKI

Računalniška priprava za tisk in film: Maja Pavlin

Tisk: OPARA

Število izvodov: 550